

หนังสือรายเดือน

สัพทไทย

เล่ม ๔ ตอนที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๖๗

อธิบาย ๖ สัณ

โคลงนำ

โคลง ๔ ท่าง นิบหาย คัน เหตุ หก สัณ
หนึ่ง, เสพย์ สุรา บาน บั้ว
สอง, เทียว ค้ำคิน มาน มากโทษ ทุกข์แต่ ยอ ลม ๐
สาม, ชอบ ดู รา เค้น ขับ ร้อง ดี ดี
๐ ดี, การ พน เต้น น้อม ไน มนา— รมน เนอ
ห้า, คบ เพื่อน ชั่ว พา ผิด วัย
หก, ครั้น คอ การ หา เียง ชพ ชอบ แด ๐
สรุป หก สัณ บ้าย บัด ทั้ง คุณ ชรวม ๗

ดื่ม นำเมา มีโทษ ๒ ประการ

(๑.) เสียทรัพย์

ควอดสร้อย

๑

เสีย เสีย เสีย ทรัพย์

จักนับเท่าไร ก็ไม่ถ้วน

อย่า ชัด เพื่อน รัก เขา ชักชวน

เรา ควร ประหยัด ระวัง ตน

การ ดื่ม สุรา พา เสีย สิ้น

ทรัพย์ สิ้นเปลือง ไป มิ ได้ ผด

อัน เห็น แก่ สิ้นทุก ทำ ชักชวน

อาจ พาดน ตก ยาก ลำบากเอ๋ย

(๒.) ก่อการวิวาท

๑ ก่อ เอย ก่อ วิวาท

ด้วย อำนาจ สุรา พา บาดหมาง

กับ เพื่อน ริว หิวบ้าน วรรณ ทาง

ชวด อ่าง เก่ง กำ ประสา เมา

ว่าใคร เหวย ที่ ถัด ถัด ว่า ดี

มา ต่อย ตี ชิง หน้า กับ ข้างเจ้า

เขา เกิดยด ว่า เขา ถัด ชัด ไม่ เมา

อัน แต่ เผื่อ วิวาท ชาวบ้านเอ๋ย

(๓.) เกิดโรค

๑ เกิด เอย เกิด โรค

อาเจียน ไ้ก่ ปาก อ้า จ้น หน้า เขียว

ไม่ มี ความ ผาสุก ชน ตก เกรี้ยว

ให้ ปวด เสีย หู หัว ท่วม หนุ

มือ เท้าชา ขาด สิ้น อยู่ หนึ่ง ก

คล้าย ตก นก ตก กาน้ำ อดสู

เพราะ ตะเมิด เบญจขรรคม คำ ของ ครู

ต้อง ทน สู้ วิวาท กรรม ที่ ทำ เอ๋ย

(๔.) ถูกตีเตียน

๑ ถูก เอย ถูก ตี เตียน

เขา ดำเนิน นินทา นำ บัดดี

ประพศิต ตอ ชั่วช้า เปน ราคี

ไม่ มี ผู้ คบหา สัมมาคม

กตายเป็น คน ปาก ร้าย ทำตาย มีตร

ก็ เพราะ ถูก ตี สุรา เข้ามา ถม

เสีย ชื่อ เสีย เกียรติยศ หมด นิยม

ต้อง ตกจม สู้ อบาย ร้ายจริงเอ๋ย

(๕.) ไม่รู้จักอาย

๑ ไม่เขมไม่ละอาย ทำให้ขายหน้าชาติ ประมาท
 เทียว ต้มถก กุก คตวน ประจาน ตัว ให้ คน หัวเราะเต็น มี เปน การ
 ผ้า ผ่อน ถอน กาย นำอายเขา เพราะ เหตุเมา สุรา ทำหน้าด้าน
 ผู้ใหญ่ ว่ากตัม เกียง เยียง คน พาด ช่างสำมาญ ไม่มีอายหญิงชายเอย ฯ

(๖.) ทอนกำลังปัญญา

๑ ทอนเขย ทอน ปัญญา เพราะสุราเข้าไป เมาให้เราหลง
 จัก ตรองใคร ใช้ความคิด ก็คิดง ย่อม จำทรง ตั้งอะไรไม่ได้ดี
 คราว จะ ทำการงาน ก็ คร้านเกียจ ดง นอน เหยียด บิด คนบั่นชู้
 กำลัง หย่อน ทอน ปัญญา เปน ราช เคยเปื่องปรีชาฉลาดก็ขาดเอย ฯ

โคลง ส่ง

โคลง ๔ ผู้ใดยังไม่เกษ การงาน อยู่หนา
 ๑ คอรวงด สุรา บาน เบื่อ ทง
 จังจก ประสพ ด้าน ตี ดุช สดุดี นอ
 หาก มี ชด อาจ ถึง เกิดอก กตว ตัว ขบาย ฯ
 ๑ ทาง นิบหาย อีก ทง ทาง ทะเถาะ วิชา ทน
 เกิดโรค กำเรบ เเกาะ เกี้ยว ช้อง
 ถูก เตียน ตี หยันเยาะ หยาม หยาบ คน นา
 อดชชิตา มา พ้อง พ่าย แพ้ ปัญญา ฯ

๑ อาจารย์ผู้ร้อง

ทาง ขรรพ

บัญญัติเบญจศีลคำ

หนดไว้

สำหรับตั้งปราชญ์

จดได้

ใจนา

งาสร้างบ้านได้

เดินด้วยความงาม

๑ พยายามเลิกทั้ง

ทาง พาด เลี้ยวเทอย

หักทัก ทัก หัก ถัดกัน

ทับ ทน

ควรงดมีชชาน

เบือน เบื่อ เมา นอ

จิ้งจอก หมาไทย พัน

ภาพร้าย ถลาย ตี

๑ คหิปฏิบัติ ข้าง

ออกแต่คง

นวกอวาทแจ้ง

เห็น เล็ก แจกไว้

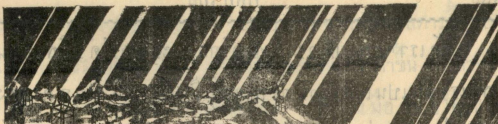
อธิบายจุ่งระวาง

ระวัง ย่า ประพฤติเสีย

สระเหตุฉิบหายให้

ห่าง พัน ดต เจริญ

หลวงต้นฐาน อักษรศาสตร์



SPEAKING TO MARS

พูดกับโลกพระอังคาร

แปลโดย “นานาค”

[จาก หนังสือ American Weekly

แปล ความเห็นของ มิดเดอว์ เฮช. เกอร์นส์

แบค ที่คิดจะส่งเสียงมนุษย์ ไปยัง โลกพระ

อังคาร โดยทางวิทยาศาสตร์ และไม่ต้องเปิดทองคำใช้จ่ายมากนักด้วย]

วารสารสมัยเมื่อ ๒-๓ ปี ถ่วง มาเร็ว ๆ นี้ ความ คิดเห็น ต่าง ๆ

ในการ ที่จะ ทำการคมนาคม ระหว่าง พิกพ เรา กับ โลก พระอังคาร ได้ อุดม
ขึ้น ใน ความ รู้ลึก แห่ง นัก วิทยาศาสตร์ แผน บัดยบับ โดย ความ เชื่อแน

ว่า บน พน พิกพ ดาว พระอังคาร มีสัตว์ ซึ่ง มี ความฉลาด อาศัยอยู่ เด็ดเดี่ยว
กับ พิกพ เรา

ถ้า และ มนุษย์ บน โลก พระ อัง คาร ซึ่ง มี ความ ฉลาด กว่า หรือ เท่า
กับ มนุษย์ บน โลก เรา นี้ มี อาศัย อยู่ จริง แล้ว เรา ผู้เขียน (มิดเดอว์
เฮช. เกอร์นส์แบค) ขอ ยืนยัน ว่า ไม่เป็น การ จำเป็น ที่ พิกพ เรา จะ ต้อง ส่ง
อาณัติ สัญญาณ ด้วย เครื่องมือ อันมหึมา ไป ยัง โลก พระอังคาร ดัง ที่

นัก วิทยาศาสตร์ แผน บัดยบับ ได้ กาดัง พยายาม คน คว้า กัน อยู่ ใน เวที ณ
เดว นน เถย

ถ้าเราจะอนุมัติว่า ชาวโลก พระองค์ได้ปฏิสนธิขึ้นก่อนชาวโลกเรานับเป็นเวลานาน ตั้ง ล้าน ๆ ปีแล้ว เราก็ คง ต้อง ยอม ตงความเห็นอย่างแน่นอนว่า ชาวโลกพระองค์สามารถที่จะมีจุดประสงค์อันอย่างวิเศษ อัน สามารถมอง สอดตลอดเห็นภาพ แห่งมนุษย์ เราเดินตามถนน และภาพ เรือกลไฟ, รถไฟ แต้นไป มา ทาง กตธอง ต้อง นั้น และถ้าเป็นดังนี้จริง เขาก็ สามารถ คำนวณ กับ พิภพ ของ เรา ได้ ดั่ง กว่า เรา คำนวณ กับ พิภพ ของ เขาเอง เสีย อีก เช่น ภูมิประเทศ แถบ ตุ่มแม่น้ำอะเมซอน และ แถบ ขั้วโลก เห็นได้ นอกจาก นั้น เขายัง อาจ ดำรงจพบเห็น สิ่ง ต่าง ๆ อัน อยู่ บน พื้น โลก เรา ดุจ เรา เห็น เมื่อ อยู่ บน เครื่องบิน นั่น

ถ้าเรา รู้ว่า ชาวโลก พระองค์ มีความ ฉลาด ไหว พริบไม่แพ้ เรา แล้ว ปัญหา อัน ควร คิด จึง มี ว่า เขา จะ ไม่ พยายาม ทำ การ คมนาค มาสู่ โลก มนุษย์ เรา เจียว หรือ ? ไม่ ต้อง สงสัย เรา ได้ ถึง ทั้ง ความพยายาม อัน นับ เป็น เวดาร้อย ๆ ปี โดย คิด เห็น ว่า เป็น การ เปล่าประโยชน์ และ คง ยัง ไม่ ประสพ ความ สำ เร็จ ใน การ ที่ จะ ทำ การ ติดต่อกับ เรา เป็น มั่นคง เพราะ เรา ไม่ มี อะไร อัน เป็น เครื่อง ที่ จะ สอน เขา ให้ รู้ว่า มนุษย์ บน พิภพ เรา นี้ ก็ ฉลาด พอ ที่ จะ พยายาม จัดการ คมนาค ไป ยัง เขา ได้ เหมือน กัน ดังนั้นแหละ ชาวโลก พระองค์ จึง คง คง หัน หดง ให้ พิภพ เรา เสีย จนกว่า เรา จะ ดำรง สัญญาณ อันใด ซึ่ง เป็น ที่ ให้ เขา เห็น ความ ฉลาด เฉลียว ของ เรา ก่อน ที่ เขา จะ ละ ความ คิด อัน นั้น เสีย

ความคิดที่ผู้เขียนเจาะจงและตั้งใจในการคมนาคมอันพลัดพราน กคือ
ความคิดเห็นอย่างธรรมดาเราเอง อันได้พยายามค้นคว้าหาชน มีหลายวิธี
คือใช้สิ่งเสียง ทางไฟฟ้า และทาง เครื่องกล เครื่องมืออันนี้ได้เขียน
แบบ วิธีส่ง กระแสเสียง ของ ศาสตราจารย์ อาเล็กซานเดอร์ เกรแฮมเบลล์
(Alexander Graham Bell) แห่ง สหรัฐอเมริกา

ท่าน ศาสตราจารย์ คนนี้ เป็นนักวิทยาศาสตร์ ผู้ประดิษฐ์เครื่อง
โทรศัพท์ ซึ่งเราใช้กันอยู่ในเวลานี้ เมื่อเร็ว ๆ นี้ท่านได้คิดเครื่องมือ
ชนิดใหม่ขึ้นหนึ่ง ให้ชื่อว่า โฟโตโฟน (Photophone) ซึ่งสามารถ
ส่ง กระแสเสียงได้ อย่าง แปลก ประหลาด วิธีส่ง กระแสเสียง ด้วยเครื่องมือ
อันนี้ แสดงไว้ใน รูปที่ ๒ คนทางขวามือพูดไป ทางช่องปากดำโพ่ง
ซึ่ง ข้าง หลัง ประกอบ ด้วย แผ่น กระดาษโลหะบาง ๆ ความมุ่งหมาย
ของ เครื่อง อันใหม่นี้ มีอยู่ว่า เมื่อ รัศมี ของ แสง อาทิตย หรือ รัศมี ของ
คานแสงใด ๆ กระทบ ด้าน หลัง ของ กระดาษ รัศมี นั้น จะถูก นำ ไปสู่
เครื่องโฟโตโฟน หรือนัยหนึ่ง เครื่องส่ง กระแสเสียง โดยใช้แสงไฟฉาย
ซึ่ง แสดงไว้ ข้าง ซ้าย มือ

วิธีส่งเสียงโดยแสงไฟ เคยได้ ใช้มาแล้วโดยเฮอริเมอร์ แห่งประเทศ
เยอรมันนี้ ผู้ซึ่ง เคย ส่ง คำ สั้นทนา อัน ชัดเจน ไป ยังที่ ซึ่งอยู่ เห็น รัศมี
แสง ใน ระยะทาง ที่ โดด ที่ สุด อัน พอ จะ เป็น ไป ได้ บน พน โลก ๑๐๐ ไมล์
ระยะที่ไกลกว่านั้นบางทีอาจจะเป็นไปไม่ได้ เนื่องด้วยตัวโครงสร้างของโลกเรา
และ ความจริง ปรากฏว่า กระแสเสียงไม่ สามารถ พอดี จะ ส่ง รอบ
ตัว โลก ได้ โดดนัก

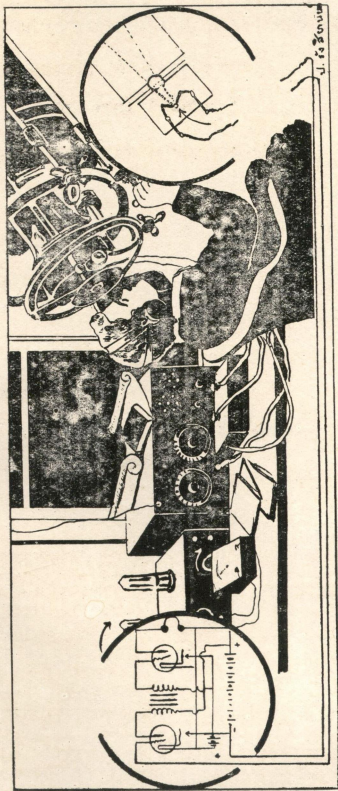
เราเข้าใจกันดีอยู่แล้วมิใช่หรือว่า เวลาเราพูด โทรศัพท์ จะไม่มีเสียงชนิดใดจึงผ่านไป ตามอากาศ นอกจาก กระแสเสียงของเราจึงไปตาม ท่อคล้ายโทรศัพท์เท่านั้น วิธีนี้เป็นประโยชน์แก่วิธีการของผู้เขียน ซึ่งได้เขียนลงในหนังสือข่าวแผนกวิทยาศาสตร์ และการประดิษฐ์ของใหม่ (Science & Invention) ฉบับเดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๒๕ โดยจะส่งเสียงดนตรีและเสียงพูดจากโลกพิภพไปยังดาวพระอังคาร

โดยวิธีการอันนี้ เราไม่ต้อง วัดถึง ระยะทาง ว่า จะยาวสักเท่าใด ๓๕ ล้านไมล์ หรือ ๓๐๐ ล้านไมล์ จะไม่ทำให้ผลอันจะได้รับแตกต่างกันไปได้เลย

ความจริงนั้น เราสามารถส่งข่าวได้ขึ้นไปยังดาวพฤหัสบดีดวงที่อยู่ใกล้ๆกับพิภพเราได้ง่ายยิ่งกว่าเราส่งกันในระหว่างพิภพเราเสียอีก เพราะ อากาศ บน พนพิภพเรา อัดตัวแน่นมาก แสงจะถูกดูดโดยอากาศได้ อย่างง่าย การฉายแสงขึ้นไปเห็นอค์ระยะเรากับฉายไปทั่วๆตัวเรา ถ้าจะเปรียบเทียบกับกันแล้ว ดูเหมือน การฉายแสงที่กล่าวไว้ก่อน

จะง่ายกว่ากล่าวภายหลัง เพราะแสงจะถูกดูดโดยอากาศไม่สู้มากนัก แม้จะเป็น ระยะทางแค่เพียง ๓๐ ไมล์เห็นอค์ระยะเราก็คือ เราจะพบที่ว่างเปล่าเป็นตอนๆ และยังสูงขึ้นไปอากาศก็ยิ่งบางเข้าทุกที ฉะนั้น การดูดแสงให้หมดไป จะไม่เกิดขึ้นเลย

ในการที่เราจะใช้เครื่อง วิทยุ โทร โฟน พดกับ โลก พระ อัง คาร พ มีหลายวิธีด้วยกัน ที่แสดงในรูปภาพที่ ๒ ก็เป็นวิธีหนึ่งซึ่งเรา



เครื่องมือซึ่งมิสเตอร์เกอร์นแบค คิดจะพดไปยังพิภพพระอังคาร (รูปที่ ๒)

สามารถจะส่งเสียงควมไปกับกระแสไฟ วิชาเราใช้กระแสที่ทำ
ด้วยเงิน ขัดเงา และแม่เหล็ก ซึ่งทำด้วยกระแสไฟฟ้า ครั้งแรก
กระแสจะวิ่งขึ้นไปโดยเครื่องขยายและต่อมาทุก ๆ ครั้ง เราพูด
ที่ปากเครื่องพูด กระแสเงินที่กล่าวแล้วจะสั้นอย่างแรง แล้ว
ก็จะช่วยให้เกิดแสงไฟฉายอย่างแรง ซึ่งบางครั้งถึงด้านแรงเทียบ
หรือมากกว่านั้น และเสียงที่พูดก็วิ่งไปตามแสงที่ฉายไปนั้น

ครั้งใดที่เราพูดในกระบอกส่ง (The transmitter) เสียงก็
วิ่งควมไปกับแสงซึ่งแล้วแต่แสงจะฉายไปได้เท่าใด ใช้แค่เพียงเครื่องฉาย
เครื่องเดียวจะไม่ยังผลให้เกิดดังประสงค์ทีเดียวนัก เพราะฉะนั้น
ผู้เขียนจึงได้เตือนไว้ว่าต้องใช้เครื่องฉายไฟตั้ง ๑๐๐๐ เครื่อง ตั้งไว้
บนพดพิญเขา เครื่องฉายเหล่านี้ต้องจัดตั้งให้เป็นแถว ๑๐๐ แถวๆละ ๑๐ เครื่อง
และเครื่องหนึ่งห่างกันราวห้าร้อยฟุต ตั้งที่ได้ขยายไว้ในรูป ถัดลงฉาย
เหล่านี้สามารถฉายแสงอันแรงกล้า ให้ดังไปถึงพิภพ พระองค์
ได้ในเวลาที่ทองฟ้าโปร่งปราศจากเมฆหมอก

การฉายนี้ควรกระทำในเวลากลางคืน ขณะเมื่อบนพิภพ
พระองค์ควรจะเป็นเวลาภายหลังจากเข้าได้เข้าไฟดับหนึ่งหรือสอง
ชั่วโมง จะทำให้ได้รับผลดี

ควรจำไว้ว่าการที่จะทำการติดต่อกันระหว่างดาวนพเคราะห์
ดวงหนึ่งกับอีกดวงหนึ่งนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ควรกระทำกันก่อน
เวลาที่ดาวนพเคราะห์เหล่านั้นเดินมาตรงกันสักครั้งหนึ่ง ซึ่งหมาย

ความ ถึง ระยะ ระหว่าง ดาว พระอังคาร กับ โลก เราว่า จะเพิ่ม ระยะ ยาว ขึ้น จาก ๓๕ ล้าน ถึง ๕๐ ล้าน (โดยประมาณ) ไมล์ แต่อย่างไรก็ดี ผลอันนี้ ไม่สู้จะ แน่นนอนนัก

ผล แห่ง การ คมนาคม จะไม่ทำให้เกิด ผล สำเร็จ ใน เมื่อ ดาว พระอังคาร กับ พิกพ เรา อยู่ ตรง กัน จริง ๆ เพราะ เมื่อ ดาว หง สอง น ตรง กัน แล้ว มนุษย์ โลก พระ อัง คาร์ จะ เห็น โลก เรา ไม่ได้ ถนัด เพราะ ว่า โลก ของ เรา ใน เวลา ที่ ก่อตัว แล้ว นั้น อยู่ ตรง เหนือ เดียว กับ พระอาทิตย์ จึง เป็น การ ตำบาก สำหรับ เขา ที่ จะ มอง ดู เรา ซึ่ง เท่า กับ เรา ดู ดาว พระศุกร์ (Venus) ใน วาระ ที่ ดาว พระศุกร์ อยู่ ใกล้ กับ ดวงอาทิตย์ และ แสง อาทิตย์ ทำให้ เรา เคือง ตา ที่ ก่อตัว นั้น เป็น ความ จริง แก่ ชาว โลก พระอังคาร เช่น เดียว กัน

ถ้า เวลา ไต่ ดาว นพเคราะห์ ทั้ง สอง คือ โลก เรา กับ โลก พระ อัง คาร์ เดิน มา อยู่ ตรง กัน จริง และ ถ้า มนุษย์ โลก โนน จะ มอง ดู พิกพ เรา ด้วย กล้อง จดทัศน อัน มี อำนาจ อย่าง วิเศษ แล้ว จะ เห็น แสง สว่าง ราม ๆ ใน ทาม กว้าง ส่วน มืด ของ โลก ถ้า เขา เป็น นักพิชิต ที่ ดี แท้ แล้ว ไม่ ต้อง สงสัย ว่า เขา คง จะ ได้ สัมผัส แสง ไฟ นาย ใน กล้อง จดทัศน ของ เรา โดย แน่ แท้

เสียง ซึ่ง นักวิทยาศาสตร์ บน พิกพ เรา ส่ง ไป โดย ทาง เครื่อง ส่ง อัน ใหม่ นั้น อาจ สามารถ จะ ถึง โลก โนน ได้ ภายใน เวลา ๔ หรือ ๕ นาที คิด เฉลี่ย แสง สว่าง แฉ่น ไป ได้ ๑๘๖,๐๐๐ ไมล์ ต่อ ๑ วินาที แบ่ง ลง ไป

ใน ๕๐ ล้านไมล์ ท่านจะเห็นว่า นานเท่าไรที่แสงของเราจะผ่านไปตลอดระยะทางทั้งนั้น

ตรงนั้นแหละทำให้เราเข้าใจว่า เมื่อนักวิทยาศาสตร์ของเราพูดแสงจะไม่ มีอำนาจ ผ่านไปพร้อมกับ แสง โดยใช้ เครื่องฉาย แสง ๑ เครื่อง หรือจะ พูด อีก ที่ หนึ่ง ก็คือ แสง ร้อย แสง พัน แสง อันแตกต่างกัน จะถูกส่งไปในคราวเดียวกัน พร้อมกับ รัศมี แห่งไฟ ฉายได้ ก็อันนั้นเป็นสิ่งสามัญของช่างกต ในการ ที่จะทำให้สำเร็จได้หลายวิธี แต่วิธีที่ดีก็คือโดยวิทยาศาสตร์

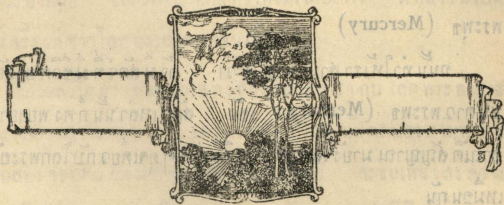
ผู้ที่สนใจ ทางดาราศาสตร์ ควร จะรู้ว่า ได้มี ค่ำราหตาย เต็มที่เกี่ยว แก่ดาราศาสตร์ กล่าวว่าได้เห็น ปรากฏ แสง สว่าง บน ดาวพระพุธ (Mercury)

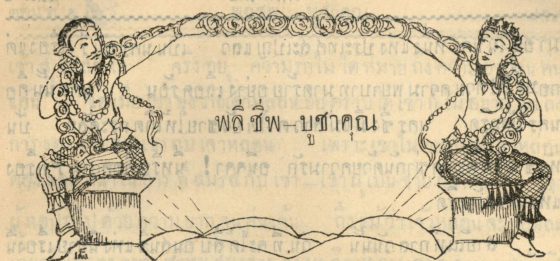
นั่นทำให้เราสามารถรู้ได้ว่า ถ้า มี สัตว์ ที่มีชีวิต อาศัย อยู่บน ดาวพระพุธ (Mercury) แล้ว สัตว์ เหล่านั้น ก็คง พยายาม ส่งข้อความติดต่อมายังโลกเรา ด้วย วิธี ต่าง ๆ ใดๆ เดียว กับ โลกพระอังคารเหมือนกัน

มีสิ่งบาง สิ่งที่เตือนใจให้เรา คิด บ่อย ๆ ว่า ให้ส่งข้อความติดต่อมายังไปยังดาวพระอังคารโดยวิทยุ แต่ความคิด อย่างสามัญทำให้คิดเห็นว่า เป็นการไม่เหมาะที่จะใช้วิทยุ แม้ว่า วิทยุ กำลัง จะ ก้าว หน้า ขึ้นสู่ความเจริญ ก็จริง แต่ความเร็ว แห่งกระแสวิทยุ ไม่อาจ สามารถจะเดินทางไปได้ไกลกว่า ๓๐๐ ไมล์เหนือศีรษะเราขึ้นไป เพราะที่ส่งที่ อยู่

เหนือศีรษะเราขึ้นไป เปรียบเหมือนดวงไฟ เพราะฉะนั้นการที่นักวิทยาศาสตร์โดยมากไม่ใช้เครื่องวิทยุส่งอาณัติสัญญาณไปยังโลกพระองค์การนั้นจึงเห็นว่าเป็นผู้ที่คิดถูกทีเดียว

ในเวลานี้มีวิธีเดียวที่มนุษย์เราสามารถจะส่งข่าวดำลงไปยังพิภพพระองค์การได้ เป็นวิธีที่ไม่ต้องค่าใช้จ่ายมาก ก็คือโดยวิธีส่งเสียงควบไปกับรังสีไฟฉาย ดังที่มิสเตอร์เกอร์นส์แบคได้ออกความเห็นมาแล้วข้างต้น.





พลีชีพ-บูชาคุณ

ของ นายจินตารัณ พันธ์มโพิ

เจ้าของเรื่อง ตีตร นกรบ เกียรติศักดิ์เจ้าหญิง ๑ ๓ ๕

[เป็น เรื่องรัก เกมโศก กอปรไป ด้วย การ ฟันดาบ อย่าง โหดโผน]

(ต่อเล่ม ๔ ตอน ที่ ๔)

ทิวา และ ราตรี ได้ค่อย ๆ ล่วงไป ตาม ลำดับ นับ จำเนียร ตงแต
วันที่ มอริ ใน ไต ตะทง นคร เวณิศ ไว เบืองหลัง นคร เวณิศ อัน เป็น บ้าน
เกิด เมือง บิดร นคร เวณิศ อัน เป็น ที่ ปฏิสนธิ์ ความรัก และ อัน เป็น
ที่ ที่ ตน ต้อง อุบัติ พลัด พรากรไป ด้วย ความ ลำบาก ยากแค้น มาตรว่า
วัน เวลา เหล่า นั้น จะได้ ล่วงไป เป็น จัณนวน เตือน และ เตือน กตายเป็น
ปึก ตาม แต่ ไซ้ จะ ทำให้ มอริ ใน ถิ่น นี้ ถึง ถึง ดวงหน้า อัน ขาว ผ่อง
ดุจ ทอง จันทร เมื่อ วัน เพ็ญ นั้น เดียก หามิได้ ตรง กัน ข้าม กับ ทำให้
ความรัก ซึ่ง กองสุม อยู่ ใน ทรวง ออก ยิง ทว ชน จันต เหมอน จะ หา ที่
ว่าง ซึ่ง ปราศ จาก ความรัก ลัก กระเบียด นิดเดียว ก็ มิ ได้ มอริ น รัก
เจ้า หลอน รัก อย่าง ดุด ตม ทเดียว และ เนือง ด้วย ความรัก น เอง
จึง ได้ ทำให้ มอริ ใน เทียว เว รอน เสนธิ์ โชค ต่าง ๆ ไป ตาม บุญ ตาม กรรม
ใน ที่ สุด แห่ง การ เทียว เสนธิ์ โชค นี้แหละ มอริ น รู้ สึก ตัว ว่า ได้ เข้า

มาอยู่ในนครหนึ่งแห่งประเทศสะเปญแล้ว เป็นนครอันรุ่งเรืองแค
 กอปรไปด้วยความพวยบาทมาดร้ายอย่างเดือดร้อน นครนั้นคือ
 นครมัตตริต นครซึ่งมีแม่สาวตาโตยัวชายให้เกิดกระคัดย บัน
 หัวชายให้พิษาค่ากันด้วยความรัก อนิจจา! นีหรือคือความรุ่งเรือง
 แห่งนครมัตตริต

สายัณห์กาลวันนั้น วันที่จะได้สืบอนุสนธิแห่งนิยายเรื่องน
 ต่อไป มอว์โนได้เดินทอดน่องเอื่อยๆ มาตามบาทวิถีอันค่อนข้าง
 เป็ดียว สมองคำนึงถึงฐานะและสภาพของตัวเองด้วยอาการซึม
 ซึม เพราะความจริงนี้เป็นอีกวาระหนึ่งแล้วที่กระเบาะจวนจะเลี่ยน
 เปนต่างนา และก็ไม่มีวิธีใดเลยที่จะเพิ่มจำนวนเงินเหรียญใน
 กระเป๋าเงินได้ นอกจากจะขายผ้ากับตาเจ้าของโรงเค็มที่ปัก แต่
 มอว์โนเป็นคนรักผ้ายิ่งกว่าชีวิต จึงยังไม่ยอมขายผ้าให้ใครก่อน
 นึกว่าจะต้องเสี่ยงโชคไปอีกสักสองสามวัน เมื่ออาจมีหนทาง
 หาเงินในทางอื่นได้บ้าง เมื่อเป็นที่ตกลงใจดังนั้นแล้วสมองจึง
 เป็ดียนจากความคิดถึงอติภาพตนเองกลายเป็นคำนึงถึงแม่สาวงาม
 ดุริยเดอดุนาอีก โอ! น้าเลี้ยงอันหวานเย็นของเจ้าห่อถ่อนในครั้ง
 กระโน้นยังดังก้องหูอยู่เสมอ เราจะลืมได้หรือที่เจ้าห่อถ่อนได้พูด
 ว่า “กระซนยอ มอว์โนชา ดิฉันจะเป็นของเธอเสมอ เป็นของเธอ
 เธอทั้งจิตใจและวิญญาณ—” แน่นอน เราจะลืมไม่ได้เป็น
 อนขาด เราเห็นว่าทำอย่างไรเสียเจ้าห่อถ่อนก็คงคงรักเรา แต่
 โอ! ฐานะของเขานั้นแหละทำให้เขาไม่อาจสามารถจูงมือเจ้าห่อถ่อน

เข้าสู่วัยโสดได้ จริงอยู่ ความรักไม่ได้หมายถึง ความยากจน คน
แค่นั้น แต่เมื่อเขายังรักเจ้าหัตถ์อยู่ ตราบใดเขาก็ไม่ ยากนัก ถึง
การแต่งงาน ของเขากับ เจ้าหัตถ์ เพราะเขาไม่ ยากให้เจ้าหัตถ์
ต้อง น้อยหน้าใน การ ที่ สัมรส กับ เขา — เขา ผู้เป็น ชาย อนาคตา เขา
ผู้ ก่อปร ไป ด้วย ความ ยาก จน คนแค่นั้น ถึง แม้ ว่า เจ้าหัตถ์ จะ ยอมลด
เกียรติยศ และ ละทิ้ง ทวียศ ศักดิ์ศรี ลง มา วิเวก กับ เขาก็ ตาม แท้จริง
ความ จำจวน ใน การ ที่ สละ ละทิ้ง นคร เวณิศ ออก มา ก็ เพื่อ จะ เทียว แสง
หา โชค ลาภ แสง หา เกียรติยศ เพื่อ เพิ่ม พูน ตนเอง ให้ เสมอ บำ เสมอ
ให้ กับ เจ้าหัตถ์ และ เมื่อ ได้ เป็น ไป สัม ปราณา แล้ว จะได้ กลับ ไป
วิเวก กับ เจ้าหัตถ์ ใน ภาย หัง ซึ่ง เขา หวัง อยู่ เสมอ ว่า เจ้าหัตถ์
คง ต้อง รอ เขา แต่ ความ จำจวน เหล่า นี้ ผิด พลาด ไป ถนัด เพราะ
จำเดิม ตั้ง แต่ เขา เทียว เร่ ร่อน ไป ใน ที่ ต่าง ๆ มา จน บัดนี้ ก็ เป็น เวลานาน
พอ ตู อยู่ แต่ จะได้ ประสบ โชค ลาภ หรือ เกียรติยศ แต่ อย่างใด อย่าง
หนึ่ง ก็ หา ไม่ มี หน้า ซ้ำ ท้อง ตนเอง ก็ แทบ จะ ต้อง อุดมอ กินมอ ไป
เสีย ซ้ำ ซึ่ง ทำให้ มอริ โน นึก หมด หวัง ใน การ ที่ จะ กลับ ไป วิเวก กับ
เจ้าหัตถ์ ตาม ความคิด เดิม

ชายหนุ่ม คง ใช้ สมอง ตรึก ตรอง เรื่อย ไป ตลอด เวลา ส่วน เท้า
ก็ ทำ หน้า ที่ ก้าว เดิน ไป อย่าง คน สติ ดอย จน เมื่อ จวน จะ ถึง เจ้าหัตถ์
ถนน อีก สาย หนึ่ง จึง ได้ หยด ชะงัก ด้วย ความ ประหลาดใจ
จาก ตรอก มืด ที่ ตน ได้ ผ่าน มา แล้ว เมื่อ สักครู่ นี้เอง มี เลียง หนึ่ง
ตัว เป็น เลียง ดาบ คอ ดาบ กระทบ กัน ประกอบ กับ เลียง สืบถ ลำบาต
อยู่ใน คอ เลียง นั้น แสดง ให้ รู้ ว่า กำลัง เกิด การ คอต่อสู้ อย่าง ทรหด อดทน
ไม่ ห่าง จาก ที่ มอริ โน ยืน อยู่ เท่าใด นึก เวลานี้ ภาย ใน ท้อง ถนน

กำลังเจ็บดังตีปราศจากผู้คนเดินสัญจรไปมา ด้วยเป็นเงาไฟฟ้า
เพื่อกันจะล้าอยู่แต่จึ่งทำให้เสียงที่ได้ยินชัดขึ้น

มอร์โนหยุดเสียงหูฟังอยู่ครู่หนึ่งและเมื่อตกลงใจแล้วจึง
ย้อนกลับไปทางปากครอกนั้นอีก ภาพที่ประจักษ์แก่ดวงจักษนั้น

คือชายฉกรรจ์สองคนแต่งตัวไม่สู้เรียบร้อยนัก กำลังประสานคาบ
กับคนที่สามซึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างเดียวกัน ผู้ไม่ตายมือใน
เชิงพันคาบของบรุษผู้นั้นนับเข้าอยู่ในจำพวกที่เขียวชานูได้คนหนึ่ง
เพราะถึงแม้คู่ปรับภักจะมีความจนถึงสองต่อหนึ่งเขาก็ไม่แสดงกิริยา
หวาดหวั่นให้เห็นเลย นอกจากคงกระทำการป้องปิดอาวุธของศัตรู
อย่างลับถื่น ซึ่งเป็นการยากที่คู่ปรับภักจะหาความมขยเขาใจได้
อาการที่ต่อสู้อย่างใจเย็นเยี่ยงนักเลงพันคาบเท่านั้นทำให้คู่แข่งขันหมัด
หวังในการชิงชัย เพราะทำอย่างไรเสียฝ่ายปรับภักจะทำการออกอา
จนถึงแก่เจตปลายคาบลงยังทรวงอกของตนนั้น เป็นของเป็นไป
ไม่ได้เป็นอย่างยิ่ง

ขณะที่มอร์โนกำลังจ้องมองดูภาพอันน่าหวาดเสียวอยู่นั้น
ได้มีเสียงร้องมาจากภายในครอกมืดลึกเข้าไปอีกว่า

“จับมันให้ได้! พวกเราจับมันให้ได้!”

พอขาดจากเสียงร้องตะโกนนั้นก็มีเสียงผู้ทำวงเขามาคึกๆ
และในขณะที่เองดูเหมือนบรุษผู้มม่อมเยยมในเชิงพันคาบจะมองเห็น
มหาภัยของตน ณบัดนั้นเขารับแรงระดมกำลังเข้าโจมตีแห่งคู่
ปรับภักซ้นๆกันหลายที และในที่สุดท้ายปลายคาบอันแหลมคม

ของเขา ก็ พัง ตรง โคน แขน ศีรษะ คน หนึ่ง ชาย เกราะ หี ราย ฝุ่น นาบ
หลุด จาก มือ พดาง หนี มา ก้ม แผล ใต้ แขน แล้ว ร้อง ตะโกน แข่ง ตา ชน
ด้วยความ เจ็บ ปวด แต่ ฝ่าย บรุษ ผู้ ดำรง ไม่ได้ เอา ใจ ได้ ใน อัย ค่ำ
เหล่านี้นอกจากกระโดดเข้าเต่งงาน คู ประบักษ์ ที่ยัง เหลือ อยู่ อีก คน หนึ่ง
โดย เร็ว พอ ได้ ทำ จะ แทง ให้ เต็ม รุก ก็ พอดี กับ พวก ที่ วิ่ง ตาม มา ข้าง
หลัง ได้ ประดา กัน เข้า ได้ อย่าง ทน ทน

มอริโน เห็น ความ เสีย เบรียบ ตก อยู่ แก่ บรุษ ผู้ ดำรง เช่น นั้น
จึง ชัก ดาบ ปราบ เข้า ช่วย โดย เร็ว แต่—อนิจจา! เขา เข้า ไป บรุษ
ผู้ เกราะ หี ราย ได้ ถูก แทง ทาง เบื้อง หลัง ต้ม คั่ว ไป เสีย แล้ว แต่ ใน
ขณะ นั้น เอง เขาก็ ผ่น ถึง ปลด ดาบ พัง ตรง ชาย คน อยู่ หน้า ที่ ดัด ชั่ง
กำลัง หนี หลัง ให้—ทะลุ หลัง ชาย ฝุ่น นาบ หลุด มือ ต้ม คั่ว ชาติ ใจ
ตาย โดย ไม่ ได้ ร้อง ดัง คำ เดียว แล้ว กวัก ต่อ สู้ อย่าง ทน ทน ออก ทน ก็ พ้น
บังเกิด ชน ใน ทน ใด

ความจริง ผู้ มี ชื่อ พัน ดาบ ของ มอริโน เชี่ยวชาญ ไม่ แพ้ บรุษ ผู้ ดำรง
คน นั้น เหมือน กัน เพราะ ปรากฏ ว่า ใน ชั่ว เวลา ไม่ ถึง ๓ นาที เขา ได้
• แทง คู ประบักษ์ ต้ม คั่ว ไป ตาม ๆ ถึง ๓ คน และ ต่อ มา อีก ๒ นาที ก็
ต้อง ทำ อากักร อย่าง เดียว กัน อีก ๒ คน ส่วน ที่ เหลือ อีก ๔—๕ คน
คง ได้ รม บาต แผล อย่าง ฉกรรจ์ ๆ วิ่ง ร้อง กลับ ไป เพราะ รู้ ดัง ว่า
ฝีมือ ของ พวก ตน เป็น รอง กว่า มอริโน มาก นึก ชน ดัง คง ไม่ แผล
จะ ต้อง ทำ อากักร อย่าง เดียว กับ สี่ หาย เหล่า นั้น เป็น แน่ ดังนั้น จึง ใช้
ผู้ เขา เป็น เครื่อง ช่วย เหลือ ตน เอง ไว้ พดาง ก่อน

มอริโน ปลอ่ยให้ปลายดาบ ตกดิน พร้อม กับ ถอนใจใหญ่ ด้วยความ
โล่ง ออก แล้วหัน มา มอง บุรุษ ที่เขาได้ กระทำการ ช่วยเหลือ ด้วยความ
เอาใจใส่ บุรุษ ผู้นั้น อายุ เขี้ยวบ เข่า กดาง คน แดง ผม บน ศีรษะ
ดำ ดก แต่ โขก ด้วย โลหิต จน กลาย เป็น แดง เข้ม เลือด ฝ้าม ้วย ขาด
หลาย แห่ง แสดง ว่า ได้ เข้า ต่อ ตั ด้วย ดาบ ตัว คอ ตัว หลาย ยก หลาย หน
ที่ โหด ซ้าย และ ที่ ดี ข้าง ๆ ขวามิ ้วย โลหิต แดง โขก ไป ทั้ง สอง ข้าง เป็น
รอย โลหิต สด ๆ อัน เกิด จาก แผล ที่ พัง จะ ได้ รับ ใน การ ต่อ ตั น เอง แต่
เป็น แผล ค่อน ข้าง น้อก ตัว อัน ตราย อยู่ ดัก ห้อย

มอริโน ก้ม ลง ตรวจ ร่าง ชาย ผู้นั้น อย่าง พินิจ พิเคราะห์ ผล แห่ง
การ ตรวจ ปรากฏ ว่า ชาย ผู้นั้น หายใจ ได้ แต่ เพียง รวย ๆ ซึ่ง แสดง ว่า
เต็ม ไป ด้วย ความ อ่อน เพลีย ใน บาดแผล ที่ ได้ รับ เมื่อ เป็น ดัง นั้น มอริโน
จึง เอา ดาบ ใส่ ถัก พดาง ค่อย ๆ ประคอง บุรุษ ผู้เคราะห์ ร้าย นั้น เพื่อ
จะ อุ้ม พา ไป ข้าง นอก แต่ ใน ทันใด นั้น ชาย ผู้นั้น ได้ ค่อย ๆ ถ่ม ตา ขึ้น
ซ้ำ ๆ และ เมื่อ เห็น มี คน ประคอง อยู่ ก็ ผิน กล่า ว ว่า จา ออก มา ว่า :

“ขอบใจ ท่าน ที่ ได้ ช่วย เหลือ แต่ ฉัน เห็น จะ หมด ตม เสีย ใน
เวลา นี้ แล้ว ท่าน—ท่าน ช่วย เอา แขน ที่ ใน กระเป๋ เลือด ของ ฉัน —ไป—
ไป ให้—ผู้ หญิง สาว คน ที่ ชื่อ—ชื่อ โด—โดรา—ที่—เกิด เจ้า—เจ้า—
หัด อ่อน—อยู่—อยู่—”

ชาย ผู้นั้น พุด ได้ ไม่ ทัน จบ ประโยค ก็ ขาด ใจ ตาย ภาย ใน วง แขน
ของ ชาย หนึ่ง ม ทั้ง ความ พิศ วัง ไว้ ให้ ตก เป็น หน้าที่ ของ มอริโน ดับ
สวณ ภาย หลัง เขา หนึ่ง อง ตก ตกลง อยู่ คุ้ง หนึ่ง ใน เมื่อ เจ้า ของ ร่าง นั้น

อ่อนพับลงในกองแขน และเมื่อปรากฏแน่แล้วว่าชายผู้นั้นหมดลม
 จิ๊งๆ เขาจึงค่อยๆ วางร่างอันปราศจากชีวิตลงกับพื้นถนน พลาง
 ถึงกระเบาเดือยหยิบหนังสือแผ่นบางๆ ออกมา ซึ่งอันที่จริงใน
 กระเป๋าของชายผู้นั้นก็ไม่มีอะไรอยู่เลย นอกจากหนังสือแผ่นนี้ เมื่อ
 เสร็จแล้วจึงค่อยๆ ถูกขยับเปิดหมวดแสดงความเคารพให้ พลาง
 ถอยหลังออกไปจากตรอกมหาอุบาทว์ด้วยอาการส่งเสียง

มอริโน เดินคาน้ำถึงเรื่องราวที่ตนได้ประสบมาอย่างน่าพิงฝัน
 สันเทห์ตลอดทาง ปัญหาอันยุ่งยากต่างๆ รวมกองอัดอยู่ในสมอง
 ไม่มีเวลาเลื่อม แต่อะไรไม่สำคัญเท่าคำสั่งเสียของผู้ตาย เพราะ
 ปรากฏว่ามอริโนจะต้องทำหน้าที่นำศพไปเผาศพที่เขียนบนแผ่นหนังสือ
 นี้ ไม่ให้สัตว์ผู้หนึ่ง สัตว์ผู้ซึ่งตนไม่รู้จักเลย นี่แหละเป็นสิ่งที่
 มอริโนรู้สึกว่าเป็นภาระที่หนักยิ่ง อา! ใครหนอคือสัตว์ที่
 มอริโนต้องการจะตามจนให้พบตัว ใครหนอคือสัตว์ที่มอริโน
 ต้องการจะมอบหมายแผนที่ในหนังสือให้! นี่เป็นสิ่งที่เกินความ
 สามารถที่จะตอบได้ทีเดียว

อย่างไรก็ดีแผนที่แผ่นนั้นคงนำไปถึงที่ซ่อนขุมทรัพย์แห่งใด
 แห่งหนึ่ง ซึ่งชายผู้ถึงแก่กรรมได้ตั้งใจไว้เพราะแต่สัตว์ตัวผู้
 นามว่าไดร่าคนเดียว และไม่มีปัญหาว่าเมื่อแผนที่แผ่นนั้นเป็น
 ตายทางแสดงขุมทรัพย์แล้ว จะไม่มีคนคอยคอยแย่งเพื่อยึดกรรมสิทธิ์
 และก็เป็นเช่นนั้นจริง เหตุการณ์ที่ได้อุบัติขึ้นอย่างน่าสยดสยอง
 นั้นคือการแย่งยึดกรรมสิทธิ์ในของสิ่งนั้นเอง

เมื่อ มอร์โน กลับ มา ถึง โรงเคยม ที่ พัก นั้น เป็น เวลา มืด แล้ว พอ
โผล่เข้าไป ก็ ได้ยิน เสียง ร้องเพลง อย่าง วิเวก จับใจ ตั้ง อยู่ ภายใน ตา
เจ้าของ โรง เคยม ซึ่ง ยืน อยู่ ที่ บาร เหนือ หัน มา หัน วนะ ทักทาย เขา และ
พูด อย่าง ดี เนื่อ ใจ ว่า

“ ใจ, ท่าน ผู้ แปลก ถิ่น ไป เทียว เสีย เพลิน เทียว นะ เนอะ!
ตอง พัง เพลง ของ ผม เล่น บ้าง ซิ เย็น ๆ ใจ ”

มอร์โน ยิ้ม ตอบ แก และ เพ้อ จร ทำ ตาม ความ เห็น ของ แก เลย
ยืน พัง บาร เหนือ พัง อยู่ โดย ดุษณีภาพ

สตรี สาว ผู้ ยืน ร้องเพลง อยู่ ถ้างั้น รูป ร้าง ดัง ตาม คม ขำ
ผม สัก คำ จุณิด เกิด ำ รับ กับ ใบ หน้า อัน ยั่ว วน เวลา ร้อง เพลง ห่อ หัน
ชาย ตา อัน หวาน ฉ่ำ พร้อม ด้วย ดวง หน้า อัน ยิ้ม แยม กวาด ไป รอบ ๆ ห้อง
ซึ่ง ทำ ความ กระตือรือร้น ให้ บัง เกิด ขน แก่ บุรุษ เพศ ผู้ ต่อม ดวง ตู อยู่ อย่าง
ซาบ ซ่าน ใจ เว้น แต่ มอร์โน คน เดียว เท่านั้น ที่ ยืน พัง อยู่ โดย ปกติ
มิ ได้ แสดง กิริยา พอ ออก พอ ใจ อย่าง ไ

“ เจ้า ห่อ หัน คือ ใคร กัน นะ อาร์ มา โค ” มอร์โน หัน ไป ถาม
ตา เฒ่า เจ้าของ โรง เคยม “ ฉันท ยัง ไม่ เคย เห็น หน้า อยู่ ที่ นี้ เเต ”

ตา เฒ่า อาร์ มา โค ยิ้ม “ ถูก อะ ครับ, ซิน ยอร์ เจ้า ห่อ หัน แปลก
หน้า สำหรับ ที่ นี้ เจ้า ห่อ หัน แปลก หน้า เท่า ๆ กับ คุณ เหมือน กัน ”

“ แปลก ว่า แก ก็ ไม่ รู้ จัก กัน ซิ ? ”

“ ครับ เจ้า ห่อ หัน บอก ว่า มา จาก คอ โดวา เป็น นักร้อง และ
นัก เต้น รำ มี ชุระ มา ทาง นี้ เเต และ ขอ เข้า ห้อง อยู่ ผม เห็น ว่า

เจ้าหัดสอนสวดพระธำมช กับ ทั้ง เปน นักร้อง นักร้องนัก เต้นรำ ก็ จึงเคยให้
เจ้าหัดสอน อยู่ เปด้า ๆ เปน แค ขอให้ร้อง เพลง หรือ เต้นรำให้ ในเวลา
กตางคน เท่านั้น เพื่อ คน จะได้ มา เข้า ราน ผม มาก ๆ ซึ่ง เจ้าหัดสอน
ก็ ยอม ตกตง ”

“ ตี ความคิด แก่ ไม่ ใช่ เดว นี้ เห็น จะ ทั้ง มา วัน นี้ ะ กระมัง วิ

“ ครับ, วัน นี้ เอง เมื่อ ตอน คุณ ไม่ อยู่ หาย ไป เสีย ทั้ง วัน
นั้นแหละ — ”

สัหน้า ของ อาร มา โค เปดียน เปน บง ไป ใน ทน ไค เพราะ ขณะ
นั้น มี ชาย นกรวจ สาม คน โสด เข้า มา ยืน วาง กำม แอ อยู่ หน้า ประตู ด้วย
ความ มน เมา สายตา ของ มัน จอง ตรง ไป ยัง แม่ ลำ นกร้อง อย่าง พอ
ออก พอ ใจ เค็ม ที ซึ่ง ทำ ให้ อาร มา โค ถอน ใจ ใหญ่ แดว เขย ปรบ
ทุก ข ชน เมา ๆ ว่า

“ ผม เห็น จะ เสีย ช้อ อัก แดว วัน นี้ อ้าย มัตติคาร์ นักร้อง ไค เข้า
มา ใน ราน ะ ก็ เปน ได้ เรือง ทุก ท เทยว นี้ เดียว ไม่ อะไร ก็ มี อะไร อย่าง
หนึ่ง หรือ ก มัน เปน คอง กอ ชน กอน เด่มอ ”

มอริ โน หัน ไป มอง ตาม คำพูด ของ ตา เจ้า ของ โรงเคยม และ ก็
จริง ดง คาค, มัตติคาร์ คอ ชาย คน ที่ ยืน อยู่ ระหว่าง กตาง เพื่อน ทั้ง
ชาย าวา ไค เตน ตรง เขา ไป ยัง กตม คน ที่ ต่อม พง อยู่ พดาง ใช้
มือ แหวก ให้ หัก ไป ด้วย อำนาจ ซึ่ง บุคคล เหล่า นั้น จำ ต้อง วัน ถอย ไป
โดย ความ หวาด กตว พด คับ แม่ ลำ นกร้อง ๆ จบ ดง มัน จึง
เขย ชน ว่า .

“หัดร้องเพลงเพราะเหลือเกิน, แม่สาวน้อย, ฝ่าชี! ขอ
ให้ฉันได้มีเกียรติยศจับคู่เดินร่วมกับหัดร้องเด็กรอบเกาะนี้—ฉัน—
ซินยอ! มดกัดคว่ำมาดเว่ย จะยินดีแทบสิ้นตัวรอกเขี้ยว”

โดยไม่ต้องการ ฟัง คำตอบ มัดติคาร์ บุษ ผู้เป็น นักตงโคก
เดิน ตรงเข้าไปหา พดาง หันไปทาง วงดนตรี ตั้ง ว่า

“ทำเพลงไว้อย่างบอก! ข้าจะเดินรำให้สนุกดังๆ”

ตาเฒ่าฮาร์มาโคเจ้าของโรงเตี๊ยมเห็นท่าไม่ได้การ เพราะ
 ไหลเสีย แม้สัตว์ต่าง ๆ นั้นจะมายอมจับคู่เล่นรำกับคนอย่างเจ้า
 มดดีดกร เช่นนั้น ถ้าพึงแต่รูปร่างก็ไม่น่ากลัวท้ออยู่แล้ว ยิ่งถนัด
 เหล้าเห่หมั้น ออก ฟุ้ง อยู่ ด้วย ก็ยัง ทำ ให้ นารี วงเกยจวน ออก หิตายเท่า ตั้ง
 นั้น แก่ จึง ตบ ตาน ออกจาก บาริ เหล้าเข้าไป หา เจ้า นักเลง โต อย่าง พิณ อบ
 พิณ ฤๅ เคย ชื่น ว่า

“ได้โปรดเถอะครับ ท่าน ชินยอ มดดีการ ชินยอตาผู้
 พี่จะมาถึงวันหนึ่งเอง โปรดอย่า รบกวน เลยครับ มารับประทาน
 เหล้ากัน ทางนี้ดีกว่า ผมจะจัดหาให้”

ที่จริงตามธรรมดาเมื่อพูดถึงเหตุการณ์อะไรก็จะทำให้มดดีคาร์ยอม
ทำตามได้ แต่บัดนี้มดดีคาร์ได้พบเห็นดวงหน้าอันคมขำนั้นเสียแล้ว
จึงทำให้ยอมไม่ไหว และประกอบกับฤทธิเมธาเข้าไปด้วยเลยเห็น
ไปว่าอาร์มาโคตฤกษ์ มดดีคาร์จึงได้ส่งกำนันไปให้ชิมทีหนึ่ง
พร้อมกับพูดว่า

“ หนอย—หนอย อ้าย แก่ ห้าม กู เทยวรี เอ้า—เอ้า, เอ้า
อ้ายนี่ ไปกิน ก่อน อ้าย คนดี ”

พร้อมกับ ที่ ตาเฒ่าฮาว มาโค กระเด็นไป มัดติคาร์ ก็ ตรง เข้า
รวบ ร้าง อัน อ้วนแอ่น ของ แม่ ตำวงาม เขกใจ ทันที

“ เต้น เต้น กับ ฉัน นะ จ๊ะ แม่ ตำวหนอย แม่ คนดี ” มัดติคาร์
พิมพ์่า

ปรากฏ ว่า ลัทธิ ตำว ฝูหนัก สะอิด สะเอ้น จริง ดัง ที่ ฮาว มาโค คาด
เจ้าหล่อน เบือน หน้า หดบ จมูก ของ มัดติคาร์ ที่ ย่น เข้ามา โดด แล้ว
เจ้าหล่อน ก็ตอบ—ตอบ ด้วย หัตถ์มือ—เหวี่ยง ไป กระแทบ ผิดหน้า ฉาดใหญ่
จนตัวเจ้าหล่อน เอง กระเด็น หลุด จาก วงแขน อัน ดำดั้น ของมัดติคาร์—มัด
ติคาร์ ผู้เป็น นักแดงโต แห่ง นคร มัตตวิติ

ณ บัดบัด นั้น ดวง ตาทั้ง คู่ ของมัดติคาร์ ถูกแดง รวบรวม กับ ลัทธิ บ้า
มือชวลาเอ่อมไป ชยิบคาบ แต่ แล้ว กลับ ปลดปล่อย พุด ว่า

“ ไม่มี มนุษย์ ที่ ไหน ใน พกพณ เเลย ที่ ทำ แก่ มัดติคาร์ อย่างนี้ ได้

นอกจาก หล่อน ถ้า หาก หล่อน เป็น ผู้ชาย หล่อน ก็ จะ รุ้ รู้ คดี เอง
ที่เคย ทเคย แต่ นั้น หล่อน เป็น ผู้หญิง ทั้ง ล้อ และ ทั้ง ล้อย ล้อยพอที่

จะ ยัง ไม่ ต้อง ได้ รับ การ ตอบ แทน ก็ได้ เหน้ แต่—เว้น แต่ จะ ยอม อยู่
ใน วงแขน ของฉัน เท่านั้น เอ้า! ที่น ขอ ให้ หล่อน เอียง แก้ม มา ดูๆ เกิด

แม่ ตำวหนอย ! ”

คำพูด อัน กระต่าง ๆ กอปร ด้วย ท่าทาง อัน คว้า ย่ำ ทำให้ เหล่า
บุรุษ ชาย หญิง พวกนี้ หลีก เลี่ยง เร็ว ไป ทาง หนึ่ง ด้วย รุ้ รู้ ว่า ไม่ ไช้

หน้าที่ของคนที่ จะเข้ามาเกี่ยวข้อง เพราะการเข้ามาเกี่ยวข้อง กับ
มัตติการย่อมจะได้รับผลตอบแทนไร บุคคลเหล่านั้นรู้ดีอยู่แล้ว ถึง
แม้ตาเมอาอาร์ มาโคเจ้าของสำนักเองก็ยังไม่รู้จะจัดการอย่างไร ได้
นอกจากยื่น ตะตัง ตังตัน คล้า ตุกคาง บ้อย อยู่ด้วยความ เจ็บปวด

พอ มัตติการ พุดจบ ลงแล้ว ก็ ย่อง ตาม ชุม เข้าไป หา แม่สาวงาม
คน นั้น ซึ่ง เจ้าหล่อนไม่มี โอกาสที่จะ หลีก เหยี่ยง ไปทางไหนได้ ดัง
นั้นไม่ช้าช้า อัน ชื่อนั้น อรชร ของเจ้าหล่อนก็ถูก รวบเข้า อยู่ใน วง
แขน ของ พ่อ นักเลงโค อีก คน หนึ่ง พดาง มัน ก็ ค่อย ๆ ยื่น หน้า เข้าไป
เพื่อ จะ จรด นาดีกลง ประทับ กับ ริม ฝีปาก ดี ต้นจี้ ของเจ้าหล่อน เจ้า
หล่อน พยายาม บ้องบิด อย่าง สามารถ แต่ไม่ไหว กำตัง ของมัตติการ
มากกว่า!

ความจริง ภาพเหล่านั้น จะได้ ผ่าน พัน สายตา ของมอร์โน ก็หา ไม่
หาก แต่เขานึกว่า เขาเป็น บรุษ ผู้แปด ถิ่น จึงยัง มิได้ แฉก กิริยา อะไร
ออกไป บ่อยได้ ให้คนอื่น กระทบการ ช่วยเหลือ ดีกว่า เพราะเขา
เชื่อว่า คง ต้อง มี คน ช่วยเหลือ เป็น แน่ แต่ ความ จำนงใน ชนผิ ด ถิ่น
ด้วย แทนที่จะ มี ผู้ ช่วยเหลือ บุคคลเหล่านั้น กลับ พา กัน หลีก เหยี่ยง
ดูเฉยอยู่ ไม่ ปรากฏ ว่าได้ กระทบการ ช่วยเหลือ อย่างไร

มอร์โน มอง หน้า บุคคล เหล่านั้น ปราด เดียวก็ ทราบ ได้ ว่า พา กัน
กลัวเกรง อำนาจ ของ มัตติการ ไม่กล้า จะ เข้าไป ขัด ขวาง ได้ ดังนั้น
เขา จึง เผ่น ตรง เข้าไป กระซอก พ่อ นักเลงโค ออกจาก แม่ตั่วสาว แล้ว
พุดว่า

“เจ้าหล่อนแปลกถิ่นทั่วๆ กับ ช่างเหมือนกัน เพราะ ฉนั้นไม่
ควรไป รังแกเจ้าหล่อน ถ้า อยากรังแก มา ฟาดกับข้าตัวต่อตัว

มัตติการ ตะตัง แต่ ตะตัง ต่าง กับ คน อื่น ๆ ที่ ตะตัง อยู่ ใน เวที ฉนั้น
ความ ตะตัง ของ มัตติการ เกิด จาก ไม่ รู้ ทั่ว ทั่ว จะ มี คน กัด เขา มา แฉ ดึง
กิริยา อย่าง นั้น และ เมื่อ รู้ ทั่ว ทั่ว ยัง มี คน กัด อยู่ อีก หน้า ของ

มัตติการ ก็ เบียด ขึ้น จาก ตะตัง กลาย เป็น ยืน แฉ ด้วย ความ โกรธ พาดัง
คำ ราก ออก มา ว่า

“อัย, แก้ว แก้ว แก้ว การ จะ ฟาด กับ ข้า วิ ได้ ชี้, อ้าย เปรี๊ยะ
มา ชัก ดาบ ออก ข้า จะ ต้อน บท เถื่อน ให้ ลับ กับ หนึ่ง”

แล้ว เมื่อ มัตติการ ก็ กระชาก ดาบ ออก จาก ผัก ดิบ เข้า ไป แต่ ไม่
เฉพาะ มัตติการ เท่านั้น เจ้า เพื่อน ของ มัน อีก ต้อง คน ก็ กระชาก ดาบ
อย่าง เดียว กัน ด้วย

มอริ โน ยม อย่าง เกร็ง ชรั่ม กระชาก ดาบ ปลด ออก ผัก พดาง
หน หดง เขา พง ฝ่า ย่อน ถาม ว่า

“อ้อ! คน เก่ง นะ ต้อง รวม กัน เข้า มา ตัด ด้าม คน ด้วย วิ วิ จะ
เอา ทง ด้าม คน!”

มัตติการ ชะก แต่ ดู เหมือน จะ เป็น ด้วย ความ อวด ตี มาก กว่า
ความ ตระอาย ใจ ไต่ หนี ไป ร้อง บอกลา เจ้า เพื่อน ต้อง คน ว่า

“เฮ้ย! พวก เอง ไม่ ต้อง ปลด ดาบ คน เดียว ก็ พอ แลว

เจ้า ด่า หาย ทง ต้อง แฉ ดึง กิริยา ถด ถอย ตาม คำ ดั่ง แต่ ไม่ เอา
ดาบ ได้ ผัก ยง คง ถด ถอย ทอ ย

ถ้า หาก มัตติการ พาดัง พดง ตง
๑๓๑

ไป อย่างหนึ่ง อย่างใด มันก็จะได้อาแกมมือใดคนหนึ่ง ซึ่งอาการ
 เหล่านี้ มอริโนเข้าใจได้ แล้วยกตลอด
 ตาม ต้องได้เริ่ม ประสานกัน และเป็นแค่เพียงในยกแรก
 มัตติคาร์ก็เริ่มเข้า รุก-รุก-รุก-รุก เข้าไป ทุกที แต่เป็นรุก อย่างเบา
 เตือน รุกอย่างคนโทใส่ร้าย ซึ่งใน อาการ รุก เหล่านี้ มอริโนได้
 บอบบิดไว้ ได้หมด อาการ รุก ของ มัตติคาร์ และ อาการ ถัด ถอย ของ
 มอริโน ทำให้ เหล่าบุรุษ ชาย หญิง พากัน เบ่งตา จ้อง แทบ ไม่กระพริบ
 เพราะ เข้าใจ ว่า ในไม่ช้า มัตติคาร์ คง จะ จัดการ ได้ ตามเคย ยกต่าง คือ
 ผี ปลายดาบ ตั้ง ยัง เบื้องทรวงอก ของ ศัตรู แต่ ความ เข้าใจ อันนี้
 กลับกลายเป็น ตรง กันข้ามไป โดย พลัน โดยที่ อาการ ถัด ถอย ของ
 มอริโน กลายเป็น หยุด และ เปลี่ยน จาก หยุด กลายเป็น รุก รุก อย่าง
 ดังฝ่ามือ ซึ่ง ทำให้ตาเหล่า อาร์ มา โค และ แม่ ลตรี แปลงหน้าที่ ยืน
 ออก ต้น ขวัญหาย เอาใจ ช่วย อยู่ ทางหนึ่ง ยม ยม ด้วยความ พึงพอใจ
 มีบ้าง ใน บาง ครั้ง ที่ ทำให้แม่ ลดาบชัย แทบ จะ ต้อง หยุด ถัด ถอย
 อัดด้าละ และใน ครั้งนั้น ก็คือ คม ดาบ ของมัตติคาร์ ได้เฉียดตรงที่ศีรษะ
 ไป อย่าง น่าใจ หาย แต่เมื่อไม่ปรากฏว่า ได้ กระแทก ผิวหนัง ของ ชาย
 หนุ่ม ผู้เข้ามา กระทำการ ช่วยเหลือ เจ้าพลเรือน ก็ถอนใจ ใหญ่ ด้วย
 ความโล่งอก
 ความจริง มัตติคาร์ ก็มีฝีมือ สัมกับ ที่ เป็น นักเลง โต แห่งนคร มัตติวิค
 และ ถ้าไม่เมามา หรือ ไม่ มี โทสะ จริต เข้า ครบจนเกินไป แล้วยก ความหวง
 ที่ จะ เอา ชัย ชะนะ ของ มอริโน ก็ นับว่า ได้ ยาก เดิมที่ แต่ บัดนี้ มอริโน

วิแจ่มแจ้งว่า มตติการทั้งมาและทงโกรธ จึงได้ปลดปล่อยให้ไป
ข้างเดียวตามความพอใจ และพอได้โอกาสตาบของมอร์โนก็สอด
ตรงโคนแขน ถึงแก่ทำให้มตติการต้องทิ้งตาบลงไปนอนกม
แผ่ร้องแข่งคำอยู่กับพณ ณ บัดนั้นเองเจ้าสหายสองคนก็โคด
เข้าใต้ต้นควน มอร์โนคิดว่าตบตาบขึ้นรับ พดางตรงเข้ากระทำ
การฟาดฟันคู่ปรับกันโดยไม่พริ้งพริ้ว ไม่ทันถึงสองนาทิตูรชน
ทั้งสองต่างก็ได้รับบาดเจ็บฉกรรจ์ๆ ไปคนละแห่งสองแห่ง แล้ว
และแทนที่จะสู้ กลับพากันวิ่งหนี ออกนอกโรงเคี่ยมไป

“ไ้, ซินยอร์ จะเอาอีกไหม?” มอร์โนหันไปถามมตติการ
ไปนึ่งเยาะกลายๆ

มตติการค่อยๆลุกขึ้นช้าๆ สันหน้าด้วยความเป็นปอดระกน
กับความโกรธแค้น คือเป็นนานจึงเอ่ยขึ้นว่า

“ดีแล้ว ซินยอร์ ท่านเป็นคนแปลกถิ่นมา และจึงฟังนึกได้
เกิดอ่าผลแห่งการกระทำของท่านจักต้องได้รับตอบแทน!”

พูดแล้วก็กลับหลังหนีออกจากโรงเคี่ยมไป

บรรดาบุคคลชายหญิงเมื่อได้เห็นความสามารถของมอร์โนก็
เปลี่ยนจากอาการตกตะลึงเป็นหันไปซบซิบกันด้วยความพึงพอใจ
แล้วต่างก็แยกกันไปหาความสำราญของตัวตจเดิม

ตาเมาอาร์มาโคเป็นคนแรกที่วิ่งเข้าไปหา มอร์โนก่อนคนอื่น
และคนอื่นที่ถัดจากอาร์มาโคก็คือแม่สาวน้อยน่ารัก เจ้าหล่อน

แต่ง กิริยา ชอบคุณ ด้วย ทำทาง อัน กระชด กระช้อย นาคู พดางประคอง
ชายหนุ่ม ไปที่ บาริ เหล่า แล้ว พูดว่า

“แห่ม! ดิฉันไม่ นึก เลยว่า มัตรี ตริ นครหลวง แห่งประเทศสระเปญ
จะ ร้าย ถึง ปานนี้ ดิฉัน ต้อง ขอ ขอบ พระคุณ ท่าน—ท่าน—อา—ท่าน,
ประทาน โทษ เกะกะ, ท่าน จะ ไม่ ยินดี บอก นาม ให้ ดิฉัน ทราบ วัระ
ถ้าหวับ ความ กล้าหาญ ที่ ท่าน ได้ ช่วย เหลือ ดิฉัน ไว้

มอริโน มองหน้า อัน หวาน ฉ่ำ ของ เจ้า หล่อน แล้ว ตอบ ด้วย ความ
ยิ้ม แย้ม ว่า

“โอ, ไม่ รังเกียจ เลย ที่ เดียว ชินยอริดา ดิฉัน ชื่อ มอริโน เปน
ชาย พระเนจvre และ ถ้า หล่อน ไม่ รังเกียจ ดิฉัน ก็ ยาก จะ จำ ชื่อ หล่อน ไว้
นึก เต็ม บ้าง”

“ว้าย! ยินดี เทียว ค่ะ ชินยอ มอริโน ข้า ดิฉัน ชื่อ ไครา เปน
นัก ร้อง และ นัก เต้น วัระ มา จาก คอ ไครา ด้วย กิจ วัระ บาง อย่าง” เจ้า
หล่อน แย้ม สรวล ตอบ อย่าง สนิท สนิม “ดิฉัน ต้อง การ จะ พบ ชาย ม
ชื่อ คน หนึ่ง ซึ่ง เขา ส่ง ให้ ดิฉัน มา คอย ที่ นี”

สีหน้า ของ มอริโน เปลี่ยน เปน ยินดี ระคน กับ ความ ประหลาด ใจ ที่ นึก
หล่อน วั หล่อน วั ชื่อ ไครา ถ้างั้น เปน บุญ ของ ดิฉัน” เขา ว่า
แม่ ตัว ณ กรอง ผู้ มี นาม ว่า ไครา วั ดึก ดิน ยอม ถาม ว่า

“ทำไม ค่ะ มี เรื่อง อะไร ถ้าหวับ ดิฉัน นร ค่ะ?
มี จะ บางที จะ มา จาก ชาย ม ชื่อ คน หนึ่ง ก็ได้ เขา ฝ่าย หนึ่ง แทะ
ที่ มี แผ่น ที่ อยู่ ใน นั้น มา ให้ แผ่น หนึ่ง ส่ง ว่า ให้ มอบ กับ สตรี ที่ ชื่อ ไครา”

“ก็แล้วชายคนนั้นล่ะคะ?” เจ้าหัตถ์รีบถาม

“เขาถูกผู้ร้ายฆ่าตายเสียแล้ว ฉันช่วยเขาไว้ไม่ทัน”

“อนิจจา รำมอด!” แม่สาวน้อยร้องขึ้น “เขาตายเพราะ
ดิฉันแท้ๆ เทยว”

มอริโน และ คา เตมา เจ้าของโรงเคี่ยม ตั้ง
อย่างประหลาดใจ เค็มที่

“โอ, ไม่ใช่เช่นนั้นดอกคะ ไม่ใช่เช่นนั้นดอก” แม่สาวงาม

เริ่มพูดเมื่อมองเห็น สายตา ของ มอริโน จึงตรง เบ่ง “ดิฉัน หมายถึง

ความว่า เขาตาย เพราะ ความบ้า ของเขา หรือคะ คือ เมื่อ เดิม ดิฉัน

เป็น นาง ระบุว่า อยู่ที่โรง เคี่ยม เด็ก ๆ ใน คอโดว่า แล้วเขา มา พบ ดิฉัน เข้า

เขา รักดิฉัน และ เขา ขอ แต่ง งาน กับ ดิฉัน แต่ - แต่ ทว่า ดิฉัน ไม่ รัก

ดิฉัน จึง บอก ว่า ถ้า ดิฉัน แต่ง งาน กับ เขา ก็คง อด ตาย เท่านั้นเอง เพราะ

เขา ไม่ได้ ทำ มา หากิน อะไร เขา ตอบว่า ขอให้ ดิฉัน สัญญา ว่า จะ แต่ง

งาน กับ เขา เท่านั้น แล้ว เขา ก็ จะ ไป เทยว แล้ว ทำ โชคตาภ และ

ถ้า รวย เมื่อไร เขา จึง จะ กลับ มา แต่ง งาน กับ ดิฉัน ภายหลัง ดิฉัน เสีย

ไม่ได้ ก็ คดลง เขา หาย ไป ต่อ ตาม ปี โดยไม่มี ข่าว คราว อะไร เลย

จน เมื่อ สิบห้า ก่อน นั้น แหะ เขา จึง ได้ ส่ง ข่าว ไป ถึง ดิฉัน บอก ว่า ที่

เขา หาย ไป นั้น เขา ได้ ไป เข้า พวกรั้ว สัตต แต่ บัดนี้ ถูก เจ้าหน้า ที่ รับ

กว้น จึง ได้ หยุด พัก ไป ชั่ว คราว ส่วน ทรัพย์ สัมบัติ ของ กตาง นั้น เขา

ฝังไว้ เขา บอก ว่า เขา ได้ พยายาม ะโมย แผ่น ที่ ที่ ซ่อน ชุม ทรัพย์ นั้น มา

นาน หก หก แล้ว ฟัง จะได้รับ เมื่อ ต้องสาม วันเอง และ พอได้
 เขาก็รีบ ส่งข่าวมาถึง ดินน ให้มาพบ เขาทันที เพื่อเขาจะได้พา
 ดินน ไป ขุด ขุมทรัพย์ แล้วเราก็ จะพากัน นั้น ไป แ่งงาน เสีย ที่อื่น
 ดินน กำลัง จม อยู่ บ้าง จึง ยอม ตก ลง แต่ น้ แหะ ค่ะ ยังไม่ ทันท
 ดินน จะ มา ถึง เขาก็ ชิง ตาย เสีย ก่อน เป็น อนว่า ดินน หมัด ความ กังวาล
 ใจไป ที่ เขา คง ถูก พวก เพื่อน ของเขา นั้นเองฆ่า ตาย ”

มอร์โน ถอนใจใหญ่ คือก เขา แล่น ที่ ออก มา แล้ว พุด ด้วย ความ
 ยมแย้ม ว่า

“แต่ น้ แหะ ถึง อย่างไร ก็ ดี แล่น ที่ แล่น เขา ก็ ฝาก มา ให้ หุดอน
 หุดอน ควร จะ รับ เขา ไป เสีย ชี๊ยะ

แม้ ตัว น้อย ทำ หน้า เศร้า “ขอบ พระเดช พระคุณ ตะคะ แต่
 ท่าน—เอ๊ย เธอ จะ สัณนิยา ให้ ดินน สัก ชั่ว ได้ ไหมคะ ?”

มอร์โน ชะก ใน คำ พุด ของ เจ้า หุดอน อยู่ ครู่ หนึ่ง แต่ ย้อนถาม ว่า
 “สัณนิยา ว่า อย่างไร ชี๊ยะ ?”

“สัณนิยา ว่า เธอ จะ ช่วย ดินน ขุด ขุมทรัพย์ รายน น้ ชี๊ยะ ดินน
 คนเดียว ไม่ ก่อ ไป ค้น หา หรอก ค่ะ เพราะ กัด จะ ต้อง ไป ผจญ กับ อ้าย
 พวก เจ้า ของ เดิม มัน ”

“ด้วย ความ เต็ม ใจ เทียว, ชินยอริตา ” มอร์โน รับ รอง “ดิ
 ขอบ รับ อาสา ช่วย เหนือ ใน เรื่อง นี้ จน สุด ความ สามารถ แต่—เอ๊ะ!
 นั้นอะไร กัน ”

มีเสียงฝีเท้า มาควม มาหยุด ที่หน้าโรงเคยม และในทันใดนั้นเอง
ตาเฒ่าฮาร์มาโค เจ้าของโรงเคยม ก็วิ่งปราด ออกไป

กระหอบ กัดบ เขามา รายงานว่า

“เรวเขาเถอะ, ซินยอร์—เรว—ฮ่าย มัตติคาร์ ยก พวก มาเปนกอง
หน เนะ รับ หน ไปเดย เถอะ—เรวเขา—มา—ออกทางน เนะ

ตาเฒ่าฮาร์มาโค พุดยังไม่ทัน จะ ซัด คำ มัตติคาร์ และ บริษัท
ก็ เบด ประต พรวด เขามา

มีเสียง ร้อง จาก บริษัท ของ มัตติคาร์ ว่า

“นั่นเนะ, ฮ้าย หมอนี่เอง ที่แย่งเอา แดนที่ ไป เอา กับ มัน พวก
เรว จับ มัน ให้ ได้”

มอร์โน ยัด หนึ่งเกาะ ลงในมือโตวา กระซิบ ว่า

“เรว ที่เดยว ซินยอร์ตา รับไปเตรียม ม้าไว้ ให้พร้อม สอง คัด
ฉัน จะ รับ ฮ้าย พวกนี้ ได้เอง”

พอโตวา เต็ง ออก ข้างหลัง มัตติคาร์ และ บริษัท ก็ ปราด ถึง

“นั่นเอ็งให้เจ้าห่อออกไปไหน ?” คนหนึ่ง ใน บริษัท มัตติคาร์
ถามขึ้น

“นั่นไม่ใช่ปัญหาที่ ข้าจะ ตอบ” มอร์โน พุด กระซาก ๆ

ฮ้าย เจ้านั้น จ้อง หน้า มอร์โน อย่าง ประสงค์ ร้าย แล้ว หนี ไป ลัง
ลูก ตมุน ข้างหลัง ว่า

“จับ ฮ้าย หนึ่ง มูญง นั้น ให้ ได้”

พอ ขาดคำ บรูษ ผู้ใด รับคำสั่ง ก็ ปราศได้ทันที แต่ ใน บัดดินน
คาม ของ มอริ โน ก็ ปราศออกจากผู้ เขา ส่ง หักใจ ทัศนคติ เหมือนกัน แล้ว
การ ต่อสู้ อย่าง น่า หวาดเสียว ก็ เริ่ม บังเกิดขึ้น

มาตร ว่าจะ ได้ แทะ คู่ ประักษ์ ถ่ม คำ ไป ตาม ๆ กัน แดง อัง ลำ คน
กต แต่ มอริ โน ก็ ยิง ตก อยู่ ใน อากาศ เป็น ร่อง ทก ขณะ เพราะ
จวนจน ศัตร หน นเอง แน่น กัน เขามา มาก มาย เหลือ กว้าง และ คอย
เหตุ เอง ตา เฒ่า อาร มา โด จง ด้วย เกาธ ขวาง โครม ไป ที่ โคม ระบาย ถาง
ห้อง ทำให้ โคม ดวง นน ตก พับ ลง มา แทะ กระจาญ แดง ความ มด
ก็ เข้า ครอบงำ สถาน ที่ นน

ดู เหมือน ความ มด จะ ทำให้ การ ต่อ สู้ ุร้าย น่า สพึง กต ด้วย น
เพราะ ใน ขณะ นั้น เอง ได้ มี เสียง เข้า ของ แทะ เบื้อง ปราง เสียง ตู ชน
พัง โครม คราม และ มี เสียง หัก ร้อง ของ พวก ผู้ หญิง รวม ทั้ง
เสียง สบ ก ลำ บาต แซ่ ต้า ของ พวก ผู้ ชาย ที่ ได้รับ บาต เจ็บ แดง ภาพ
แห่ง บุคคล เหล่า นี้ ก็ ค่อย ๆ หยอย ออก มา จาก โรง เต็ม ที่ ตะ คน สอง คน
ด้วย อากาศ ต่าง ๆ กัน แต่ ใน เวลานั้น ถ้า ใคร แอบ ไป ข้าง หลัง โรง เต็ม
จะได้ เห็น ร่อง แห่ง บุคคล สาม คน คน หนึ่ง คือ มอริ โน บรูษ หน้ ม ผู้
สามารถ เสีย ขาด ไม่ มี ชน ต่ คาม แชน แตะ หน้า ออก โชก ด้วย
โลหิต เป็น โลหิต ของ ตัว เอง บ้าง ของ คู่ ประักษ์ บ้าง ถ้า ดัง ร่ำ ตา
บุคคล ที่ สาม คือ ตา เฒ่า อาร มา โด เจ้า ของ โรง เต็ม แดง บุคคล ที่ หนึ่ง
กับ ที่ สอง คือ แม่ ล้วน น้อย โด ราก ัก ขน มา ออก จาก ที่ นน ไป ทั้ง ให้ ศั ตร
กระทำ การ ซ้ำ พ้น กัน เอง โดย ไม่ รู้ ว่า ใคร เป็น ใคร ณ เบื้อง หลัง

หกเดือนได้ผ่านพ้นไปแล้ว มอร์โนได้นำชีวิตอันเที่ยวระเห
เร่ร่อนเข้าสู่นครเวนิส อีกหนหนึ่ง แต่เปลี่ยนจากสภาพเดิมกลายเป็น
เป็นชายหนุ่มที่เรียบร้อย อุดมด้วยรูป สัมบัติ และโรค สัมบัติ ส่วน
โศร่าสาวน้อยก็ยังอยู่ดำหัดติดตามเขาเข้ามาอยู่ในนครนี้ด้วย และ
ได้ดำเนินชีวิตเป็นนางเด่นรำ อยู่ในภัตตาคาร ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง
ความจริงการเที่ยวตกทุกข์ได้ยากในคราวแฉวงหาชมทรัพย์นั้น ทำ
ให้เจ้าหล่อนเห็นน้ำใจอันแท้จริงของเขา ประกอบกับความงดงาม
ในส่วนร่างกาย จึงเคยส่งเสริมให้เจ้าหล่อนเกิดความรัก ซึ่ง
ภายหลังได้ทวยชนทุกคนไม่อาจสามารถจะหักลงได้จากเขาได้
และก็เป็นเช่นนั้น การตามที่เขาเข้ามาอยู่ในนครเวนิสด้วย ก็เกิดจาก
ความรักของเจ้าหล่อนนั่นเอง

เจ้าหล่อนเคยแสดงกิริยากระชดกระช้อยยั่วชวนเขา เจ้าหล่อน
เคยขยาดำเนินคำขดไปประดานกับเขา และเคยพูดจาให้ทำให้
ทางเขา แต่เขาก็ยังไม่เคยแสดงกิริยาอะไรให้ทราบเลยว่าเขารัก
เจ้าหล่อน จริง, เขาเคยประหารชีวิตคนที่ดวงเกินเจ้าหล่อน แต่
นั้นจะหมายความว่า เขาทำเพื่อหวังหวนเจ้าหล่อน หรือ น้เหตเจ้า
หล่อนไม่ทราบเลย ปัญหาเหล่านี้ ทำความกตัญญูให้เจ้าหล่อน
เป็นอย่างยิ่ง แต่ผลสุดท้ายเจ้าหล่อนก็ทราบความจริง

มอร์โนรักอยู่กับสตรีคนหนึ่ง ซึ่งถึงแม้จะจากกันไปเป็นเวลาย
นานแล้วก็ตาม ความรักก็ยังฝังลึกอยู่ตามเดิมมิได้เสื่อมคลาย
แต่ - อนิจจา - ฝ่ายหญิง - ซินยอริตา ดุซเซอติ - ได้กระทำการสมรส

เสียแล้ว เจ้าหัดสอน เปน ชายาของ เจ้าชาย แยนแวลโด นั้นเอง มอร์โน
 พอ ได้ทราบ ก็ คงดีใจ ดวง หน้า ที่ เคย เบ่ง ปลั่ง ด้วย ความ ปลดปล่อย
 ปลื้ม ก็ พ้น เสรีชัด ลงไป ใน ทันใด แววดา อัน ว่าง ว่าง อยู่ เป็น นิรันดร์
 กลับ ชื่น มัว แข็ง กระต้าง ด้วย ความ เคียดแค้น - แค้น - มอร์โน แค้น เจ้า
 หัดสอน อนิจจา! มิเสียแรง ที่ อุบัติ ฟ้า อัน ทราย เทบ ชัด จะ ออก
 จาก ว่าง เจ้าหัดสอน กลับ มา กลาย ไป เสีย เช่น นั้น แล้ว หรือ แต่ เมื่อ
 ได้ คิด ใคร่ ครวญ ไป มา หาย เทียว ความ คังแค้น ก็ ค่อยๆ เบา บาง ไป
 กลาย เปน ความ ฉงน สันเทห์ ทำให้ คิด ไป ว่า บาง ที่ เจ้าหัดสอน อาจ ถูก
 บังคับ ให้ แต่ง งาน ได้ บาง ตะ กระมัง อย่างไร ก็ ดี ความ คัด คะเน ใน
 ขอน ก็ กลับ กลาย เปน ความ จริง เพราะ ใน เมื่อ เขา หา โอกาส ไป พบ
 กับ เจ้าหัดสอน ได้ เจ้าหัดสอน ได้ บรรยาย ความ จริง ให้ เขา ทราบ ทราบ
 ถึง การ ที่ ถูก บังคับ ให้ แต่ง งาน โดย เจ้าหัดสอน มิได้ ยินยอม พร้อมใจ แต่
 ด้วย ชัด อำนาจ ท่าน บิดา มิได้ เจ้าหัดสอน จึง จำ ต้อง เกาะ แขน เขา เข้า
 สู้ โบสถ์ เขา ซึ่ง มิ ได้ มี ใจ รัก เจ้าหัดสอน เลย นอกจาก จำนวน เงิน -
 ทรัพย์สิน สัมบัติ ของ เจ้าหัดสอน และ ตำแหน่ง ราชการ

ความจริง การ งาน ใน เวลานี้ ตก อยู่ ใน มือ ท่าน เสนาบดี บิดา ของ
 เจ้าหัดสอน ทั้งหมด ท่าน อาจ ชิง เอา เสีย เอง ก็ได้ ถ้า เจ้าชาย แยน
 แวลโด ไม่ ทรง ตัณญา ว่า จะ ทำการ สัมรส กับ เจ้าหัดสอน แต่ ท่าน เปน
 ห่วง ถึง ความ สุข ของ บุตรสาว เปนใหญ่ ท่าน จึง ไม่ คิด เช่น นั้น ท่าน
 เข้าใจ ว่า การ ยก บุตรสาว ให้ เขา คง จะ ทำให้ เจ้าหัดสอน รับ ความ สุข ถึง
 แม้ เจ้าหัดสอน จะ ไม่ ยินยอม ก็ คง เปน เพราะ ความ โง่ ของ เจ้าหัดสอน ใน สันต

ภายหลังก็คงรู้สึกตัวเอง แต่ที่โหดได้ ท่านเข้าใจผิดถนัด ท่าน กลับทำให้เจ้าหัดอนได้รับความเข้าใจอย่างใหญ่หลวง และแทน ที่ท่านจะรู้สึก ท่านได้ดับโลกไปเสียแล้ว

เจ้าชาย แยนแวลโด ทรง คบ หญิงอื่น ด้วย น้ำจันทน์ เป็น อาทิ มิได้เอา พระหทัยได้ ในนางผู้เป็น ชายาเลย ความเป็นอยู่ เหล่านี้แหละ ทำให้ลูชเตอดนา ตัวน้อยเศร้าใจ—เข้าใจ—เสียใจ เป็นที่ยิ่ง ทุกๆ นาทีเจ้าหัดอน มิได้วาย คำหนึ่งนึก ถึง มอริโน ดัก ขณะจิตทีเดียว และเมื่อคิด ชวน มา นาคา ก็ หายด ย้อยไหล ลง อาบ วง พักตร์ อันงาม เป็น นาคา อัน เกิด จาก ความโหม่นตึง ซึ่ง สด ซึ่ง อยู่ ภายใน ดวงใจ

โดราวั, และคงใจ จะผจญ รักให้ ได้ แต่เมื่อยัง จับไม่มั่น กันไม่ตาย ก็ไม่รู้จัก ทำ อย่างไรต่อไป และด้วยความกระหายเจ้าหัดอน จึงได้เดิน คืบ ซึ่งนับว่าได้ผลดี อยู่

เจ้าหัดอน ถูก เชื้อเชิญ ให้เข้าไปในวัง และได้ทำให้เจ้าชาย แยนแวลโด หัวบั่น เหมือน ถูก ข้างได้ภายใน ๒-๓ วัน แล้วเจ้าหัดอน ก็เริ่ม ดำเนิน อบาย ต่อไป

“เออ, โดรา, โปรดอย่า หาว่าฉัน รบ กวนเลยนะ บอกฉันหน่อยเถอะว่า ผู้ชาย คน ที่ หล่อนไปไหน ด้วย เสมอๆ นะคือใครกัน”

เป็น คำถาม ของเจ้าชาย ที่ เคย ทรง ตรัส กับ แม่ นาง ระบุว่า ตัวเอก บ่อยๆ หลังจาก การ ที่ เจ้าหัดอน ได้ พ้อนรำให้ ชมแล้ว ใน น้ำเต้า นั้น เห็นได้ ว่ามีความ หึงหวง ปน อยู่ด้วย

โดราี่ยม อย่างหวาน อากา รยัม ของเจ้าหัดอนชวนให้น่าพิศวาด
เป็นอย่างยิ่ง ทูต ดังนั้นว่า

“อ้อ, ชายคนนั้นนะวีเพคะ พี่ชายดิฉันเองนะแหละเพคะ เรา
ชื่อ ซินยอร์มอร์โน”

อย่างไรก็ดี คำตอบของเจ้าหัดอนทำให้เจ้าชาย แยนแวด โด ลอน
ใจใหญ่ด้วยความพอพระทัย และหลังจากการนี้ มอร์โน ก็ได้มี
โอกาสเข้าออก ออกในภายในวังได้ทุกเมื่อ

ความยั่วยวนด้วยใบหน้าอันงาม ความเป็นผู้มีสายตาสวยงาม
น่ายิ่ง อมฤตวิเศษ เหล่านี้ทำให้ โดรา อากา รยัมมนุษย์ผู้ตกเข้ามาเป็น
ทาส ของความรักได้ โดยง่ายดาย และไม่ต้องสงสัยว่าบุคคลเหล่านั้น
จะไม่ถูกใช้ให้ไปกระทำหน้าที่ต่าง ๆ กัน แต่รวมความก็คือถูกใช้
ให้ไปผจญกิจการของมอร์โนทั้งสิ้น ทุกครั้งที่มอร์โนได้พบปะ

พูดจากับแม่สาวงามที่เขาบูชาด้วยความรัก เจ้าหัดอน โดรา เป็น
ต้องทราบเรื่องราวละเอียดทุกที และเมื่อทราบจนเหลือที่จะทราบ -
รู้จนเหลือที่จะรู้แล้ว เจ้าหัดอนก็ตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะต้อง
กำจัดคู่แข่งปรปักษ์ ออกเสียนอกรทาง คู่ปรปักษ์ ซึ่งมาแย่งความรักจาก
เจ้าหัดอนไป ด้วยเหตุนี้แหละ การสังฆา คราวระหว่างมอร์โนกับ
ลูซี เดอตูนา จึงต้องซ่อนเร้นอย่างที่สุด กระนั้นก็ดี จัดหมายฉบับ
ลัดท้ายซึ่ง พังจะฝากสาธยายไป ก็ยังต้องถูกจาระบุรุษของโดราคนหนึ่ง
ตรวจค้น

บุรุษผู้นั้น รูปร่าง สดทรวง ผิวคล้ำ ผมดำเป็นมัน ทำทาง
เป็นคนเจ้าชู้กรังกรัง แต่จาก สายตา อันเป็นมันวาวนั้น อาจเห็น
ได้ว่า ใจ พอดีที่จะให้ผู้หญิง จูงจมูกได้ อย่างง่าย ๆ

“นี่แหละ, คุณ อยาก รู้ว่า แก ชอบอะไร มาใน ตัวบ้าง เอา มา
ให้ฉัน ดูเสีย ตู ๆ เดียว” เขา เอ่ย วาจา ชู เข้ม นางสาวใช้ ผู้ สู้ สสาร

เวลาดนั้น นางสาวใช้ ผู้นั้น พง จะ ออก จาก ส่วน ที่ มอร์โน นัด พบ ได้
ไม่นานนัก และ ที่ ที่ ถูก กรรโชก ก็ คือ ถนน ริมน้ำ นั้นเอง

มี ทัน ที่ นาง สาวใช้ จะ ได้ ตอบ อย่างไร บุรุษ ผมงาม ก็ ตรง เข้า
กระทำการ คัน คว่า เขาเอง ใน ที่ สุด ก็ ได้ จดหมาย ของ มอร์โน สด
ประสงค์ นาง สาวใช้ หมด หนทาง ที่ จะ แก่ ไข อย่างไร ได้ จึง รีบ รัง
กลับ มา รายงาน แก่ มอร์โน ใน ส่วน โดยเร็ว

“เร็ว เข้า เกะกะ, เกิด เหตุ ใหญ่ พวก ของ เจ้าเมือง คนหนึ่ง
แย่ง เอา จดหมาย ไป จาก คิฉัน เสีย แล้ว มัน พัง จะ ไป เดียวเอง แหะ
ละ” นาง สาวใช้ รีบ ชแ่ง อย่าง ตะตา ตะตก

“แย่ง เอา ไป แล้ว!” มอร์โน ร้อง ชน และ พอดี สด ก็ รีบ รัง
ออก คิต ตาม ไป โดย เร็ว

เคราะห์ ที่ ที่ บุรุษ ผมงาม ยัง ไม่ ทัน ไป ถึง ไหน ดังนั้น ใน ไม่ ช้า
มอร์โน ก็ รัง ตาม ไป ทัน

“เฮ้ย! หยุด ก่อน อย่า เพ้อ ไป” มอร์โน ตรง เข้า กระชาก ใต้
ชาย ผู้นั้น พุด สายตา เต็ม ไป ด้วย แว่ว แห่ง ความ โกรธ แค้น “ข้า
ต้องการ จดหมาย ที่ เอง แย่ง ไป จาก ผู้หญิง คน นี้ ตั้ง มา เร็ว ๆ”

“ จดหมาย - จดหมายอะไรกัน ” บรูซ ผมงาม บน ถัง หนา พุด
 “ นี่ แปลว่า แก จะ มา แลกตั้ง หาเหตุ ขำ เล่น กัน รึ ? ”

“ หา อะนะ ! ถ้า เอ็ง ไม่ ตั้ง ก็ มา ฟาด กัน ” มอร์ โน พุด คัดบท
 อย่าง ฉุน จิต พดาง กระชาก ดาบ ออก จาก ผัก

บรูซ ผมงาม ไม่ ใช้ คน กัด คน อยู่ บ้าง จึง ตอบ ว่า
 “ ได้ เมื่อ แก ต้องการ เช่น นั้น ”

วา แลว ก็ กระชาก ดาบ ออก จาก ผัก ใน ท่า นอง เดียว กัน

ดาบ สอง เล่ม ได้ เริ่ม ประจัน กัน ท่า ทาง คด ดอง แลว ว่องไว
 ด้วย กัน ทั้ง คู่ ที่ รุก รับ บัด บัด ของ บรูซ ผมงาม ไม่ ยิง หย่อน กว่า

มอร์ โน เท่า ไหร่ นะ และ ถ้า ไม่ ต่าง คน ต่าง พัน ด้วย โท โส ร้าย แลว การ
 ต่อสู้ ก็ ยัง จะ คง อยู่ อีก นาน แต่ แทน ที่ จะ เป็น เช่น นั้น พอ เริ่ม ลง

มือ ก็ มุ่ง จะ ประทัญ ประหาร กัน ให้ พิณ ศัย ยับ ลง ไป โดย เร็ว ทุก ๆ
 ครั้ง ที่ พัน เลี้ยง ตั้ง นั้น น่า เสียว ได้ ซึ่ง ถ้า ถูก เขาก็ ขย่า หมาย เดย ว่า

จะมี ชีวิต เหลือ รอด อยู่ ได้ และ ทุก ๆ ครั้ง ที่ พัน ทำ ให้ นาง สาว ใช้ ที่
 ยืน คุด ออก ต้น ขวัญ หาย อยู่ ทาง หนึ่ง ใจ หาย วาบ แต่ เมื่อ เห็น มอร์ โน บัด

ดาบ ของ ศัตรู ให้ พลาด ไป ได้ ก็ ค่อย ใจ ชื่น ชื่น

ทันใด นั้น มอร์ โน พลาด ทำ, เปิด โอกาส ให้ บรูซ ผมงาม ใจ นเข้า
 ได้ เต็ม แรง ปลดาย ดาบ พุ่ง ตรง คอ หอย คู่ ประบักษ์ แต่ มอร์ โน

เลี้ยว คอ หอย เสีย ทัน จึง ทำ ให้ ดาบ เฉียด ไป อย่าง น่า ใจ หาย ใน
 ทันที เอง มอร์ โน ได้ ส่วน ดาบ รับ ออก ไป โดย เร็ว บรูซ ผมงาม หลบ

ไม่ ทัน เพราะ กำลัง ใจ นเข้า ได้ เต็ม แรง ปลดาย ดาบ จึง พุ่ง ตรง ทรวงอก

ทะลุหลัง เขาวิ่งชนได้คำเดียว พธพ ยกมือ ชนกุ่มแมลง คาบหลุด
จากมือ แล้วล้มคว่ำ ซดใจตายในทันที

โดยมิได้เสีย เวลาเลย มอว์โน ได้ ตรง เข้าค้น ร่าง ของ ชายผู้นั้น
เป็นสามารก แต่แทนที่จะได้ สิ่ง ที่ ต้อง ประสงค์ ก็กลับ ทำให้ มอว์โน
หัวเสีย ชน อีก หลตายเท่า เพราะ ภายใน ร่างกาย ของ บุรุษ ผมงาม ไม่มี
จดหมาย หรือ แม่ แค้เศษ กระดาษ ซ่อน อยู่ เลย

มอว์โน ย่น ตะงั่ง อาศัย อยู่ ครู่ หนึ่ง สัปดาห์ เค็มไป ด้วยความวุ่น
วายใจ ต่อ เป็นนคน จึงได้ เขี่ย ปาก ตาม นางสาวใช้ ชนว่า

“แก แน่ใจ ละ หรือ ว่า เจ้าคนนั้น เอาไป ?”

“แน่นอน เทียว เจ้าคะ ดิฉัน ไม่ เคย จำ คน ผิด เลย นางสาวใช้
ยืนยัน “ดู ก็ น่า ประหลาด อยู่ น่ะ ทำไม จึง คน ไม่ พบ

ด้วย ความไม่ ใ่ว่ใจ ตน เอง มอว์โน ได้ กระทำการ ดำรง อีก หน หนึ่ง
ตาม กระเบาะ เตื่อ กระเบาะ ทาง เก่ง ภายใน หมวก ได้ ถูกค้น ทิ้ง ทุกแห่ง
แต่ ก็ คง ได้ รับ ผล ตูจเดิม เมื่อ การ ค้นหา ไม่ เป็นผล สำเร็จ แล้ว มอว์โน
จึง หัน มาทาง นางสาวใช้ พูดว่า

“ไม่มี ประโยชน์ เสีย แล้ว ละ แก, หน ทาง ที่ ดี ที่ สุด สำหรับ เรา
ก็ คือ ควร รีบ ไป ใน วิ่ง เสีย ก่อน แหะละ เบน ดี เมื่อ เกิด อะไร ขึ้น จะ ได้
จัดการ ป้องกัน ได้ ทัน ท่วงที แล้ว จะ ได้ บอก ให้ ซินยอรา นาย ของ แก
ระวัง ตัว ไว้ ด้วย ”

นางสาวใช้ ไม่ ซัดข้อง อะไร ตาม ความ เห็น อรรถ เมื่อ เป็น พตท
ตง กัน แล้ว ทั้ง สอง คน จึง รีบ ออก จาก สถานที่ นั้น ไป โดยด่วน

ความจริง จดหมายที่ บรูซ ผมงามแย่งเอา มา จาก นาง ล่าว ไซ้ ก็
ยัง คง อยู่ใน กาย ตัว นั้น เอง แต่ เป็น ด้วยการ ซ่อน อย่าง ฉลาด มอริโน
จึง ค้น ไม่ พบ และ ถ้า มอริโน จะ ฉลาด อีก ดัง หนึ่ง คือ ถอด รองเท้า
ถุง ของ บรูซ ผมงาม ออก ก็ จะ พบ จดหมาย ฉบับ นั้น ซุก อยู่ โดย เรียบ ร้อย
แต่ ด้วย ความ คาด ไม่ ถึง น เอง มอริโน จึง เลย ไป โดย ปราศ จาก ผล

ร่าง ของ บรูซ ผมงาม ได้ ถูก พวก เพื่อน ที่ พระเณ มา พบ เช้า น ไป
จัดการ ตาม ระเบียบ และ ด้วย เหตุ นี้ ใน ไม่ ช้า จดหมาย ฉบับ นั้น ก็ ตก
ไป อยู่ใน มือ โดรา นาง ระบุว่า ตัว เอก ซึ่ง ต่อ มา ก็ ถึง มือ เจ้าชาย แชน
แวลโด ทันที ประกอบ กับ คำ ยุ่ง ตั้ง เสริม ของ โดรา พระองค์ จึง
ทรง กวรา ขวยา ของ พระองค์ เป็น อย่าง ยิ่ง

“นี่ แปลว่า หัดอน มี ชู้ ละ ชินะ” ทรง ตี ตัก กับ ดุช เดอดูนา
อย่าง เกร่ง ขริบ “ดี แล้ว, ฉัน ไม่ ต้อง กวรา พัง คำ แก้ว ตัว ของ หัดอน เลย
เป็น แต่ ขอ บอก ให้ รู้ ว่า จง เตรียม ตัว สำหรับ ตาย เกะ อีก ประเดี๋ยว
ฉัน จะ ให้ เขา มา จัดการ ”

ไม่ มี บัญหา ว่า ถ้อยคำ เหล่า นี้ จะ ไม่ ทำให้ ดุช เดอดูนา เค็ม ไป ด้วย
ความ หวาด หวั่น พรุน พรัง เจ้า หัดอน หน้า ชัด ดัด ดึง วน ชี้แจง ความ
บริสุทธิ ต่อ ตัว มี ของ เจ้า หัดอน แต่ อนิจจา ! ตัว มี ผู้ โหด ร้าย มิ ได้
ฟัง เสียง เลี้ย เลย มิ ย เจ้า หัดอน จะ ครว ครว ญ พรณนา ไป ดัง ทำ ไต
หัวใจ อัน แข็ง กระด้าง บก บั่น ก็ ยัง คง เคย อยู่ อย่าง นั้น จะได้ มี จิต ค์
เวทนา ดัง ดาว แม่ แด่ น้อย หนึ่ง ก็ หา ไม่ อนิจจา เอ๊ย, ใน ไม่ ช้า คอ

กตมเล็ก ๆ ของเจ้าห่อถ่อนก็จะต้องไปวางให้นายเพ็ชรมชาติหมั่นน้อย
นำตุรกี เจ้าห่อถ่อนจะไม่มีหนทางหลีกเลี่ยงจากห้วงแห่งมฤตยู
คราวนี้แน่แล้วหรือ?

เมื่อการวิวาห์ขอร้องไม่เป็นผลสำเร็จแล้ว แม้ตัวน้อยผู้
อาภัพก็ถึงเกิดอโศกให้อย่างน่าเวทนา ส่วนท่านเจ้าเมืองแทนที่
จะนึกถึงดั่งเวร กลับหันไปประครองนางสาวนักร้องด้วยการ
กระซิกกระซิบเล่นหา แล้วและพากันออกนอกห้องไป

อันความเคียดแค้นซึ่งแองด้อมอยู่ในทรวงอกของโตรานันต์ผู้ที่
จะบรรยายให้เท่ากับความจริงได้ทีเดียว เจ้าห่อถ่อนตั้งใจอย่างแน่ว
แน่ว่าจะต้องล้างชีวิตคู่แข่งขันของเจ้าห่อถ่อนเสียให้ได้ และต้องล้าง
ด้วยมือของเจ้าห่อถ่อนเองด้วย เจ้าห่อถ่อนได้คิดอุบายไว้แล้วโดยตลอด
ตลอดปด่ง แน่ละอน, จะมีใครรู้ว่าเจ้าห่อถ่อนเป็นผู้กระทำการ
ฆาตกรรมชายาของเจ้าชาย ใครๆก็คงพากันเข้าใจว่าเจ้าห่อถ่อน -
ดูชั่วเดอดูหนา - กระทำการ อัครคณินบาตกรรมตัวเองเสียด้วยความเข้าใจ
หรือมีฉันทน์ก็ด้วยความไม่ชอบรับอาญาอย่างน่าทุเรศ เพราะที่จริง
ก็เป็นการนำหูดเดียวอยู่บ้างในการที่จะต้องนำคออันงามไปวาง
ลงบนแท่นให้นายเพ็ชรมชาติสืบด้วยชวาม เมื่อความคิดของเจ้าห่อถ่อน
ดำเนินไปโดยราบรื่นเช่นนั้นแล้ว เจ้าห่อถ่อน - โตรา - จึงหาโอกาสกลับ
เข้ามาในห้องอีกหนหนึ่ง สิ้นหวังบังคมทวงอย่างดูร้าย แวดตา
เต็มไปด้วยความเคียดแค้นพยาบาท ในมือซึ่งกำแน่นและมั่นคงม
กฤษเดมหนึ่งปลายแหลมนำส่งพิงกัด้วยกฤษเดมหนึ่งเองเจ้าห่อถ่อน

จิตใจ จะหวะเอาหัวใจ คู่แข่งอัน ออกเสีย จากวังให้ ได้ อนิจจา!
หัวใจ ของ เจ้าหัตถอน ข้าง คูราย เห็น ปาน ณ เจียว หนอ!

เวลานั้น ดุซเดอตูนา กำลัง วิโยค โศก ศรัทธา อยู่ภายในห้อง พอ
เหลือบ เห็น ตัว มาร ของ เจ้าหัตถอน ปรากฏ เข้ามาก็ สดุ้ง ยอก ขึ้นทั้ง ตัว
ดวงหน้าที่ ชัด สดุด อยู่ แล้ว ก็ยัง ขาว เผือก จนแทบ จะไม่ มี เลือด เจ้า
หัตถอน ยืน ตะลึง ตู ร้าง ของ โดรา ก้าว โดด เข้ามา ทุกที จน ใน ที่สุด มา
ยืน อยู่ ณะ เพาะ หน้า พดาง นาง นักร้อง ก็ กล่าว วาจา ขึ้นว่า

“วันนี้ จะเป็น วัน ตาย ของ หัตถอน แล้ว ไรใหม่ แต่ฉัน ไม่อยาก
ให้ หัตถอน ตาย ด้วย มือ เพชฌฆาต หรือ หัตถอน คง ตาย ด้วย มือฉัน
มือฉัน ซึ่ง สบายใจ ไว้ แล้ว ว่า จะเอา ชีวิต หัตถอน ให้ ได้ เข้าใจ ไหม เจ้า!
เตรียม ตัว”

ดุซเดอตูนา กอຍหลัง เตะ ไป สอง สาม ก้าว เหยื่อ กาง ออก รวด
กับ เม็ดฝน ดวงตา ทั้ง คู่ เบ่ง กว้าง จึง ตูป ตาย กฤษฎ ด้วย ความ หวาดกลัว
แล้ว รีบ พุด ตะล่ำ ตะล็ก ขึ้น ว่า

“โอ, ขอ ที่ เกิด ข้า กอน ข้า ขอ ให้ ฉัน ได้ สวด มนต์ ระลึก
ถึง พระผู้ เป็น เจ้า เสีย ก่อน เกิด ถึง จะ ตาย ก็ ไม่ ว่า”

โดรา ตตะ แชน ตง ตาม คำ ร้อง ขอ ของ เจ้าหัตถอน แต่ แวด แห่ง ความ
อาฆาต ยัง คง ฉาย แสง ปรากฏ อยู่ ชัด เจน แล้ว ดุซเดอตูนา จึง ลง
ไป ภายใน เสา หีบ เอา กาง เชนไม้ ซึ่ง สตรี อนาคตา ได้ มอบ ให้ ใน
กาด ก่อน ขน มา พนม ด้วย เหตุนี้ แหะ ทำให้ สี่ หน้า ของ โดรา เปลี่ยน
ไป ใน ทันที ทันใด

“นั่น—นั่น หेतอนเฮามาจากไหน?” ไตรวร้อง อย่าง ตื่นเต้น
ซึ่ง ถึง แม่ แต่ ลูก เดือดนา เองก็ ประหลาดใจ แล้ว เจ้าหेतอน จึง เริ่ม
บรรยาย ถึง เรื่อง ที่ ได้ ช่วย ชวด ตีร อนาณา ให้ พัง โดย ละเอียด

ไตรวร้อง ฟัง เรื่อง ที่ เล่า ตีร หนัก ยิ่ง เป่ด ย่น แปร่ง ไป ทุกที ความ
อาสาศ มา ตีร ราย อัน ปรากฏ อยู่ ใน แวด ตาค้อย ๆ ด้บ เลื่อน หาย ไป ที่ ละ
น้อย ๆ จน กลาย เป็น ความ ประหลาดใจ พอ ลูก เดือดนา เล่า จบ ถึง
เจ้าหेतอน ถึง กล่าว ว่า

“ถ้า นัก หेतอน นเอง ที่ ได้ ช่วย ชวด มารดา ตีร ใด อนุจจา!
ฉัน ได้ พยายาม เล่า แล้ว หา มานาน แล้ว พัง จะ พบ นเอง เฮา
เถอะ เมื่อ หेतอน เป็น ผู้ ม บัญคุณ อยู่ แก่ มารดา ตีร น เช่น นั้น ฉัน ก็ จะ
ต้อง คอบ แทน บัญคุณ แต่ ขอ ให้ หेतอน เข้าใจ ว่า ฉัน ได้ แ่ หेतอน ได้ ช่วย
ชวด มารดา ตีร ใด หา ไม่ หेतอน จะ ไม่ มี ชวด เหลือ อยู่ เลย ฉัน
ตั้งใจ อย่าง แน่ว แน่ ว่า จะ คง ดัง ชวด หेतอน ให้ ได้ เพราะ หेतอน
เป็น ผู้ มี ชัย แก่ ความ รัก ของ ฉัน แต่ บัดนี้ ความ ตั้งใจ ของ ฉัน ได้ เล็ก

• กอมนไป แล้ว โดย ที่ หेतอน เป็น ผู้ มี คุณ แก่ มารดา ของ ฉัน ฉัน จำ
ต้อง ช่วย เหลือ หेतอน จน ถึง ความ สามารถ ”

ลูก เดือดนา หอน ใจ ใหญ่ พลาง พรรณนา คา ขอบคุณ ออก มา
ด้วยความ ปลดปลม และ เมื่อ ได้ รับ รอง ว่า จะ ทำ ตาม คำ สั่ง ของ ไตรว
ทุก อย่าง แล้ว นาง นักร้อง คว. เขก ก็ ออก จาก หอง ไป

ประมาณ ๑๕ นาที กว่า ๆ ไตรว ก็ กลับ เขามา ใน หอง อีก มื่อ ถอ
ถอยเงน เล็ก ๆ มา ด้วย เจ้าหेतอน พุด ว่า

“นิโค ไป ข้าง แก่ ท่าน เจ้าเมือง แดง บอก ว่า หล่อนควร คาย
 ด้วย ยาพิษ มากกว่า อย่างอื่น เพราะ กา ขุน ให้ เอะอะ ไป ท่าน เจ้าเมือง
 เอง ก็ จะ พดอย เต็ม เต็ม เกย ทราย ไป ด้วย ท่าน เจ้าเมือง เห็น จจริง ตาม
 ความ เห็น ของ คุณ เพราะ คุณ นิโค จง เป็น ผู้นำ ยาพิษ มา ให้ หล่อน กิน
 แต่ ความจริง ยา ใน ถ้วย เป็น ยา นอน หลับ ขอให้ หล่อน กิน เสีย เกิด
 คุณ รับรอง ว่า ไม่ มี อันตราย เลย ”

เมื่อ ไครา รับ รอง หลาย ขัน หลาย เชิง เช่น นั้น แล้ว ลูก เติง ดุนา
 จง รับ ถ้วย ยา มา รับ ประทาน พอ ยา ตก ถึง ท้อง ได้ ดึก ครุ ใหญ่ เจ้า
 หล่อน ก็ ถม พับ ลง กลาง ห้อง ถึง ซึ่ง วชิร ญญา ภาพ ใน ทนท

ใน บัด คัด นอน เอง ประต ห้อง เปิด กว้าง ออก ร่าง ของ มอริ ใน
 ปรากฏ เข้า มา ด้วย อาการ นอน รับ รอน เต็ม ฝา ขาด ไม่ มี ชนค ใบ
 หน้า อันงาม เป็น ริ้ว รอย เประะ เปื้อน ด้วย โลหิต ใน มอริ ยง คง ถือ ตาม
 ซึ่ง มี รอย โลหิต สด ๆ คัด อยู่ เห็น ได้ ว่า เขา พง ณะ จาก การ ผจญ มา
 เมื่อ ดึก ครุ นเอง

พอ ประดับ ภาพ แห่ง แม่ ล่า วร าม นอน สดบ ได้ ตย กลาง ห้อง
 ประกอบ กับ ใบ หน้า อัน เยี้ยเยาะ ของ ไครา ชาย หน มี กิ ใจ หาย วาบ
 พดาง สด ยะเยก ขึ้น ทง ตัว แล้ว ถาม อย่าง รับ รอน ว่า

“นิโค - นิโค เจ้า หล่อน เป็น อะไร ?

“เป็น อะไร, ยัง จะ ผัน ถึง เจ้า หล่อน อีก ไร ไครา เยาะ “ใช่ -
 เธอ นะ เธอ เสีย แรง ตก ทุก ข ได้ ยาก มา ด้วย กัน เป็น กาย กอง เธอ
 จะมี ใจ รัก คิณ แม่ แต่ น้อย หนึ่ง ก็ ไม่ มี ส่วน คิณ ชี แต่ นจะ รัก เธอ -

“อย่าพูดมาก นมมอ หลดอน ร มอวโน กระซาก เลี้ยง พูด
 แนนอน ละ นมมอ คินนเอง คินน คอง แก แคน เพราะ—
 เพราะ —”

“หลดอน—หลดอน!” มอวโน ร้อง ชน คตัยคน วิกต จริต ดวง
 ตา เปน ประกาย น่า ตึง กัด และ ด้วย ความ โกรธ แค้น จน ยังสติไม่ทัน
 เขาได้ยก คาน อัน เประระ ด้วย โสหิต ชน พุ่งตรง ไปยัง หน้าอก ไคราเค็มแรง
 ไครา ตัวน้อย หัวดี ร้อง เซลวา แล้ว ต้ม คำ ลง ไป กับ พน กตาง ห้อง
 แต่ยังไม่ทัน ซากใจ คาย ใน ทันที นมมอ พูด พลอดได้ อีก ว่า

“โอ้, มอวโน ซา คินน ยินดี ค่ะ ยินดี คาย ด้วย นมมอเธอ
 เพราะ คินน รัก เธอ เสีย อย่าง เหลือ ถิ่น แต่เมื่อไม่ สัมประสงค์ คินน
 ก็—ก็ยอม คาย ส่วน สุข เดอตุนา คู่รัก ของ เธอ นั้น เจ้าหลดอน ไม่ตาย
 เปน แค่นอน หดับ ไป ชั่วคราว เท่านั้น อีก ประเดี๋ยว ก็คง พ้น แล้ว
 เธอ กับ หลดอน ก็ จง รับ ไป เกิด ดี—คินน—ต้อง—ต้อง—ขอ ตา แล้ว—”

หน้าแดง ของ เจ้าหลดอน แล้ว บ้าง หาย ไป ทุกที ใน ไม่ช้า ก็ ซาก
 ใจ คาย อย่าง น่า ทุเรศ เหลือ แค่วาง อัน คม ซา อยู่ ใน ท่าม กตาง คชน
 ภาพ แห่ง ห้อง นน เท่านั้น

มอวโน ยิน คตอง อาอง อยู่ ครู่ หนึ่ง สัหนา ชด เชียว ด้วย ความ
 เสว้า สดุดใจ ณ บดิน เขารู สักครู่ แล้ว ว่า ได้ ปลดปล่อย ให้ โทสะ เขาคอบ
 จำเกินไป จน เปน เหตุ ให้ ไครา ตัวน้อย ต้อง เสีย ชีวิต แต่ อนิจจา
 เอย เจ้าหลดอน ไม่ควร แสดง กิริยา อย่าง นน เอย เจ้าหลดอน ไม่ควร
 แสดง กิริยา อย่าง นน ซึ่ง ทำให้ เขา เข้าใจ ผิด เขา เข้าใจ ว่า เจ้าหลดอน

ได้ประหาร คุก ของเขาเสียแล้ว และด้วยความเศร้าใจ ข้าใจ
เสียใจ เขาจึงได้พิชิตเจ้าหัตถ์โดยไม่วินยัณคดี อนิจจา! กรรม
ของเจ้าหัตถ์นั้นเอง ตาม ต้นอง

มอริโนก็ลง จมพิศกรรมผลปากคำน้อยด้วยความเฉยชา สังสาร
พลวงพูดว่า

“โธราเอ๋ย! จง อโหสิ ให้ฉันเสียเถิด ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำ
แก่หัตถ์เช่นนั้นเลย”

พอเขา ถูกชน ขึ้น นางสาวใช้ คน สนิทก็วิ่ง เกิดอึก ถอน เข้านำใน
ห้อง พูดว่า

“เร็วเข้าเถอะคะ พวก นั้น มัน กำลัง คั้น หา คุณ อยู่ นั้น เนอะ
รีบไปเสียเถอะ”

มอริโน ขยับตัวไปให้เข้ากระชับ มือ . ตอบ อย่าง มั่นคง ว่า

“ฉันยังไม่ ไป ตายเป็นตาย ต้องรอให้เจ้าหัตถ์พ้นเสียก่อน
จึงจะไปได้ แกไปเตรียม มาไว้ ให้ฉัน สองตัวก่อนเถอะ อีก ประเดี๋ยว
ฉัน จะไป”

นางสาวใช้ มองหน้า มอริโน อยู่ ครู่ หนึ่ง แต่เมื่อ แต่เห็น ความ
ตั้งใจจริง ปรางค์ อยู่ ใน สันดาน ก็ออกไป กระทำ ตามคำสั่ง ทน

นาง สาวใช้ หาย ออก ไป ข้าง นอก ได้ ไม่นาน นัก เจ้าชาย
ก็เสด็จเข้ามาใน ห้อง พอเหลือบ เห็น มอริโน ยืน ถอน ตัว ผ่านเผย
อยู่ พระองค์ ก็ตก ตระดัง สัพระพักตร์ เต็มไป ด้วยความประหลาดพิศ

และฉนั้นฉันเองก็ แต่ในบัดดล นั้นเอง กลับ เปลี่ยน เป็น โกรธ แค้นอย่าง
แสน ลำหัด แล้ว ครัด เรียบ ๆ ตาม พระ อัยยาศัย ว่า

“อ้าว! นี่ ชินยอร์ มอร์โน หรอก ริน แก เข้ามา ทำไม ใน ห้อง
เมย ฉน ”

มอร์โน ยิ้ม, ไม่ ตอบ ย้อนถามว่า

“ฝ่าพระบาท วิชาสั่งไม่ให้ ข้าพระเจ้า เข้าในวัง ”

ฉน ตั้งเอง แต่ ฉน ไม่นึกว่า แก จะเป็น ชู้กับ เมย ฉน หรอก
ฉน ใจ แก มาก เพราะ แก เป็น พี่ชาย ของ โดรา ที่ ฉน ตั้ง เซ่น นน
ฉน หมาย ความ ถึง คน อื่น ๆ แต่ บัดนี้ อาการ ของ แก มัน บอก ชัด อยู่
แล้ว ว่า แก เป็น ชู้กับ เมย ฉน แก จะ ว่า กระไร ”

“ข้าพระเจ้าไม่ว่าอย่างไร นอกจากฝ่า พระบาท เป็น มนุษย์ ที่ เดว
ที่สุด ” มอร์โน พูด อย่าง เคื่อง ขรึม “ความ ประพฤติ ของ ฝ่า พระบาท
ที่ ทรง แต่ง กับ ชายา ของ พระองค์ เอง นั้น ข้าพระเจ้า ทราบ หหมด
และ ด้วย เหตุ นั้นเอง ข้าพระเจ้า จึง ขอ ยินยอม ว่า ฝ่า พระบาท เป็น มนุษย์
ที่ เดว ที่ สุด ”

• ทเดว ที่ สุด

เจ้าชาย พระ พักตร์ แต่ง ด้วย ความ โกรธ พระ มัสสุ ซึ่ง ใจ งาม
นั้น เม็ดดี เหนือ ช่ม ไป ท่อ ทุก แห่ง พระ เนตร ตกแดง ราว กับ ถ่านไฟ
แต่ ไม่ ทรง แต่ง กิริยา คร้าย อย่งไร นอกจาก ครัด ด้วย พระ สู้ เดี๋ย
ตาม เคย ว่า

“ดี แล้ว ประเดี๋ยว ฉน จะ ให้ เขา มา จัดการ กับ อัยการ ปาก จัด
ของ แก แล้ว แก จะ ต้อง รั้ง ตำแหน่ง ภายหลด ”

ครั้นแล้วทรงแสดงหนทางที่จะออกนอกประเทศ แต่ในบัดดินตนเอง
มอริโน เดินเข้าขวางหน้า ป้ายดาบจึงตรงทรวงอระ คัดว่า
“หยุด ไปก้าวเดียวก็ไม่ได้ นี่ฝ่าพระบาทไม่ทรงรู้จักข้าพระเจ้า
หรือกร ?”

เจ้าชาย ตั้ง เห็นอภาพออกราวกับเมฆฝน ขณะนั้นพระ
อริยาบถร้ายขึ้นบ้างแล้ว ครั้นครวญว่า

“อ้อ! ข้าจะรู้ได้อย่างไร นอกจากแก่เป็นอายัดตัว นรกมาเกิด
มอริโน กอหยหลังไป บัดประเทศห้องได้กลอน แล้วตอบว่า

“ข้าพระเจ้าจอมอรร ในกอนชาเต อย่างไรเล่า ถกชาย ของชินยอร์
ยอน รามอน กอน ชาเตเจ้าเมือง คนเก่า นะ จำไม่ได้ หรือฝ่าพระบาท”

เจ้าชาย พระพักตร์ ชดเผือก เชไปข้างหลัง ๒-๓ ก้าว แต่
ไม่คิดว่าอะไร

“อ้าว, จำได้ละซี” มอริโน ทวเราะ อย่างเป็นเสียง คาราม มาก
กว่า “เิง, ที่จริงข้าพระเจ้าควรได้ตำแหน่ง ของฝ่าพระบาทไม่ ไชร
แต่-เปล่า ข้าพระเจ้าไม่อยากจะ หรอก แดงไป แดงก ให้มันเลย

ตามเคยดีกว่า แต่-นี้ นะ ฝ่าพระบาท ดินนี้ นอนอยู่ ต้อง คน
นั้นนะ เห็นไหม ? เจ้าทอดน คาย แดงทงค นั้นแหละ ผัว พระบาท
ต้อง รบ ผิด ชอบ ละ ข้าพระเจ้าบังคับ ให้ฝ่าพระบาท ต้อง รบ ผิด ชอบ
ข้าพระเจ้า เอง เมื่อ ปราศจาก ต้อง คน นั้น เลย แล้ว ไม่สู้ เสีย คาย ชวด

นัก หรอก ขอแต่ ให้ ได้ ชวดฝ่าพระบาท มาทดแทน ก็ แดงกนี้ ข้าพระเจ้า
ต้องการ ชวดฝ่าพระบาท เพื่อ ความ ยุติธรรม เอ้า-เอ้านี้!”

มอริโนตอบกลับไป หยิบ คาน ที่ ข้าง ฝา มา โยน ให้ เต็ม ห้าง แล้ว
พูดว่า

“ถ้า หวัง การ รับ ผิด ชอบ ของ ฝ่า พระ บาท—เชียว
เจ้าชาย หัน พระ พก ตร ธิ น ปราศ จาก ตั โลหิต ไป ดู ราม ภัต ทร ทง ต้อง
และ ด้วย อาการ เจริญ ของ มอริโน จึง ได้ หัน กลับ มา ถวาย ความ ขน
ควร สักว่า

“.....”
ณ ยนต์ ทศ เทว ชน ยอ มอริโน

พอ ขาด คำ ตอบ คือ คาน ก็ เริ่ม กระแทก กัน อย่าง น่า เสียว ได้ ต่าง
คน ใช้ ความ พยายาม ที่ จะ ต่าง ชั่ว ศึก ซึ่ง กัน และ กัน เต็ม ตาม ความ ดำ าร ถ
แต่ เห็น ได้ ว่า ค แข่ง ชน มี ผล ไม่ ยิง หย่อน กว่า กัน เท่า ไ้ นั ก จึง ยัง
ไม่ เพื่อง พด ัง ไป ได้ โดย ง่าย จน ลัก คุ ใหญ่ มอริโน จึง ได้ พด าท ้า
เจ้าชาย กระ โดด ทง อย่าง เต็ม เห็น ยว ปลาย คาน พุ่ง ตรง หัว ใจ คู่ ประ ักษ์
แต่ เพราะ หัด ที่ มอริโน พยายาม บัด ใจ ได้ คาน จึง เป็น แต่ เพียง เขียว
โดน แขน ไป อย่าง น่า ใจ หาย และ ใน โอกาส นี้ เอง เจ้าชาย จึง ทรง เข้า
รุก ได้ ตลอด เวลา มอริโน ต้อง ตก อยู่ ใน อาการ ถด ถอย ทุก ขณะ พด าร
ใช้ ความ สามารถ ที่มี อยู่ ใน ตัว หั ง หมด บัด คาน ศั ทร อย่าง ลับ ล้น ทัน ใด
นั้น มอริโน ใจ หาย วาบ เพราะ ปรากฏ ว่า คาน ของ เจ้าชาย พุ่ง ตรง
ห่าง จาก คอ หอย ไม่ ถึง นิ้ว แต่ เมื่อ รู้ ลึก ว่า ผิด ที่ หมา ย จึง ค่อย ใจ
ชน ขน พด าร ล่น คาน รับ ออก ไป เต็ม แร ง

มอริโน แทบ ไม่ เชื่อ ตัก ตา ตน เอง ว่า เจ้าชาย จะ ทรง หอบ ได้ ค่ อย
แค่ ตัว เชน นั้น ปลาย คาน ของ ตน ตก ช่ง พระ พา หา ไป เต็ก น้อย

๓๓๔

เจ้าชายกระโดด ถอย ๒-๓ ก้าว เพื่อ ค้าง หลีกใหม่ แต่ดาบของมอริโน กระชั้น เข้ามา ทุกที ไม่ยอมให้ ค้าง หลีกได้ จึง จำ เหน็ด ที่ เจ้าชาย ต้อง สู้ พาดง ถอย พาดง แต่ ดู เหมือน โอกาส ในการ หา หลีก จะ ไม่ ให้ เสีย เลย เพราะ ปดาบ ดาบ ของ มอริโน เฉียว ที่ สำคัญๆ ไป นั้น ออก จะ หนัก มือ เข้า ทุกที แต่ ตะ ทู่ๆ เหนือ ขาว เวล ถึง โด่ หัก ทุก ครั้ง แต่ ใน ครั้ง สู้ ตท้าย เจ้าชาย พลาด ทำ ถนัด เปิด โอกาส ให้ มอริโน โจน เข้า แทง เต็ม แรง ปดาบ ดาบ ผี เบือง พระ อรรถ ฤทธิ หลั่ง เจ้า ชาย ดาบ หลุด จาก พระ หัตถ์ กระทบ พน ห้อง ค้าง เบื้อง ใหญ่ พระ พัก คร บิด เบี้ยว ด้วย ความ เจ็บ ปวด ครี สิ้น ได้ คำ เดียว ก็ ถม คำ สั้น พระ ชนม์ ทน ท

มอริโน ถอย หลั่ง ออกมา ๒-๓ ก้าว กิริยา อาการ ทุก อย่าง เปน ปกติ ไม่ สิ้น หวั่นไหว จน ประมาณ ได้ สัก ๑๕ นาที กว่าๆ ดู ธุระ เคอ ดุนา จึง ได้ ค่อยๆ พลิก พน กาย ขึ้น ที่ ตะ น้อย พอ เหลือบ เห็น มอริโน อยู่ ใน ห้อง นั้น ด้วย เจ้า หล่อน ก็ ผิน ดูก ขึ้น โฉม งาม เข้าหา พาดง พร้า ราว พัน ด้วย ความ ปลด ปลด อย่าง ดี ที่ จะ พรวรรณา สอง หน้ มั่วว กอด ชบ แน่ หนึ่ง กัน อยู่ สัก ครู่ ใหญ่ มอริโน จึง ได้ พูด ว่า

“อย่า ชัก เข้า เลย หล่อน เรายัง ไม่ หมด อันตราย ฉันทัน ได้ สั่ง ให้ คน ไซ้ ของ หล่อน เอา มา ไป คอย อยู่ แล้ว เรา ต้อง รีบ ไป ที่ เดียว”

อย่างไร ก็ ดี ต่อ มา อีก ๒-๓ นาที มอริโน ได้ นำ แม่ ส่วน น้อย เด็ด ถอด มา ออก ถน ได้ และ เกือบ จะ ไม่ มี อุปสรรค อันใด บัง เกิด ขึ้น เลย ถ้า ไม่ พบ คู่ ปรับ แก่ คือ ทหาร การ ด เข้า พอ พวก นั้น แด เห็น ก็ แวะ เข้า ได้

ทันทีก็แต่ในไม่ช้ามอโนก็จัดการ ผัง ป้าย คาบ ลงยัง เบื้องทรงอก
ได้ สัปดาห์สองก็ แล้วกลับ วิ่ง คง ไป ยัง ได้ ชุ่ม ไม่ ซึ่ง เป็น ที่ นึก
หมาย โดย เว้น ไป เพราะ นี้ เหตุ มอโน รู้ ดี คน ว่า ความ หวัง ที่ จะ
หนี รอด ไป ได้ นั้น มี น้อย เค็ม ที่ เพราะ ข้าง หน้า ยัง มี หมอ ด ทหาร ซึ่ง
กักจับ จาก การ ค้น หา คน เอง กำลัง วิ่ง ตรง เข้า มา และ ถ้า จะ เหลียว
ไป ใน เบื้อง หลัง ก็ จะ พบ โดย ท่าน ของ เดียว กัน

ความจริง พลด ทหาร เหล่า นี้ ก็ เป็น แต่ เพียง ได้รับ คำ ตั้ง ห้าม ไม่ ให้
ใคร เข้า ออก ใน เวลานี้ เท่านั้น หา ได้ ทราบ ว่า ภายใน วิ่ง จริง ๆ ได้ เกิด
เหตุ อะไร ขึ้น เพราะ ฉะนั้น เมื่อ มัน พากัน ตรง เข้า มา ถึง และ ใน ขณะ
ที่ มอโน กำลัง ตั้ง ทำ เตรียม รบ เค็ม ที่ แม้ ถ้า น้อย ดู เตะ ถู นาน จึง
ร้อง ขึ้น ว่า

“หยุด ด้วย คำ ตั้ง ของ ฉัน ผู้ เป็น ชายา ของ เจ้า เมือง ฉัน ตั้ง
ให้ หยุด”

หมอ ด ทหาร หยุด ชะงัก อยู่ ครู่ หนึ่ง แล้ว นาย ดับ ที่ ควม คุ่ม จง
หวาระ พูด ว่า

คุณ ทราบ แล้ว ว่า หล่อน เป็น ชายา ของ ท่าน เจ้า เมือง แต่
กุด เหมือน หล่อน จะ ต้อง ออก จาก ตำแหน่ง ใน ไม่นาน นี้ นะ แล้ว เพราะ
ฉัน คำ ตั้ง ของ หล่อน จึง ไม่ สู้ มี นาหนัก อะไร เวลานี้ ฉัน ต้อง กว แต่
เจ้าหน่า มุ คนนี้ เท่านั้น เพราะ มัน ช่าง และ ทำร้าย ร่างกาย ทหาร ผู้ กำลัง

รักษาหน้าทีบาดเจ็บไป หาย คน ส่วน હતอน เมื่อ เป็น ชายา ของ
ท่าน เจ้าเมือง ก็ จึง หลีก เลี่ยง ไป เสีย อย่า เข้า มา เกี่ยว ข้อง ด้วย ”

คำพูด ของ ท่าน นายดี ทำให้ ลูช เดอ ดูนา ตะ ตั้ง และ ใน บัด ดิ
นั้นเอง ท่าน นายดี ก็ ออก คำ ตั้ง ให้ ทหาร ตรง เข้า จับ มอริโน ลูช

เดอ ดูนา เห็น เช่น นั้น จึง จึง ออก จาก ที่ เกิด เหตุ ตรง ไป ยัง ได้ ชุ่ม ไม่
ซึ่ง นางสาว ใช้ ได้ เอา ม้า มา คอย อยู่ โดย เร็ว พดาง ออก คำ ตั้ง ว่า

“ฉัน ขอบ ใจ แก มาก เดฟ แต่ ขอ ให้ แก ช่วย ฉัน อีก ลัก ที่ เอะ
คือ แก ตอน ไป ได้ ฤๅญ แะ โรง ม้า เสีย อย่า ให้ พวก นั้น ตาม ฉัน มา ได้
แล้ว เข้า ของ อะไร ของ ฉัน ที่ เหลือ อยู่ ทั้งหมด นะ แก เอา เอะ ฉัน มอบ ให้ ”

นางสาว ใช้ ผู้ สู้ สด ย รับ คำ ตั้ง แล้ว ก็ รับ ไป ทัน ที่

ลูช เดอ ดูนา รับ ขน ไป นั่ง อยู่ บน หลัง ม้า ตัว นั้น และ รุ่ง คู้ หัก
ควม วิ่ง กัด บ้าง ที่ เกิด เหตุ อีก เวลานี้ มอริโน กำลัง โด่ หิด โด่

โสม กาย คอ สู้ วิ่ง เหยียด กับ คู่ ประบักษ์ คล้าย คน บ้า เดือด พอ แล

เห็น คู่ รัก ควม ม้า ตรง เข้า มา ก็ แข็ง ใจ กระโดด แทะ ศัสตรา ถ่ม คำ ไป

๒-๓ คน พดาง ออก วิ่ง ตรง เข้า ไป หา กว่า พวก นั้น จะ ตาม มา

ทัน ดี มอริโน ได้ ขน ไป อยู่ บน หลัง ม้า เสีย แล้ว มี คน หนึ่ง หรือ

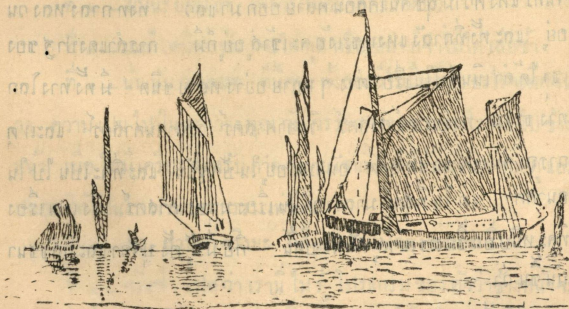
สอง คน โด่ เข้า จับ บัง เหย็น แต่ มอริโน ไม่ ยอม ให้ จับ อยู่ ได้นาน นึก

ก็ ผิง ปลาย ดาบ ซึ่ง โขก ด้วย โด่ หิด เข้า เข้า ไป อีก โดย แรง แล้ว ชาย ผู้

เคราะห์ ร้าย ก็ กระทำ อาการ - ผะ - ผะ ถ่ม คำ ขาด ใจ ใน ทัน ที่ ปลด อยู่

ให้ มอริโน และ แม่ สาว น้อย ลง เคียว ม้า ควม ขัน ออก ไป จาก ที่ นั้น ไป

หมวดทหารที่เหลือจากการ ถูก ฆาตเจ็ด ๒ - ๓ คน ต่างพากันรู้สึกโกรธแค้นเป็นอย่างยิ่ง เมื่อไม่รู้จะทำอย่างไรได้ จึงวิ่งไปยังโรงม้าโดยเร็ว แต่แทนที่จะเข้าได้กลับพบ ประตูโรงม้าได้ถูกแจ่มั่นคงอยู่ การ จึงหรือ พัง ทลาย ไม่ใช่เป็นของง่ายที่จะทำได้เร็ว ๆ นี้ เพราะ ฉนั้น พวกทหาร จึงจำต้องแบกเอา ความหัวเสีย กลับมาอีก วาระหนึ่ง โดยยอม ปลดปล่อยให้ คู่ปรับ บั๊ก หุด พันไปได้ โดย ความ สวัสดิภาพ ซึ่งไม่มีปัญหาว่า สอง หนุ่มสาว จะไม่รีบฉวยโอกาส อันนี้ โดยเร็ว.



ขุนช้างขุนแผน

ตอนที่สิบ

เจียน

ณ ภายในวังแห่งการประชุมต้นท้าวของบรรพชนะ... ซึ่งมีชนิด
บุคคลผู้ประชุมพร้อมทั้งที่มีอายุอยู่ในปฐมวัย มีชนมวัย และอายุ
บริเวศธราแล้ว พวกเหล่านั้นมีพร้อมทั้งที่ได้เคยเข้าอยู่ในวงพระ
จันทร์แห่งความสุขอันเกิดขึ้นคอยออกมาแล้ว ทั้งที่ก่าตังหงวน
อยู่ และทั้งที่ก่าตังแห่งนชะเง้อจะเข้าดูอยู่ก็มี การดำแดงปราชูของ
เขาได้ดำเนินไปในเรื่องต่างๆ หาดยอย่างหลายชนิด มีทั้งทางโลก
ทางธรรม ทางแพทย์ศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วรรณศาสตร์ และเว
การณอันเป็นมาแต่อดีต อันเป็นอยู่ในปัจจุบัน และที่จะเป็นไปใน
อนาคต แต่ในที่สุดก็มาลงเอาในเรื่องมนุษย์ศาสตร์ ซึ่งเป็นเรื่อง
ที่จะหยิบยกขึ้นมาเล่าดูกันฟังบัดนี้ คือมีผู้คงปัญญาและวิสัยชนา
กันชนว่า

คนที่... ขอดถามหน่อยเถอะ ใครจำได้บ้างว่า วาจาคำแรก
ซึ่งตนได้กล่าวต่อภรรยาเมื่อวันเข้าหอกันนั้น ว่ากระไรเอ๋ย

คนที่ ๒ - อี ลับประตน จริง ตง บัญหาอะไร เชนนกไมรู

ที่ ๑ - ฮ่าว นี่แหละแหมตำ ไม่รู้จักอะไร ไม่ใช่พูดเหลวไหล
ช่นา เรืองน โบราณ ท่าน ถอนก ถือว่า คำตำ ผุดกับ ภรรยาคำ
แรก เมื่อแต่งงาน กัน แฉวนั้นแหละ เป็น เครื่อง ที่ จะ ด้อ แสดง ให้ คัด
ถึงความเป็น ไป ของ ตำ ภรรยา คูนัน ว่าจะเป็นอย่างไร ค้อไปภายหน้า
จะอยู่เย็นเป็นสุข หรือไม่ จะเรยบรอย ยดียว กันได้หรือไม่

ที่ ๓ - ก็ใครจะ ไป จำ ได้ เวลานัน ต้อง เข้าใจว่าปอดมันดอยชน
ไป เกือบ ถึง คอ หอย ถ้า ไม่ คัด ถูก กระเดือก คั่น อยู่ ก้นากดัว จะ หลุด
ออกมาทาง ปาก เลย

ที่ ๓ - อา! มิน่า ที่เขาจำได้กั้ม ที่จำ ไม่ได้ก็เพราะ ไม่มีใครสั่ง
สอน ไว้แต่แรก ถ้าบอกให้รู้ ตัวแล้วก็คง จำได้ และคง หาคำพูดที่ดี ๆ
ด้วย เพื่อให้ เป็น สดุดี สติ มงคล ค้อไป

ที่ ๒ - ผมนะยอม ตะ เพราะไม่เคยคิดถึง ที่เดียว

• ที่ ๓ - ผมก็ เหมือน กัน จะได้พูด หรือ เปล่าก็จำ ไม่ได้ เสีย ช่า

• ที่ ๑ - นั้น นับ ว่า เต็มที่ ท่านคุณ ทงต้องก็ไม่มีเครื่อง อะไรจะ พิสูจน์
ว่า ความเป็น ไป ในระหว่าง คุณ กับ ภรรยา จะเป็น อย่างไร ค้อไป ช้าง
หน้า เมื่อ ไม่มี เครื่อง ดำหรับ คัด หมายถึง เชนนี้ ก็ได้แต่ ต้อง คอยดู และ
ปลอ้ย ให้ เป็นไป ตาม ยถากรรม เท่านั้น

ที่ ๒ - ชะ ถ้าปาก จริงนะ ก็ที่แรก ไม่มีใคร บอกผม นี

ที่ ๓ - จริงซี แปลว่า เรานี้ ไม่รู้ โปรแกรม ของ ตัวข้าข้างหน้าจะ
เป็นอย่างไร ค้อไป เอาเถอะ ท่านที่ ๑ ตะ ท่านได้กล่าว อย่างไร บอก
ให้ พวกผม ฟัง บ้างซี

ที่ ๑ — ประเดี๋ยวก่อน ผมเป็นคนตั้งปณิธานจะมาวัดชันหาเสียเอง
ก่อนยังไม่ได้ละ ต้องให้คนอื่น ๆ ตอบเสียก่อน ซี้ อ้า, นี่นะ ท่านที่ ๔
นั่งวงอยู่นิ่งของท่านว่ายังงี้ ขยายมาก่อนซี้

ที่ ๔ — (กำลังเพ่งดูอยู่ด้วยความง่วง) หา ผมนะหรือผมก็
บอกกับเจ้าหัดอนว่า “หัดอนจำ เดือนสามนี้เราไปไหว้พระบาทกัน
นะจ๊ะ” (คนอื่นพากันฮาครืน)

ที่ ๒ — เออเฮอ อย่างนี้แปลว่าการข้างหน้าจะเป็นอย่างไรละ

ที่ ๑ — คำพูดคำนี้สื่อให้เห็นว่า ผัวเมียคู่นี้จะเป็นคนใจบุญ
นับถือ พระเครื่องครัด เป็นการดีมาก

ที่ ๔ — อะแนซี้ ที่บ้านผมได้บวชทุกวัน เมียผมเวลาดนออกดาง
คนเจ้าหัดอน ต้องกราบพระเสียก่อนเดี๋ยวนี้อะ

ที่ ๑ — เช่นนั้นแล้ว แน่ท่านที่ ๕ ละ ว่ายังงี้ ออ้าเอาแต่
หัวเราะเขาขึ้นมา

ที่ ๕ — โผม—ผมถามเจ้าหัดอนว่า “หัดอนจำ งานของเราวัน
นี้ถวญซาม แดกกใบจะ” (พูดเพี้ยนปากกันตลก)

ที่ ๓ — โอ้ โย เจ้าหัดอนตอบว่าอะไรละ

ที่ ๕ — ตอบว่าอะไร เหม ตูเอานะซี้ บอกว่าเจ้าหัดอนไม่ได้
ทำแดกน

ที่ ๒ — เออ ยังงี้แปลว่าอะไรละ ท่านที่ ๑

ที่ ๑ — นักแต่ดง ความดีเหมือนกัน คือจะคาดได้ว่า ผัวเมียคู่นี้
เป็นคนมีชัยดีต่อไปภายหน้า

ที่ ๕ — แนอะ เจ้าหัดอนแกเลยงออย่าง อร่อยเพาะให้ผมกินทุกวัน

ที่ ๓ — เอ๊ะ ทนไหววีเช่นนั้น

ที่ ๕ — บ๊ี้ ไ้ ร็อน ๆ มััน ชัก คล่อง คอ นั้ก คนเฮ้ย ทำโดย ฝัมือ
เจ้าให้ตอนนั้นนา นึกว่ากิน ฝัมือกินชั้ย อย่านึกว่ากินผักกินหญ้าอะ ร็อกเตวกิน

ที่ ๑-ง่า, ท่านที่ ๒ ตะว้ายงิง ท่าน

ที่ ๖ - ของผมหรือ อะไรๆ ออกนอกลู่นอกคอกเหมือนผมจัง เต็มที่
เพราะเซตังค์ตัวคั่นกั ผมอยากเข้านอนเร็วๆ เพราะจะต้องลุกขึ้นได้
บาตรแต่เช้า แต่เจ้าหัดนอนก็ไม่นอน ผมไม่ว่าอะไรหรอก
คราวเช้ามันงอนเลยก่อน แล้วบอกเจ้าหัดนอนว่า เข้านอนเดี๋ยว

จะ ไม้งนผ่หตอก ไม้ว ด้วยนะ ” (ไต่ฮ่าอีกครันใหญ่)

ท. ๒ - ออ้อๆ ของคุณ น เรณูจริง แล้วเจ้าหัดนอนว่าไงละ

ที่ ๖ - ยี่ ฉายังไง กราบ คณ เหม่ง นะ ชี วน ไม่ เหม่ง จะ ได้
หลุด ปะ โร ตะ

ที่ ๓-๒๐๒ ยงจะเปนยงใดละ ทานที่ ๑

๑ - นแปลว่า ผัวเมีย คน จจะวานอนถ้อยนางาย ดินกแหด

๓ & - จรงช พุดกนงาย ายง ไมคอง ขมหม

ที่ ๑ - เข้า ท่านที่ ๗ ตะ ถึงคราวท่าน ถก บ้างตะ

ที่ ๗—เอ, ของผมไม่ได้พูดกันนี่ครับ

ที่ ๑—เอ๊ะ งั้นคุณทำยังไงละ

ที่ ๑ - พ่อคน ที่นำตัวเจ้าดำ มาตั้ง เขาไปจนหมดตัว แหม ก็จับ
มือเจ้าให้ตอนจงไป.... แดงจึงพูดว่า "ฉันรักตอนจง"

ทุกคนพากันฮาคันใหญ่อก แล้วต่างตะโกนถามท่านที่ ๓ ว่า
 อย่างนั้นแปลว่าอะไร ดีหรือไม่ดี

ที่ ๑ — อาการ ออกจะ หนัก หน่อย คือ แปลว่า สำม ัก จะ ช่ม เหนง
น้ำใจ ภรรยา แต่ก็ไม่ใช่ เป็นการ เลี้ย หาย ร้ายแรง มีได้ เพราะแท้ จริง
การ ที่ ทำการ โดย ความ ตั้ง ใจดี คือ โดย ความ รัก จริง นนเอง

ทุกคน พากัน หัวเราะ และ ห้าม ท่านที่ ๑ ว่า ค่อย ไปอย่า รังเก ใจ
หัดอื่น ให้ เกิน ไปนัก บัดนี้ ทุกคน พากัน ย้อน ถาม ท่านที่ ๑ ว่า ใคร ๆ ก็
ได้ แสดง กัน แล้ว ทุกคน ส่วน ท่านที่ ๑ ละ ของ ท่าน ว่า อย่างไร ขอ ให้
จำ แดง ออกมา บ้าง

ที่ ๑ — ของผม นะ ไม่ เหมือน กับ ของ คุณ ๆ ที่ ก้าว มา แล้ว คอก ของ
ผม เป็น อีก อย่าง ๑ แต่ อย่า เพ้อ กล่าว ให้ เบ็ด เหย ชน เณร เลย เพราะ มี ท่าน
หนุ่ม คอย พัง อยู่ มาก นัก เอา ไว้ คุย กัน วัน หลัง อีก เกิด ที่ ก้าว มา ก็
หลาย วิธ แล้ว พอ ที่ ท่าน หนุ่ม ๆ จะ เลิก เอา ได้ อย่าง ไດ อย่าง ๑ ตาม ชอบ
ใจ แต่ ถ้า เมื่อ ไม่ ชอบ และ อยาก จะ รู้ ส่วน ของ ผม แล้ว ก็ ต้อง เรียน ผม จึง จะ
บอก ให้ แค้น นน แห่ง ของ พระ รค น มครู สอน จะ สอน ให้ เป่า ๆ ๆ ไม่ ได้
เหมือน กัน ต้อง ยก ครุ ตาม ธรรมเนียม ยัง ไง ? ท่าน หนุ่ม ก้าว ดัง ชะเง้อ จะ
เข้า ดู วง จันทร แห่ง ความ สุข นะ ต้อง การ ไหม ละ ถ้า ไม่ เรียน ไป ทำ ผิด
ทำ พงง ชน จะ ตำ บาก นะ เมื่อ อยาก เรียน ก็ มา แต่ อย่า ถ่ม ของ สำหรับ
ชน ครุ





โดย “คุรุภาพ”

เย็นวันหนึ่งภายหลังจากที่ข้าพเจ้ากลับจากริเวียร่าในการหยุดพัก
๓ เดือน ข้าพเจ้านั่งเล่นอยู่ที่ภคตาคาร มาร์ วีดซ์ ชายคนหนึ่ง
อายุกลางคน หน้าตาแปลก นั่งอยู่ที่มุมห้องแต่ดูพิง ร้องทักข้าพเจ้า
ข้าพเจ้าต้องนั่งอยู่สัก ๒-๓ นาทีจึงจำเขาได้ แต่ก่อนที่ข้าพเจ้า
จะลุกออก มีสิ่งหนึ่งทำให้ข้าพเจ้าคิดไปถึงสมาคมทจริตต่างๆ
ซึ่งฝังอยู่ในใจข้าพเจ้า. ประหลาดจริง ๆ เหตุใดจึงถึงกรณีให้
ข้าพเจ้าคิดเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็บอกไม่ได้

ชายผู้นั้นถามข้าพเจ้าว่า

“ท่านคงไม่ลืมผมและการเดินกอดฟ้ของเราที่วอลกิงไมซ์หรือ
ขอรับ เซอร์นอร์แมน?”

ข้าพเจ้านั่งถึงเขาออกแล้ว จึงพูดว่า

“มัสเตอร์สแคนพดัดไมซ์หรือ? เปล่า, ฉันยังไม่ลืม”

ข้าพเจ้ามาก่อนเวลาพักของข้าพเจ้า ๒-๓ นาที เพื่อนเดินกอดฟ้
ของข้าพเจ้าผู้นั้นจึงเชิญให้ข้าพเจ้าดื่มคอกเทลก่อน เขาเอ่ยขึ้นว่า

“การเดินของเรากวายนะ เหตุถึงหนึ่ง มา ขัดขวางเสีย ภายหลัง
ผมก็ไม่ได้เอาใจใส่ถึงเรื่อง น้อย หนึ่ง ของผม เลย ผม ทิ้งไว้
เช่นนั้น บ้าง แดง”

ข้าพเจ้าบอก เขา ว่า

“นั่นได้ ชาวว่า ท่านไม่ได้ อยู่ ที่ นั้น. อ้อ, ตัวใช้ของท่าน คนนั้น
ยัง อยู่ หรือ ?”

เขาตอบ อย่าง เสียใจ ว่า

“ก่อนผมไม่เข้า หลบหนี ก็ไป จากผม. ยังไง ขอรับ ท่าน, ไม่มี
โชค ดี ใน เรื่อง การ ลับ ถอน ของ ท่าน บ้าง หรือ, เซอร์ นอร์แมน ?”

ข้าพเจ้า สารภาพ ต่อ เขา ว่า

“ฉันไม่มีโชค ดี เสีย เลย. ฉัน นึก อยู่ เสมอ ว่า, ฉัน คง จะ
กระจาย ความ ตก ถบ นั้น ออก ได้ สัก วัน หนึ่ง.”

ขณะนี้ คน เช่ ประจำ ภัตตาคาร ยก ถาด คอกเทต มา แดง, เรา ต่าง
ก็ ยก แก้ว ขึ้น, เพื่อน ข้าพเจ้า กล่าว ขึ้น ว่า

“ผม คิด สำหรับ วัน ที่ เรา เคย ได้ ดื่มน้ำ กัน มา, เซอร์ นอร์แมน.”

ข้าพเจ้า ก็ ประกาศ ให้ เขา ทราบ ด้วย ความ เต็มใจ ว่า

“ฉัน ก็ เหมือน กัน.”

คือ ไป นี้ เรา คุย กัน ถึง เรื่อง ต่าง ๆ อีก, แต่ แดง ก็ ยืน อยู่ กลับ มา
ถึง การ เดิน กอด ฟ, ซึ่ง ข้าพเจ้า ได้ เดิน มี ชื่อเสียง เป็น อย่าง ดี มา แดง
ที่ ประเทศ ฝรั่งเศส ตอน ไต. เช่น วัน นั้น ที่ ภัตตาคาร นั้น ได้ มีการ ดินเนอร์

กัน หลาย พวก พวก สตรี ที่ ด้วย ๆ ก็ แต่ง ตัว แข่งขัน กัน ออกมาแสดง.
ใน จำพวก เหล่า นั้น, มี สตรี ผู้ หนึ่ง ซึ่ง ทำให้ ข้าพเจ้า ถึง ใน เจ้า หล่อน
มาก ขึ้น กว่า ผู้ อื่น. เจ้า หล่อน มี ร่าง สูง และ แบบ บาง, ด้วย เก้, ผิว หน้า
ผุด ผ่อง ปราศ จาก การ แต่ง แต่ง, หน้า ยศ อัน มี วรรณ ประ ทา ด ของ
เจ้า หล่อน มี อำนาจ ยวน ใจ จน มี ดำ วร ณ จะ ก่อ ได้, ผม สั้น หน้า ตา ด
ของ เจ้า หล่อน เป็น ที่ น่า ชม ยิ่ง นั ก. เจ้า หล่อน ย่อ ตัว ลง แสดง กิริยา
อ่อน น้อม ต่อ เพื่อน ข้าพเจ้า ขณะที่ เดิน ผ่าน ไป, แล้ว ก็ เข้า ร่วม กับ อี ก
พวก หนึ่ง ซึ่ง อยู่ ทาง ที่ สุด ของ ห้อง รับ ประ ทาน อาหาร. สิ่ง สำคัญ ที่
ข้าพเจ้า ได้ สังเกต เห็น นั้น ก็ คือ, ด้ ร้อย คอ ไข่มุก ดัน มี ค่า ของ เจ้า หล่อน.
ข้าพเจ้า กล่าว ขุน

“ผู้หญิง คน นี้ ด้วย จริง, ท่าน รู้ จัก หรือ ว่า เจ้า หล่อน คือ ใคร ?”

“แม่ ม่าย อเมริกัน ไค - เดอะ เมิน โด ซา เจ้า หล่อน ชื่อ อย่าง นั้น”

“ท่าน รู้ จัก กับ หล่อน หรือ ?”

เพื่อน ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“ห้อง ของ ผม อยู่ ขึ้น เดียว กับ เจ้า หล่อน, ผม พบ กับ เจ้า หล่อน
บ่อย ๆ ขณะที่ ขึ้น และ ลง เกริน (ลิฟต์). สังเกต เห็น เจ้า หล่อน เป็น
คน มี หน้า ใจ ดี, เต็ม ใจ ด้วย ความ เมตตา กรุณา.”

พวก เพื่อน ๆ ของ ข้าพเจ้า มา ถึง พร้อ ม กัน, ข้าพเจ้า จำ เป็น
ต้อง ตา จาก เพื่อน เสนอ ก่อ ฟ กัน มา แด่ ก่อน ของ ข้าพเจ้า. ข้าพเจ้า เคย
ได้ พบ ประ กับ สหาย คน นี้ มา แด่ ก่อน ๆ แล้ว, เวลา ที่ เรา ต้อง จาก กัน

มีสิ่งหนึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าบอกไม่ถูก, สะกดใจข้าพเจ้าให้คิดไปถึงเรื่อง การ ประทศฐกรรม ต่าง ๆ เสมอ, การ จากกัน คราวนี้ ก็ทำให้ข้าพเจ้าย้อนคิดไปถึง ฆาฏกรรม ของ วีรชาติ. แดบบุตร, ซึ่งยังจับตัวผู้ร้ายยังไม่ได้, และ คนที่เรียกนาม ตัวเองว่า บักสลีย์ ก็หลบหนีเจ้าหน้าที่ไปโดยสวัสดิภาพ, ตั้งแต่นั้นมาก็มีข่าวคราวอีกเลย. ในหมู่พวก แวก ของ ข้าพเจ้านั้น, มีเจ้าหน้าที่อยู่คนหนึ่ง, เพราะ ฉะนั้น การ สันทนา ของ เรา ก็ เลย พาดพิง ไป ถึง เหตุการณ์ ที่ ดัง มา แล้ว เรา เขี่ย ขึ้น ว่า

“การ คิด ต่อ กับ สลักตงเดนยารัต ของ ท่านได้ หุุดเด็กมานานแล้ว เซอร์ นอร์แมน, ท่าน คง จะ ไม่ รู้ สึก ถึง ความ จริง ที่ เกิด ขึ้น แล้ว ดอก. การ โจรกรรม และ ฆาฏกรรม ใน ช่วง เวลา ๒ ปี ที่ ดัง มา แล้ว นี้ มัน ข้าง แท้ กัน ทำ สำเร็จ สุด ดั่ง ไป ได้ อย่าง เรียบ ร้อย ทุก ราย, และการ ที่ มัน ได้ กระทำ ไป แล้ว นั้น ก็ เนื่อง ด้วย เหตุ ผล เช่น เดียว กัน ทุก ราย, มี การ ฆาฏกรรม ๔ ราย, ซึ่ง พ้น ความ สามารถ ของ การ จับ ส่วน และการ โจรกรรม อย่าง ขนาด ใหญ่ อีก ๕ ราย, คัดตก คง อยู่ ที่ กรม ของ ท่าน. พวก เหล่า นั้น พา กัน เชื่อ ว่า การ ทุกรรม เหล่า นั้น มี หัว หนา คน เดียว กัน กับ หัว หนา ผู้ร้าย ที่ ทำ การ โจรกรรม ออก ออ ฉาว เมื่อ ๓๘ เดือน มา แล้ว และได้ หนี ไป ได้ โดย ยิง นาย ตำรวจ เสีย.”

ข้าพเจ้า ทำ เป็น พอใจ ใน ข้อ ความ ที่ เขา เถ่า ให้ ฟัง แต่ ความ เป็น จริง ข้าพเจ้า สะดุ้ง เขียว ทุก ครั้ง ที่ เขา ได้ เถ่า ถึง คน ที่ สำคัญ ๆ, แต่

เขาหาได้ดังเคยเห็นไม่. ถ้าคนที่ ปลอม ชื่อว่า บักต๊าย — คนที่ข้าพเจ้า
สงสัย ว่าคง เป็นไม เกิด เซเซอร์, โผล่ ออก มา อย่าง เบ็ด เผย แล้ว
ข้าพเจ้า ก็ จะ มีความ ยิน ดี เป็น อย่าง ยิ่ง.

เย็น วัน นั้น พวก เรามัน อยู่ ๖ คน ด้วย กัน, คือ ทนาย ความ อาชญา
ผู้ ชี้แจง กับ ภรรยา, เพื่อน ของข้าพเจ้า ซึ่งเป็น เจ้าหน้า ที่กับ ภรรยา
และ น้อง สะ ไร ของ เขา. ทนาย ความ อาชญา ได้ ยิน ช้อ ความ ที่ เรา

สนทนากัน, จึง จ้อง หน้า มา ทาง ข้าพเจ้า, แล้ว พูด ขึ้น ว่า

“ท่าน ทำ ดี จัง ที่ ตา ออก เดี่ยว จาก ลักคอตแดนดาร์, ขณะที่ ช้อ
เดี่ยว ของ ท่าน ยัง ไต่ ดัง อยู่ เซอร์ นอร์แมน. ศักราช ใหม่ ของ คดี อาชญา
ถึง เขา แล้ว และ เหตุการณ์ ที่ เกิด ขึ้น ทุก วัน นั้น จะ หา สมัย ไ้ มา เปรียบ
กับ สมัย นี้ ไม่ ได้, มัน เป็น สมัย ที่ ผู้ ที่ ทำ การ ซาฏกรรม และ โจรกรรม
ทุก วัน ไม่ ใช้ คน ชน เดียว ๆ, ย่อม มี ทั้ง ผู้ ช้อ และ ความ รู้ ทาง วิทยา ศาสตร์
เป็น อย่าง ดี. คดี เดียว นี้ ใน ๕ ของ ๑๐ ราย, ผู้ ร้าย ย่อม มีความ รู้
สูง กว่า นักสืบ ที่ จะ ทำ การ สืบ จับ มัน.”

ข้าพเจ้า ตอบ อย่าง ไม่ ไ้ ไร จะ รับ รอง เขา เป็น แน่ นัน ว่า

“เหตุการณ์ ต่าง ๆ ยัง จะ เป็น การ ที่ น่า พัง มาก ขึ้น.”

เป็น ความคิด ของ ข้าพเจ้า อย่าง หนึ่ง ที่ รู้ ดี ว่า, ถ้า ยัง ทำ ให้
มี คน ว่า ข้าพเจ้า ยัง มีความ พอใจ อยู่ ใน อาชีพ ของ ข้าพเจ้า ที่ ทำ มา แล้ว
น้อย ได้ ที่ สุด ยิ่ง ดี, ข้าพเจ้า จึง โกล่ พูด ถึง เรื่อง อื่น ๆ กับ ผู้ ภาพ ศกร
ที่ นั่ง ใกล้ ข้าพเจ้า, แล้ว ต่าง ก็ พากัน ชม นาง เคอะ เมิน โตชา และ

สร้อยคอไข่มุกอันมีค่าของเจ้าหัตถอน. เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่ง
กล่าวขึ้นว่า

“พวกผู้หญิงออกจะเป็นเช่นนั้นนา, ชอบแต่งกายด้วยเพชร
พลอยอันมีค่าเป็นกวน นำให้เกิดมีคดีอาชญาเสมอๆ, พูดอย่าง
หยวนๆ ฉันอาจพูดได้ว่าสร้อยคอสายนั้นราคาถึง ๘๐๐๐ เปนนิต ถ้า
เจ้าจะโมยขายไปได้แล้ว ๕๐๐๐ เปนนิตขายที่ไหนก็ขายได้, ถ้าหากว่า
เจ้าบักสังขีจริง ๆ คงมีอีกก็คงสำเร็จเป็นแน่”

แขกผู้หญิงของข้าพเจ้าเอ่ยขึ้นว่า

“ผู้หญิงก็ต้องเป็นคนกล้าเพื่อเลี้ยงเคราะห์เช่นนั้น”

ข้าพเจ้าลืบลืมขึ้นว่า

“บางทีสร้อยไข่มุกนั้นจะฝากเก็บไว้ในตู้นิกรัยของภักตาคาร
นี้กระมัง, ขออย่าให้เป็นอันตรายเลย, ฉันเอาใจช่วยเจ้าหัตถอน”

เพื่อนของข้าพเจ้ายิ้มแล้วพูดว่า

“ฉันคิดว่าบักสังขีอาจจะเด็ดถอดเข้ามาในภักตาคารนี้ได้ อย่าง
สบายในไม่ช้านี้, ตัวมันหรือพวกลูกสมันของมันย่อมจะนึกถึง
ชีวิตของมันเสียเองเล็กน้อยสำหรับเงินถึง ๕๐๐๐ เปนนิต, วิธีการ
ของมันดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไร, นอกจากจะตบตาคคนเพื่อให้การเห็น
ของมันสะดอกขึ้นเท่านั้น”

การค้นหาของเราในเรื่องผู้ร้ายได้จบลง. เรายังคงนั่งอยู่
ที่ห้องรับประทานอาหารนั้น, ดมกาแฟบ้าง, ดมสุราบ้าง และดมน้ำหวานบ้าง

แต่ก็มี การ เต้น รำ กัน เล็ก น้อย เพื่อ เข้า เหวด ให้ หมด ไป. พอ แสง ไฟ ใน
ห้อง นม น้อย ลง, พวก ข้าพเจ้า และ พวก อื่น ๆ ก็ ต่าง คน ต่าง กลับ
ข้าพเจ้า ยัง คง อยู่ ที่ นม แคน เดียว และ ข้าพเจ้า กำลัง พุด อยู่ กับ
หัวหน้า คน ไซ ซึ่ง เคย เป็น เพื่อนเก่า เพื่อนแก่ ของ ข้าพเจ้า อยู่ ลึก ครัว หนึ่ง
ก็มี คน ๆ หนึ่ง วัชรอน เขา มา ทาง ประตู, แล้ว แดก ว่า ดิ ไม่ รอบ ห้อง
เมื่อ เขา เห็น ข้าพเจ้า เขากลับ ตรง เขามาหา, แล้ว เอ่ย ขอ ข้าพเจ้า ชื่อนว่า

“ขอโทษ, ท่าน คือ เซอร์ นอร์แมน ไซ ไหม ขอ รับ ?”

ข้าพเจ้า พะยัก หน้า แทน คำ ตอบ

“ท่าน จะ โปรด ให้ เหวด ผม ลัก ๕ นาที เพื่อ สันทนาการ กับ ท่าน ใน เรื่อง
วัชรอน ไค ไหม ขอ รับ ?”

เขา ต้อง นาม บัตร ชน มา จาก กระเป๋า แล้ว ส่ง ให้ ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้า เดิน ไป ใน ที่ โต โคม ไฟ ฟ้า, แล้ว ดู นาม บัตร เขียน ดึง น

“มิดเดิลตัน สเตน เดย์ เดต เซดเตอร์”

“ข้าง ไค มี ขอ บริษัท วัชรอน ประกัน อัน มี ชื่อ เลียง, ข้าพเจ้า เชิญ ให้
เขา ตาม ข้าพเจ้า ไป หนึ่ง ที่ ห้อง นม เด็น, เขากว่า ถึง เรื่อง ข้าพเจ้า ชื่อนว่า

“หัด ยบ มา แล้ว, เซอร์ นอร์แมน, เมื่อ ท่าน ยัง รับราชการ อยู่
ที่ ลอสแอนดริส, ท่าน ได้ ช่วย บริษัท ของ เรา ได้ ให้ พ้นภัย จาก ระเบิด
ที่ แคตคอน คาร์ เดน”

ข้าพเจ้า พุด รับ ร้อง ว่า

“ฉัน จำ เรื่อง ไค ดี ที่ เดียว”

ผู้มาหาข้าพเจ้าพูดต่อไป

“เราเข้าใจแล้วว่าท่านตาออกจากราชการแล้ว. แต่เรายังหวังอยู่ว่าท่านคงจะรับธุระทำการให้แก่เราสักอย่างหนึ่ง. ท่านหัวหน้าของเราได้ทราบข่าวว่าท่านมาพักอยู่ที่นี่, จึงให้ผมมาตามท่านทันที.”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“ผมอยากจะฟังเรื่องธุระสักเล็กน้อย.”

นายหน้าของบริษัทรับประกันตอบว่า

“เรื่องมีดีดี เคอะเมนโตซา, ซึ่งกำลังพักอยู่โฮเตล, เจ้าหัดตอน เปนหญิงหม้ายผู้มั่งคั่ง, ภรรยาของพ่อค้าผลไม้ในบิเวเอนดัสเซรต์. เจ้าหัดตอนมีทรัพย์คือใช้มุกต์อันมีค่าสายหนึ่ง, ได้เอาไปประกันไว้ในบริษัทของเรา ๑๐๐๐๐๐ เปานต์. การรับประกันนี้เป็นความผิดของบริษัทอย่างยิ่ง, เราเพิ่งมาคิดได้ต่อภายหลัง. เราไม่รู้จักสภาพสตรีคนไหนเลย, เมื่อเช่นนั้นการรับประกันทรัพย์คือใช้มุกต์ไว้ก็เปนการเสี่ยง. เราต้องทำธุระของเราอย่างดีที่สุดในการที่จะป้องกัน. ถึงแม้ได้ตกลงประกันกันแล้ว, เราต้องคอยระวังสภาพสตรีผู้นั้นอยู่ทุกเมื่อ และได้ว่าจ้างนักสืบประจำภักตาคารนั้นทำการค้นหาคนอยู่ทุก ๆ วัน. คืนวันนั้นเราได้รับข่าวจากนักสืบผู้นั้นว่า, เขาไม่สบายอยู่ที่บ้าน. ในระหว่างเวลาที่เขาไม่ได้ทำหน้าที่นั้นจะต้องจัดคนให้ทำหน้าที่แทนเขา. การรับประกันนั้นม

อายุ อีก สิบห้าปี เดียวก็ จะหมด และบริษัทก็จะไม่ ทำสัญญาอีกต่อไป.
เรา อยาก จะ ทราบ ว่า ท่าน จะ รับ หน้า ที่ บ่ง กัน ด้วย คอ ด้าย นี้ ให้ พัน
อันตราย จน ตลอด สิบห้าปี ได้ หรือ ไม่ ?”

ข้าพเจ้า ถาม ว่า :

“ท่าน ได้ ระ แคะ ระ คาย เรื่อง ผู้ รวย ชึ่ง กำลัง ทำ การ ไจ กรวม อยู่
ใน แถบ นี้ บ้าง หรือ ไม่ ?”

เขา ตอบ ว่า :

“ยัง เดย, ผม จะ บอก ท่าน โดย ความ สดัย จริต และ โมย ที่ เรา
กตัญญู เดียวนี้, ไม่ใช่ จะ โมย อย่าง ลำัญ, เพราะ ว่า ตาม เหตุ ผล
ที่ เจ้า หน้า ที่ ของ เรา ได้ สืบ สอน มา แล้ว, มี ความ สงสัย อยู่ ใน ค่อนข้าง
เคอะ เมิน โดชา เอง.”

ข้าพเจ้า เอ่ย ขึ้น ว่า :

“อ้อ, ฉันท เข้าใจ ละ. ท่าน กตัญญู จะ ถูก จะ โมย ปลดอม ไซ้ ไหม ?”

“นั่น ที่ เดียว !” เรา ได้รับ จดหมาย จาก นักสืบ ประจำ ภัตตาคาร

โดย ตรง, เรา ได้ โทรศัพท์ มา สอบ สอน ผู้ จัดการ นี้ แล้ว, ได้รับ ตอบ
ว่า นัก รืบ คน นั้น มี อาการ บ่วย ขน โดย บัทยาบัน, แล้ว เขา ต้อง ขออนุญาต
กลับ บ้าน โดย ทัน ที่. เมื่อ มี ปัญหา อัน ยุ่งยาก เกิด ขึ้น เช่น นี้, เรา จึง
ตกลง กัน ว่า ต้อง หา นัก สืบ ผู้ มีความ ชำนาญ มา ทำ หน้า ที่ แทน. ส่วน
ผู้ จัดการ ภัตตาคาร ชึ่ง แจ้ง ให้ เรา เชื่อ ว่า, ไม่ เห็น จำ เป็น จะ ต้อง ทำ
เช่น นั้น, เพราะ การ จะ โมย เพชร พลอย ที่ ภัตตาคาร นี้ ไม่ เคย มี เดย

ถ้าหากว่าเรายังไม่พอใจ, เราจะให้แค่ยาม ที่รักษาการ เวลากลางคืน
ก็พอ ขึ้นหน้า ที่เขียนขึ้นก็พอแล้ว."

ข้าพเจ้า นั่ง นึก อยู่ ครู่ หนึ่ง, ชาย คน นั้น จึง พูด ต่อ ไป ว่า

"เซอร์ วิลเลียม กรีฟส์" ซึ่งเป็น ผู้จัดการของเราตั้งผม มาว่า
จะให้รางวัล ๒๐๐ ก็นั่นเอง ในการ ที่คุณ จะรับ หน้า ที่นี้"

ข้าพเจ้า ตัญญา ให้ เขา ว่า

"เอาเถอะ, เขา เป็น ตก ลง, ฉัน จะ รับ หน้า ที่นี้"

รุ่งขึ้น เวลาเช้า, ข้าพเจ้า คุย อยู่ กับ ผู้จัดการ ภัตตาคาร ซึ่งเป็น
ผู้ที่ข้าพเจ้า รู้จัก ดี, เขา แสดง ความ โกรธ ออก มา ให้ ข้าพเจ้า เห็น
เมื่อ พูด ถึง สร้อยคอ ของ นาง เดอร์เมิน โดซา และ การ คั่น ตกใจ ของ
เจ้าหัดสอน ที่ เกี่ยว ข้อง กับ สร้อยคอ นั้น

เขา ดำรง ภาพ ว่า

"ผม พูด กับ คุณ ด้วย ความ ซื่อสัตย์ จริง, แม้ ว่า นาง เดอร์เมิน โดซา
จะเป็น ผู้ มา พัก อยู่ อย่าง ดี และ ใช้ เงิน ให้ แก่ ภัตตาคาร โดย มิ ได้ คิด
ถึง ดี ดี, ผม ก็ ยัง เสียใจ อยู่ ที่ เรา ได้ รับ รอง เจ้าหัดสอน ให้ พัก อยู่ ที่นี้."

ข้าพเจ้า ถาม ชวน ว่า "แต่ นาย กรีฟส์ ยอม รับ ค่า ของ สร้อยคอ นั้น แล้ว"

เขา ตอบ ว่า "ทำไม?"

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า "เพราะ มัน เป็น สร้อยคอ ที่ มี ราคา มาก ๆ"

"คนที่แต่งตัว ด้วย เพชร พลอย อัน มี ราคา มาก ๆ, จะต้อง
ระวัง ตัว เกรง คอ อันตราย ที่ จะ มี มา ให้ ดี, ภัตตาคาร นี้ เป็น ภัตตาคาร

สุดท้ายในตอนตอน, ซึ่งพวกขโมยเพชรพลอยมุงหมายอยู่. สภาพสตรี
ผู้ ความจริงผมก็เข้าใจอยู่ว่า, หด่อน ระวัง ตัวยิ่งนัก, ไปไหน
ไม่ได้ แดง สร้อย คอไปเลย, เว้นแต่อยู่ในภักดาการแต่ห้องรับประทาน
อาหาร. ผมไม่เห็น ว่าเจ้าหด่อน ร้อนใจ แม้แต่เล็กน้อย หรือสะดุ้ง
สะเทือน อะไร เลยในเรื่อง บริษัท รับประกัน. แต่อย่างไร ก็ที่ ท่าน ควร
จะพยายามในเรื่องนี้, เซอร์ นอร์แมน และทุก ๆ สิ่งในกิจการของท่าน
ก็ อาจจะ ดำเนิน เรียบ ร้อย ได้หมด. ผมอยาก จะ แนะนำให้ท่าน ไปเยี่ยม
เจ้า หด่อน เอง

ความคิด ที่ แนะนำให้ข้าพเจ้าไป เยี่ยมสภาพสตรีผู้นั้น, เป็นความ
คิด ดีมาก. ต่อมาในวัน นั้นเอง ข้าพเจ้า ก็ ส่ง นามบัตร ไปยัง นาง
เคอะ เมน โคชา และในทันใด นั้น ข้าพเจ้า ก็ ได้รับ เชิญ ให้ เข้าไปในห้อง
นั่งเล่นของเจ้าหด่อน. ข้าพเจ้า พบเจ้าหด่อน กำลังนั่งเขียนจดหมายอยู่
แต่ง ตัวด้วย เครื่องผูก คอสีดำ, กัดอง สร้อย คอไข่มุกด้วย. ข้าพเจ้า
ยืน ตะลึง ใน การที่ ได้ เห็น ร่างอันงาม และ กิริยามรรยาท อันดีของหด่อน
ในทันที. ขณะที่ หด่อนเห็น มารอง เชิญให้ข้าพเจ้านั่งนั้น, ทำให้ข้าพเจ้า
รู้สึกอย่างหนึ่งขึ้นในใจ, โดยมิได้เชื่อใจ ตนเอง ว่าร่าง ของเจ้าหด่อนนั้น
เป็นคนจริง ๆ, หรือรูปภาพ อัน นายช่าง ที่ฉลาดแกมบรรจงเขียนขึ้น.
เจ้าหด่อน นั่งฟังถ้อยคำ ที่ข้าพเจ้า แนะนำตัว ของข้าพเจ้า เองให้หด่อนรู้จัก
แล้ว ก็ ยิ้ม อย่าง ยวนใจ, แล้ว ก็ ต่ำกว่า

“จริง ๆ นะคะ, ดิฉันนี่ช่างโง่เง่าแค่ไหน, ดิฉันเองเป็นคน
ที่เชื่อถือ นางเดิม, ดิฉันมีสร้อยคอ อยู่หลายใบ แล้ว ได้คิด
ตัว ไป กับฉัน ในที่ที่กฎหมาย ไม่ อาจ คืบ ครอง มา แล้ว เป็น หลาย แห่ง,
ถึง กระนั้น ดิฉัน ก็ ไม่ เคย รู้ ถึง ทวาด เดี่ยว ต่อ อันตราย เหมือน กับ ดิฉัน
อยู่ ที่ น

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“ก็ แปลก อย่าง นี้, ความจริง คน ใน ภาติศาการ นี้ ก็ ส่วน ใหญ่ เป็น
ผู้ที่ ได้ ถูก เลอก ว่า ต่ แวด ด้วย ความ พินิจ พิจารณา หยิ่งกว่า ภาติศาการ อื่น ๆ
ใน ตอน ตอน และ พวก ที่ มา พัก อยู่ ที่ นี้ ก็ เกือบ จะ พูด ได้ ว่า ล้วน แต่
เป็นผู้ ที่ เคย ไป มา อยู่ แวด ทง นั้น.

เจ้า หล่อน พูด ขึ้น ว่า

“ดิฉัน รู้ ดี ว่า มี ต่าง อย่าง หนึ่ง เกิด ขึ้น ใน ตัว ดิฉัน เอง, แต่ ก็
ไม่มี เหตุ ผล อะไร ที่ ชี้แจง ได้. ความจริง ดิฉัน ต้อง ดำรง ภาพ ว่า การ ที่
บริษัทร่วม ประกัน ก็ได้ ตก ลง ให้ คุณ มารัก ษาการ อยู่ ที่ นั้น น, ดิฉัน รู้ ดี
สบาย ใจ ขึ้น มาก. อ้อ, คุณ จะ ไม่ ตรวจ ดู ไหม กัด เดี่ยว ด้วย ีระ ?”

เจ้า หล่อน เข้า มา จม ชิด ข้าพเจ้า โดย มิ ได้ แปลง สร้อย ไหม กัด ออก
จาก คอ, แล้ว ยื่น ส่วน ที่ ห้อย อยู่ นั้น ลง ใน มือ ข้าพเจ้า. ไหม กัด เหล่า นั้น
แค่ เติบ เต็ม งาน เติบ หา ที่ เบรียน มิ ได้, ทั้ง รูป ร้าง และ ขนาด ก็ เหมาะ
เดิม ๆ กัน. ขณะที่ เรายืน อยู่ ด้วย กัน นั้น, ผม อัน อ่อน นุ่ม ของ
เจ้า หล่อน เมื่อ ต้อง ตม เข้า ที่ กระ จาย มา ต้อง หน้า ข้าพเจ้า, เจ้า หล่อน

หัวเราะเบา ๆ ขณะที่ ยกมือขึ้น บัด ใจมัน กลับไป ข้าง หลัง, ซึ่งทำให้
ข้าพเจ้า ต้องเงยหน้าขึ้นดู, ความยิ้ม ของเจ้าหัดอน แด่ดังลักษณะหลาย
ประการ ซึ่ง เป็นนิสัย ในตัว เจ้า หัดอน, ประกอบด้วย นัยน์ตาอัน คม
หวาน ซึ่ง ทำให้ข้าพเจ้า เสียว ซ่าน เกือบจะไม่ เป็นลมปลุกดี. ข้าพเจ้า
พึง ทราบ ชัด เจน ด้วยตนเอง ว่าทำไม คน เป็น อันมาก จึง พากัน จ้อง มอง
ดู เจ้าหัดอนนัก.

เจ้าหัดอน ถามข้าพเจ้าเบา ๆ ว่า

“คุณชอบใช้มุกต์ของดิฉันไหมคะ?”

ข้าพเจ้าเปิดอัย ฝอย ไข่มุกต์ ให้หลุดไป จาก มือข้าพเจ้า แล้วรีบ

ตอบ ว่า

“งามอย่างอัศจรรย์ทีเดียว”

- เจ้าหัดอน ถอย ห่าง ออกไป อย่าง ช้า ๆ ทำให้ข้าพเจ้า หายใจ ได้
สะดวกยิ่งขึ้น, ในขณะที่ เรา อยู่ ห่าง กัน ระยะ พอ สัมควร. เจ้าหัดอน
• เหลียว ไปดู ใจของตัวเอง โดย มิได้ ตั้งใจ. ข้าพเจ้า เชื่อว่าการที่หัดอน
ทำเช่นนั้น, คง เป็น ด้วยเจ้าหัดอน อ่าน ความ ตื่นเต้น กระวนกระวาย ในใจ
ของ เจ้า หัดอน ออก. ดี หนา บัดนี้ เด็กน้อย ได้ผ่าน พัน ใบ หน้า ของ
เจ้า หัดอน ไป แล้ว. ขณะ เห็น ได้ ว่า หัดอน มีความ งาม เพิ่ม ขึ้น อีก
เป็นอันมาก. เมื่อหัดอนนั่งลงที่เก้าอี้เรียบร้อยแล้ว จึงถามข้าพเจ้าว่า

“เซอร์นอร์แมน, โปรด บอกให้ดิฉันทราบ หน่อยเถิดค่ะ ว่า
ท่าน จะ ระวัง บ้าง กัน ฝอย คอ ของ ดิฉัน อย่างไร? ท่าน จะ ปลอม

คือเป็นคนใช้ คอยเฝ้า ดินนอย ข้างหลังเกาะอิ โตะ รับประทานอาหาร และนอน คอย เฝ้า ดินน ในเวลา ถางดิน เสมอ ไป ที่เดียวหรือ? การที่รับทำหน้าดิน ดินนคิดว่า เป็นการลำบากอยู่ นะคะ”

ข้าพเจ้าพูดให้เจ้าห่อหมกเข้าใจว่า

“เธอฉันเถอะจ๊ะ, ฉันจะไม่ทำการ ละตามละดวง ตามอำเภอใจฉันเลยทีเดียว ดินนเข้าใจว่าคุณนายส่งสัตว์ไร่ไร่มาตั้งไปไว้ในคูนนริภของภักดาการทุกคืนไม่ใช่หรือ?”

เจ้าห่อหมกตอบว่า

“อะ, ดินน ทำเช่นนั้นเสมอ, หากเห็นวาทกว่าจะเอาชนมารักษาไว้ มันไม่ใช่หรือ? ถ้าดินน ทำเช่นนั้น, ท่านจะสัญญาให้ดินนได้ไหมคะว่าท่านจะนั่งถอบนอนอยู่บนเกาะเฝ้าระวังดินนอยู่ทุกคืน?”

ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นว่า

“ไม่จำเป็นที่จะถึงแก่ ต้องทำเช่นนั้นดอกจ๊ะ, คูนนริภของภักดาการก็ได้อยู่แล้ว”

เจ้าห่อหมกม่นอย ๆ แล้วพูดว่า

“ดินน อยากจะฟัง คำ ตัดสิน ในใจ ของ ท่าน, คือว่า ถ้า สัตว์ไร่ไร่มาตั้ง นอน ใกล้ ๆ ดินน แล้ว, ทำให้ ดินน นอน ไม่ ไหว จะหลับ และ ยัง ท่าน นั่ง ระวัง การ เฝ้า ดินน อยู่ ด้วย ก ยง ชำ ราช, จะ เป็นการ กากดเกินไป”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“ถ้าเป็นเหตุการณ์ที่เลวร้ายด้วยแล้วก็ไม่ใคร่ป้องกันได้, แต่ฉันคิดว่า คุณนาย ควร จะ วางใจ เสีย บ้าง, ถ้าต้องการ ฉัน แล้วตา, เดชะที่ ไทรศัพท ห่องของฉัน ๕๓๒”

“บนชนนรคะ?”

“บนชนน

เมื่อ ข้าพเจ้า ถูกชน ทำท้าว จะตาคับ, เจ้า หล่อน ถามข้าพเจ้าขึ้น โดยมี ได้รู้ลึกตัว

“โปรดบอกฉันหน่อยค่ะ, คน ที่ ท่าน นั่ง พุด อยู่ ด้วย เมื่อ คนนี้ รูปร่าง บาง ๆ อยากรู้ต่างคน, หน้าที่งาน ๆ นั้น คือใคร ค่ะ? เวลาขึ้นลง เกริ่นได้ พบกับเขาเสมอ ๆ”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“เขาเป็นคนที่ฉัน ไม่ ใคร่ จะทราบ เรื่องราวเขานัก, ตามที่ฉัน เชื่อกัน, เขาชอบเล่นพนัน, ครบหนึ่งคน โดยได้ เล่น กอดฟักกับเขาทุกวัน, เจ้าหล่อนพุดขึ้นว่า

“สัปดาห์ใดที่ จะไป เล่น ดน พุด ดน? เขามัน ดน อยู่ ใกล้ ๆ กับวอก, ซึ่ง มีการ ขาวกรรม ราย ห่ง เกิด ขึ้น ที่นั่น - ตัวจริงพระนครมาตม ห่ง ถูกยิงตาย ในที่ใกล้ ๆ นั้น ใช่ไหมคะ?”

ข้าพเจ้า แดงกกรยารบรองว่าถูก แล้วบอกเจ้าหล่อนว่า

“ขณะนั้นฉันกำลังเล่นกอดฟัก กับนายสัปดาห์ดี จะ

“และการหากรรมหนักยังไม่ได้ร่องรอยผู้ร้ายไม่ใช่หรือคะ?”

“ใช่”

“ยังจะ

เจ้าหัดนอนเฮ้ย ขนว่า

“ดิฉัน ประหลาดใจที่ท่าน ไม่คิดใจในคดีเรื่องนี้”

ข้าพเจ้าบอกแก่เจ้าหัดนอนว่า

“ความจริงฉันเข้าใจได้ยิ่งเสมอ”

ตั้งหน้าเจ้าหัดนอนขนขึ้นเล็กน้อย, พลังพูดว่า

“ความกลัวของฉันในเรื่องตำรวจคือ ค่อย คลาย ไป บ้างแล้ว. จริง

นาคะ, สำหรับ คน ที่ มีความ ผิดผิด ดำรงอยู่ อย่าง ท่าน, ซึ่ง ขน ซื่อ ดื่อ
นามว่าเป็นนักสืบสำคัญ, การที่สืบจับตัวผู้ร้ายรายนี้ไม่ใช่เป็นการยาก
นักไม่ใช่หรือคะ?”

ข้าพเจ้าตอบหัดนอนว่า

“มัน เป็นการ พ้น ความ ดำรงอยู่ ของ ฉัน ที่จะ หนี ตัว คน ร้าย มา สัง คัด
ได้, แต่อย่างไรก็ดี. เวลานี้ตำรวจพระนครขาดกรงผู้ร้ายเหล่านี้
ว่าคนไหนทำการอย่างไรให้ตายคนแล้ว. การที่พวกมันยังไม่ถูกจับก็เพราะ
เหตุที่ยังไม่พยานหลักฐานพอ.”

เจ้าหัดนอนเฮ้ยขนว่า

“ดิฉันรู้สึกดีใจ, อ้อ, ท่านจะโปรดพาฉันไปรับประทานอาหาร
กับท่านสักคนหนึ่ง, แล้วเดี๋ยวถึงเรื่องที่ท่านได้กระทำมาแล้วในหน้าที่
ของท่านได้ไหมคะ?”

ข้าพเจ้ารับตอบว่า

“ฉันเต็มใจ และรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่จะ

* * * *

พอล่วงเวลา ๘ นาฬิกาถึงเที่ยง, คนใช้ก็นำจดหมายสั้น ๆ หนึ่งฉบับ
หนึ่งเข้ามาในห้องข้าพเจ้า, มีข้อความดังนี้

เซอร์ นอร์แมน ทวีกร ทราบ

สุขภาพดีครับ ผู้หนึ่ง กับ สามี ของหล่อน ซึ่งเคยรับประทาน อาหาร
ด้วยกัน กับ ดิฉัน ไม่มา ตาม เคย. ท่าน จะ โปรด มา เป็น แยก ของ ดิฉัน
ได้ ไหม คะ? ถ้า ได้ โปรด มา พบ ดิฉัน ที่ ห้อง อาหาร เวลา ๘ นาฬิกา ถึง
เที่ยง หวังว่า คง ไม่ ขัดข้อง.

บตานซ์ เคอะ เมนโตซา.

ข้าพเจ้า รับ เขียน จดหมาย ย่อ ๆ ตอบ รับ คำ เชิญ ทันที. ขณะที่
ที่ ข้าพเจ้า เข้า เข้า ไป ใน ห้อง รับประทานอาหาร ใน เวลา ค่ำ นั้น, ข้าพเจ้า
ค้น เค้น รู้สึก ว่า ชีวิต ใน ๒ - ๓ ชั่วโมง ข้าง หน้า นั้น คง จะ ได้รับ ความ เบิกบาน
ชื่นชม หาก เปรียบ มิ ได้.

พอล่วงเวลา ๘ นาฬิกา ถึงเที่ยง, นาง เคอะ เมนโตซา ก็ เข้า
มา ใน ห้อง รับประทานอาหาร, ทำให้ ผู้ ที่ อยู่ ใน นั้น ตื่นเต้น กัน ทุกคน.
นาย สแตนฟัดด์ นั้น คม คอก เทด อยู่ ตรง มุม ห้อง ตาม เคย, จึง ดู การ
พบปะ และการ แยก กัน ไป ของ เรา ใน ภักดี การ นั้น ด้วย ความ ประหลาด
ใจ มิ ได้ วาง คา. เมื่อ เรา ทั้ง ๒ นั้น ลง เรียบ รอย แล้ว, เจ้า หล่อน
เขียน ว่า.

“คุณหนูอยู่นอก — นายต้นพูด, ดิฉันเขาใจว่าท่านเรียก
เขาเช่นนั้นไม่ใช่หรือคะ?”

ข้าพเจ้าพยักหน้าแล้วพูดว่า

“ฉันเข้าใจว่าเขามีความประหลาดใจที่เห็นเราอยู่ด้วยกัน, คือ
วันหนึ่งฉันได้ถามเขาว่าคุณนายคือใคร”

“เพราะอะไรคะ?”

ข้าพเจ้าตอบว่า

“เพราะด้วยเหตุเช่นเดียวกับคนอื่นๆ, ฉันจึงเขาพากันถาม
ถึงปัญหา”

เจ้าหล่อนยิ้มพาดกล่าวว่า

“ดิฉันไม่ตั้งใจจะให้ คุณ ยอ ดิฉัน กันวัน, ดิฉัน แต่งตัวด้วย
เสื้ออินทรี”

ข้าพเจ้าพูดโดยน้ำเสียงจริงจัง

“ฉันชมความงามของคุณนาย ไม่ใช่ยอออกจ่ะ”

“แล้วอะไรออกจ่ะ?”

“คุณนายแต่งตัวด้วยเครื่อง แต่งตัวอย่างดีที่สุด และเป็นสัตว์ที่
สวยที่สุดในห้อง”

เจ้าหล่อนคำนับว่า

“ออกจะยอเกินไปได้ค่ะ”

ข้าพเจ้าเปลี่ยน การ คุย กลาย ไป ถึง เรื่อง สัตว์ คอ, เจ้าหล่อน

บอกข้าพเจ้าว่า ไซ้ มุกต์เหล่านั้, ด้าม ของ หด่อน ด้ด้ม ใ้ ใ้
ได้จากอินเดียบ้าง, แหตมมตายุบ้าง, ไนปรัดบ้าง, ไนร้อบ้าง. เจ้า
หด่อนพูดถึงด้ามด้วยความอาลัย — ด้ามซึ่งเป็นพ่อค้าดไม้ และเกิด
ความเจริญมั่งมทรพด้มบดชนโดยรวดเร็ว. หด่อนพูดว่า

“การที่ดิฉันแต่งงานทำให้ฉันเปลี่ยนฐานมากทีเดียวค่ะ แต่
ก่อนนั้นเป็นคนดัดจริตนิดๆในบิวเอนฮอลล์แธร์ และยากจนเดมท

เจ้าห่อน ตอบ คำถาม ของ ข้าพเจ้า ทุกข้อโดยมิได้อำพราง, จน
ทำให้ข้าพเจ้า รู้สึกตัว ว่าฉันถนัด ในการ ที่มาเอา ใจใส่ ได้ตามห่อนมาก
เกินไป. ต่อมาถึงเวลา รับประทาน กาแฟ, เราเหลียว ไปดู นาย
ดแทนพีตส์ เพื่อน เล่นกอล์ฟ ของ ข้าพเจ้า, เขา กำลังนั่งสูบบุหรี่ที่กระดาน
อยู่ ที่มุมห้องทาง ข้าง หลัง, ตรวฉ ดูทุก ๆ คน ที่ ผ่านไปมา. เพื่อน
สตรีด้วยของข้าพเจ้ากล่าวขณะที่เขามองมาทางเรา

เขาเป็นคนชอบกตนะครนดงบถจระกษณกษณครนดงบถจระกษณ

ข้าพเจ้า บอกกับเจ้าหัดอนว่า

“ความจริงเขาเป็นพ่อค้าตามหัวเมือง, ชอบการเดินกอดฟ
นัก. เตะขานการของสโมสรกอดฟที่ออกถึงบอกฉัน”

เสียงดนตรีบรรเลงกันอย่างน่าจับใจ, ในทันใดนั้นเราได้เห็น
ว่ากันครึ่งหนึ่งหรือสองครึ่งในห้องเต็นท์ว่า, เพื่อนสัตว์ของข้าพเจ้า
ได้แสดงความคิดเห็นอีก, แม้ว่าการเห็นอยู่ว่าด้วยคอก
ยังคงอยู่, ที่คอกของหัตถ์นั้นก็, แต่ความของหัตถ์นั้นก็

อยู่ เสมอ ไป. ทันใด นั้น หด่อน วิ่ง ขาพาเจ้า ให้ห่าง ออก ไป จาก หมู่
คนร้าย แล้ว หัวเราะ แก่ตัว และ สำราญ ว่า

“ดิฉัน บาดเจ็บ, แต่ คน วน น เค้น ประสา ของ ดิฉัน ก็ เป็น ปกติ อยู่
นี่นา, ฉะนั้น ไป ข้าง บน ตะคะ, ท่าน จะ กลับ หรือ ยัง คะ?”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“ยัง จะ, ฉะนั้น จะ พา คุณ นาย ไป ส่ง ที่ เกริน”

หด่อน พุด ขึ้น ขณะ ที่ เรา เดิน ผ่าน ห้อง โถง ไป

“ดิฉัน อยาก จะ ขอ ให้ ท่าน ทำ มาก กว่า น อี ก, คือ อยาก จะ
ให้ ท่าน ชน ไป ที่ ห้อง นั ง เต้น ของ ดิฉัน, และ บั ง กัน ด้วย ไซ้ ของ ดิฉัน
ที่ จะ นำ สร้อย คอ ลง มา มอบ ให้ แก่ ผู้ จัด การ ที่ ห้อง ทำ การ ของ เขา. ส่วน
รางวัล ที่ ดิฉัน จะ ให้ เป็น ค่า เหน็ด เหนื่อย นั้น ก็ คือ, เมื่อ แล้ว แล้ว ถ้า
ท่าน ต้องการ จะ คม ด้ กั และ ไซ้ ดา กับ ดิฉัน ก็ กลับ ชน ไป ภาย หลัง ได้”

ข้าพเจ้า ยอม ตาม คำ ขอร้อง ของ หด่อน, แล้ว พุด ว่า

“คุณ จะ มีความ ยินดี เป็น อย่าง ยิ่ง เทียว จะ”

*

*

*

*

ข้าพเจ้า คิด กระตัง สำหรับ เกริน, แล้ว เรา ทั้ง ๒ ก็ ชน ไป ยัง ชน ที่ ๔
ด้วย กัน, หด่อน ยืน ตัก ทุบ แจ ให้ ข้าพเจ้า ไซ้ ประตู่ ห้อง อื่น งาม ของ หด่อน
เข้าไป, แล้ว ช้ หมัน สร้อย พิมพ์ เวตา เย็น และ เก้าอี้ ให้ ข้าพเจ้า แล้ว พุด ว่า
“โปรด นั่ง ตาม สบาย คอย ด้ กั ๕ นาที เถอะ คะ” พดาง เหลือ ด้ ไป

ค. ประตูห้องชั้นใน “คิดจะให้แอนเนตช่วยเปิดเองเถอะ, แล้วจะมอบ
หีบ ถ้วย คอให้เขานำมาหาท่านนั้น”

เจ้าหล่อนหายตัวเข้าไปในห้อง, ข้าพเจ้าจึงมองตามหล่อน
จนกระทั่งประตูจับปิดเบาๆ, แดวกได้ยินเสียงเรียกสาวใช้ในห้องที่
ห่างออกไป, ในชั่วเวลา ๒-๓ นาทีต่อไปนั้น, ทำให้ใจข้าพเจ้าเต้นคึก
คักอย่างแปลกประหลาด. ข้าพเจ้าเข้าใจว่าที่เพ่นเช่นนั้นเกิดจากใจ
ของข้าพเจ้าเร้าร้อนไปเอง. ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไรต่อไป
ต่อเมื่อได้เห็นประตูด้านหลังซึ่งปิดอยู่, รู้สึกตะลึงใจขึ้นทันที. ข้าพเจ้า
เดินไปเปิดประตูที่ปิดนั้นดู, จึงเห็นว่า เป็นประตูที่ติดต่อกับทางเดิน
ซึ่งผ่านห้องอื่นๆ, แต่ก็ไม่เห็นใครในนั้น. ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่า
ไฟฟ้าที่เบ็ดอยู่ นั้นเบ็ดมากกว่าตามเคยสัก ๒-๓ ดวง. ข้าพเจ้าหยุด
ยืนอยู่ ทนน, เดินประสาธตังเครียด, พยายามที่จะฟังเสียงดังใดดัง
หนึ่งอยู่ ด้วยความตั้งใจ. ได้ยินเสียงนางเดอะเมนโดซากลับมา และ
ได้ยินเสียงเปิดประตูห้อง

ข้าพเจ้าคอยฟังนางเดอะเมนโดซา, และคอยฟังเสียงเจ้าหล่อน
เปิดประตูห้องของหล่อน. ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประตูห้องของ
หล่อน, ซึ่งอยู่แนวเดียวกับอีกประตูหนึ่งซึ่งข้าพเจ้ายืนแอบอยู่เปิด
ออก. ข้าพเจ้ามองดูตามช่องประตู, เห็นแอนเนตสาวใช้วิ่งตัวเดิน
ออกมา. นางสาวใช้หยุดยืนอยู่ ครู่หนึ่งดูเหมือนว่าจะฟังเสียงอะไร
แล้วรีบเดินไปโดยเร็วโดยมิได้เหลียวดูทางห้องนั่งเล่นเลย. เธอ
เดินเลยวไปทางซ้ายซึ่งจะไปที่บ้านใดและเกริน. ข้าพเจ้าแอบสาว

เท้าตามไปข้างหลังอีก ๒ ก้าว พอถึงหัวมุมแห่งทางเดิน. ข้าพเจ้าแอบ
จ้องดูกริยาท่าทางของนางสาวไข่มไฉ่ดวงตา. ข้าพเจ้ามีความประ
หลาดใจเป็นอย่างยิ่งที่เห็นเขาผ่านเลยเกินไป, กลับเดินไปอีกทาง
หนึ่งซึ่งตรงไปทีมนิด, เมื่อเขาหันกลับข้าพเจ้าไปโดยเร็ว, ข้าพเจ้า
ก้มตัวตามไปออก, พอข้าพเจ้าไปถึงหัวมุมห้องที่มืด, ไฟทุก
ดวงก็ดับหมด. มีเสียงร้องขึ้นโดยนเป็นเสียงของหนัก ๆ ตกถึงบน
พรมอันอ่อนนุ่ม, ในทันใดนั้นเองข้าพเจ้าก็ไปถึงที่นั่น. ข้าพเจ้า
มองตรวจหาดีในที่มืด ๆ เช่นนั้น, เห็นแอนเนตนอนอยู่หายใจเบา ๆ
จนจะหลับมีสติแตก, ข้าง ๆ ตัวของเขามอบถ้วยช้อนไข่มกั เป่า ๆ
เปิดทิ้งอยู่.

ข้าพเจ้ามิได้ทำอะไรอยู่ ครู่หนึ่ง, ระวังตัวให้เป็นปกติแล้ว
ก็ลงตรวจดูนางสาวไข่ม, เห็นได้ว่าเขาได้แต่งตัวเสีย เขาถูก
ใครตอบเขาทำร้ายจริง ๆ. ข้าพเจ้ามองดูประตูห้องนอนซึ่งอยู่ตรงกัน
ข้าม. ระหว่างตัวข้าพเจ้ากับทางเดินไปสู่เรือนนอนมีห้องอยู่สาม
ห้อง. ในขณะนั้นประตูห้องที่อยู่ทางที่สุดเปิดออกเบา ๆ แฉกเห็น
รูปคน ๆ หนึ่งก้มลงและไขนร่องเท้าทั้งคู่ลงบนพรม. ข้าพเจ้าเขา
ใจว่าเขาคงเห็นข้าพเจ้าวาง ๆ ในที่มืดเช่นนั้น, เพราะวาทายคนนั้น
ได้ผ่นผ่นตรงมายังข้าพเจ้าทันที, เขาพูดขึ้นว่า

“โอ๊ะ, นน!”

ข้าพเจ้าคุกใต้ไฟฟ้านจากกระเบื้อง, ของสิ่งนั้นข้าพเจ้าเตรียม
ติดตัวอยู่เสมอ, แต่ก็ต้องแสงตรงไปยังเขา. เขาคือเพื่อนข้าพเจ้า

นาย สแตนฟอดด์ นั้นเอง, ส่วนเครื่อง สำหรับนอนตายแถบ สี่เหลี่ยมกับขาว, ส่วน บุหรี่ ซิกาเรต, ส่วน รองเท้า และ, เขาร้อง ขึ้นว่า

“นี่ คุณ ออกมาทำไมกัน ที่นี่? และใคร เป็นคนดับไฟ?”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“เปิดไฟ เสีย ก่อนดีกว่า, แล้วท่านก็จะเห็นได้เอง, ไฟไฟฟ้า อยู่ใกล้ๆ กับ ท่าน นั้นแหละ”

สักครู่ หนึ่ง เขาก็หาไฟ ไฟ พบ. พอ เปิดไฟ ขึ้นแล้ว เขาก็ตรงมายัง ข้าพเจ้า ด้วยอาการ อัน แสดง ว่าตกใจ

นางสาวไซ ซึ่ง เวลานี้ มียัง กุม อยู่ ที่คอ, คอย พน ขน ลูกขนนง แล้วกระเียบ เอาหลัง อิง ที่ผนัง, หน้า ซีดขาว เหมือนคนตาย, ร้อง ครวญ คราง อยู่.

นาย สแตนฟอดด์ถอนใจ แล้ว พูด ขึ้นว่า

“ให้ตายซี! ชะโมย!”

ข้าพเจ้า บอก เขา ว่า

“กต กรรม ของ ท่าน ชนเถอะ”

เขา หายเข้าไป ใน ห้องสักครู่ หนึ่ง, แล้วก็กลับมา, พดางพูดว่า

“ผม กต กรรม ดัง ตั้ง ๓ ครั้ง ไม่มี ประโยชน์”

ข้าพเจ้า ตอบ เขา ว่า

“ด้วย กรรม ไฟฟ้า ถูก ดับ เสีย แล้ว”

พดาง ซ้ำ ให้ เขา ดู ที่ ขน ต่าง ซึ่ง เวลานี้ ไม่มี ใคร รูดัก เลย “โปรด ไป ที่ เกอริ น้อยเถอะ, แล้วว่า จะ พบ ใคร บ้าง”

เขาวิ่งไป ลักครวญ หนึ่ง, ข้าพเจ้า ก็มั่ง ตง ตรง หน้า สาวใช้ ซึ่ง กำลัง
ร้องไห้ อยู่ แล้วถาม ว่า

“ หด่อน เห็น คน ที่ ทำ ร้าย หด่อน ไหม ? ”

นางสาวใช้ สะอื้น ตอบ ข้าพเจ้า ว่า

“ เบ้า ค่ะ, เพราะไฟดับ ตง เสีย ทนท, มี คน หนึ่ง มา ข้าง หลัง,
ดิฉัน ไม่ ได้ยิน เสียง, แล้ว ก็ บับ คอ ดิฉัน ”

ข้าพเจ้า ถาม ว่า

“ ทำไม หด่อน จึง ไม่ คอย ฉับ หรือ ไป ทาง เกริน เด้า ? ”

หด่อน ตอบ ว่า

“ ดิฉัน ไม่ เคย ไป ทาง เกริน เด้า ”

“ ทำไม ? ”

หด่อน อธิบาย อย่าง ไม่ ดี เต็มใจ ว่า

“ เฟรด, คน ใช้ อยู่ ชั้น ๒ พบ ดิฉัน บ่อย ๆ ที่ ข้าง ต่าง และ — ”

ข้าพเจ้า พูด สิ้น ดิฉัน ว่า

“ เข้าใจ ละ, แต่ว่า คุณนาย ของ หด่อน ไม่ ได้ บอกดอก หรือ ว่า ให้
คอย ฉับ และ ตง ไป พร้อม กับ ฉับ ? ”

นางสาวใช้ ทำ ที่ ประหลาดใจ, แล้ว ตอบ อย่าง นึก ขึ้น ได้

“ ศัระชะ ดิฉัน มั่น ไป ค่ะ, จำ อะไร ไม่ ได้ มาก นัก, แต่ คุณนาย ไม่
ได้ บอก อะไร กับ ดิฉัน, นอกจาก จะ สั่ง ให้ รับ ตง ไป ”

ขณะ นั้น นาย สแตน พัด มา แล้ว, มี พวก คน ใช้ กับ ผู้ จักการ ตาม
มา ด้วย ข้าพเจ้า ร้อง ขอ กับ ผู้ จักการ ว่า

“ สั่ง ให้ ทุก ๆ คน ไป ให้ พ้น, เหลือ ไว้ ลัก ล่อง คน ที่ ท่าน เชื่อ ได้,
ตัว ย่อย คอ ของ นาง เดอะ เมิน โดชา ถูก ชะ โมย ”

มีเสียง พูด ซุบซิบ กัน ด้วย ความ ตกใจ และ ตื่นเต้น. ผู้จัดการ
เลือกคนใช้ไว้สองคน. นอกจากนั้นให้กลับไปหมด, เขาบางคนใช้
สองคน นอนไว้ที่ เกร็น คนหนึ่ง กับ ที่ บรรดาคน หนึ่ง. ข้าพเจ้า ชะมาย ถึง
เรื่อง ที่ เกิด ขึ้นให้ เขา ฟัง ๒-๓ คำ. เขา ถาม ขึ้น ว่า

“ท่าน คิด ว่า จะ โหมย หนี ไป หมด แล้ว หรือ?”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“ยัง บอก ไม่ได้ ฉะนั้น อาจจะ ทราบ ถึง ห้อง ๓ ห้อง นั้น”

เขา มอง ดู เลขา ที่ ประจำ ห้อง, แล้ว พูด ขึ้น ว่า

“ห้อง ที่ ดุ๊ต นั้น, เป็นห้องของมิดเดอเรสต์เฟลด์, อีก สองห้อง
นั้น ว่าง”

ข้าพเจ้า ชะมอ ไป ที่ ประตูห้อง ซึ่ง ใกล้ กับ เรา, แล้ว ถาม ว่า

“ท่าน แน่ใจ หรือ ว่า ห้อง นั้น ว่าง?”

ผู้จัดการ ตอบ อย่าง แน่ใจ ว่า

“แน่ ที่เดียว, เขา ญูญแจ ของ ผม ใช้ เอง เอะ”

ข้าพเจ้า กำดัง ไข ญูญแจ ห้อง ตาม คำ แนะนำ ของ ผู้จัดการ อยู่, ก็
พอ ดี นาง เดอะเม่น ได้อา มา ที่ เรา, ความ ตื่น ตกใจ ระคน กับ ความงาม
ของ หล่อน ทำให้น่า ชม ยิ่ง ขึ้น, หล่อน ถอนใจ, แล้ว พูด ขึ้น ว่า

“สวัสดี คอ ของ ดิฉัน! อย่า บอก ดิฉัน นะ ว่า มัน หาย ไป แล้ว!”

ผู้จัดการ พูด ขึ้น ว่า

“มะตาม, ดิฉัน เสียใจ ที่ จะ ต้อง พูด——”

หล่อน หัน มา ทาง ข้าพเจ้า แล้ว พูด ว่า

“แล้วท่านทำอะไรต่อไปเล่า? ท่าน หมายความว่า มัน ถูกชะ โหมย
ใน ขณะที่แอนเนตมา กับ ท่าน หรือคะ?”

ข้าพเจ้าตอบว่า
“แอนเนตต์ ไม่ได้พบ กับฉันเลย, เธอออกจากห้องของ คุณนาย
แต่ ตำรวจ, ถีบหีบ สร้อยคอ มาหอย, โดยมีได้มาใกล้ห้องนั่ง เต้นเลย
หัดถาม นางสาวใช้ ฉัน ว่า
“จริง หรือ แอนเนตต์?”

แอนเนตต์ ตอบ ฉัน ว่า
“ทำไมไม่จริงคะ คุณนาย, คุณนาย ไม่ได้บอกอะไร แก่ ดิฉัน เลย
ว่าให้ ไป ที่ ห้อง นั่ง เต้น, ดิฉัน ไม่ทราบ ว่า ท่าน ผู้นั้น จะ ไป กับ ดิฉัน”

นาง เดอะ เมิน โดชา พูด ขึ้น ด้วย ความ โกรธ
“นี่ คน นี พุด เหลว โหล ณะ”

“ข้าพเจ้า กล่าว ว่า, เรื่อง นั้น ได้ ก่อน ได้ ใหม่ จะ? เรา จะต้อง
พยายาม ทำการ ให้พบ สร้อย คอ ใน ที่นี้, ฉัน ต้อง การ ให้ ทุก ๆ คน ออก
ไป เสีย จาก ที่นี้—นอก จาก ที่นี้” ข้าพเจ้า ออก ขอร้อง ผู้ จัด การ “กับ ฉัน เท่านั้น”

* * *

ผู้ จัด การ เป็น คน ที่ ออก จะ ตั้ง ออก คง ใจ ใน เรื่อง นี้, ถึง ครัว หนึ่ง
คน อื่น ๆ ก็ ไป หมด, ส่วน นาย สแตน พัด ยัง คง ยืน อยู่ ที่ ประตู ห้อง ของ
เขา, เขา พูด ขึ้น ว่า

“ผม อยู่ ด้วย คน ได้ ใหม่? เพราะว่า ห้องผม อยู่ ใกล้ กับ ที่ เกิด เหตุ
จึง คิด ใจ ใน เรื่อง นี้”

ผู้ จัด การ โบก มือ ให้ เขา ออก ไป และ พูด ขึ้น อย่าง ไม่ ย่อม ว่า
“ฉัน ต้อง การ พัง เซอร์ นอร์แมน จะ พุด ว่า กระไร แต่ ตำรวจ”

นาย สแตน พัด ตัด ทอย ออก ไป โดย ไม่ เต็ม ใจ, เรา พา กัน เข้า ไป ใน
ห้อง ซึ่ง อยู่ ตรง กัน ข้าม กับ เรา, ห้อง นั้น เป็น ห้อง ว่าง จริง ๆ, เห็น ได้

ชัดว่าไม่มีใครได้เข้ามาอยู่ในนี้เลย, ทางซ้าย มี ประตู ประตู หั้น ซึ่ง
ติดต่อกับห้องอื่น. ข้าพเจ้าถาม ขน ว่า

“ ประตู น ไป ทะลุ ไหน ? ”

ผู้จัดการ ไข กุญแจ. เมื่อ เปิด ออก ก็ เห็น ไต่ ว่า ไป สู่ ห้อง ที่ เหมือน
กัน อีก ห้อง หั้น และ เป็น ห้อง ที่ ติดต่อกับ ห้อง นาย สัณ แตน พตต.

เรา กลับ เข้า มา ใน ห้อง แรก ซึ่ง เรา เข้า ไป, ข้าพเจ้า ขอร้อง ขน ว่า
“ ท่าน จะ ให้ ฉัน ขอ ยืม ถู กุญแจ ที่ ไต่ ได้ ทั่ว ไป ได้ ไหม ? ”

ผู้จัดการ แะ ถู กุญแจ ออก จาก พวง ยื่น ให้ ข้าพเจ้า, แล้ว พูด ว่า

“ ถ้า ท่าน จะ ใช้ เป็น เครื่อง มือ ใน การ ที่ จะ สืบ สกน เอา สร้อย คอ
ได้, เซอรนอร์แมน, เจ้า หน้า ที่ ทุก ๆ แผนก ใน ภัตตาคาร นี, จะ ปก บิด เรือง
ราว น ไฉ เป็น อย่าง ดี ”

ข้าพเจ้า พยัก หน้า, แล้ว พูด ให้ เขา เข้าใจ ว่า

“ มัน เป็น การ ยาก นา, ที่ จะ ปก บิด สิ่ง ไฉ ไม่ ให้ หิ้ง สือ พม พ รุ.
แต่ อย่าง ไ้ ก ดี, การ ที่ ฉัน เขา เกยว ของ ใน เรื่อง นี, ขอ ให้ ท่าน วางใจ
ใน ความ สามารถ ของ ฉัน เอะ ”

ต่อมา อีก ๒-๓ วัน, ข้าพเจ้า ก็ กระจาย ทั่ว ไป, นาง เคอะ เมน โต ซา
เอง, บริษั ตรี บั ประกัน และ ผู้จัดการ ได้ รับ ความ รบ กวน ใน เรื่อง ที่ มี
ผู้ ไป ซัก ใช้ ไต้ ถาม มิ ได้ หยุต หยุ่น, เหตุ การณ์ ที่ เรา ตั้งใจ จะ ปก บิด
ให้ พ้น หิ้ง สือ พม พ ก็ เป็น การ ไม่ สำ เร็จ. เรื่อง สาย สร้อย ร้อย คอ ที่ ถูก
ชะ โมย, กตัม เป็น เรื่อง ที่ สำหรั บ พูด กัน ทั่ว ไป. พอ ถึง วัน ที่ ๖ แห่ง วัน
ที่ เกิด การ โจร กรรม แล้ว, ข้าพเจ้า รู้สึก ว่า จำ เ็น จะ ต้อง หลีก จาก เรือง
นั เลี้ย ลัก ขั ว กราว. ข้าพเจ้า จึง ชวน นาย สัณ แตน พตต, ซึ่ง พบ เขา ที่ ห้อง โถง

ของภคตาจารย์, ว่าเราควร จะลงไป ที่วอกิ่ง, เพื่อเล่น กอล์ฟ กัน ดัง
 พักหนึ่ง, เขาได้ตกลง ตาม คำชวน ของ ข้าพเจ้า อย่างเต็มใจ. เราได้
 รับ ประทาน อาหาร กตางวัน กัน ที่สโมสร, เราได้ เล่น กอล์ฟ แข่ง กัน กัน
 อย่าง เต็ม ที่ เช่น คราว ก่อน ๆ, พอ ถึง หลุม ที่ ๑๘ ก็ เกิด ความ คิด อย่าง
 หนึ่ง ซึ่งอธิบาย ไม่ ได้ เกิน ชน ในใจ, ทำให้ เห็น ภาพ ของ เหตุการณ์ ปรากฏ
 ขึ้น. ก่อน ลง มือ เล่น เกม แรก, เราได้ ฟุด ถึง เรื่อง ซ้ำกัน ตาย มา แล้ว.
 ข้าพเจ้า คิด ถึง แดกบรูต ซึ่ง ถูก กระสุนปืน ที่ คอ, นอนตาย อย่าง น่าสยด
 สยอง, กับ ยานะต สาวใช้ รูป ร้าง โปร่ง เรียบ ร้อย, นัยน์ตา แสดง ความ
 ตก ตับ ใน ตัว. ความ จำ เหล่า นั้น กลับ มา สู่ ข้าพเจ้า, ขณะ ที่ ยืน ตาม ตาม
 อนุพิณ เย็น ช่อ ต้อง ไป ไม่ ไหว อยู่ ยวบ ยาบ, นาย สแตนฟิรด์ ประจุก ถ้อง
 ของ เขา อยู่ ข้าง ๆ ข้าพเจ้า, ดู เหมือน ว่า กำลัง มี สิ่ง หนึ่ง เคือง ความ
 รู้สึก ของ ข้าพเจ้า ให้ เกิด มี ปัญหา ขึ้น ใหม่, คิด ไตร่ ตรอง ใน เรื่อง นี้.
 สัมมุติ ว่า นาง สาว ใช้ เป็น ผู้ ซ้ำ ชาย แปลก หน้า ผู้ นั้น ละ! แล้ว หล่อน
 หาย ตัว ไป ไหน เค้า? หล่อน พยายาม เพื่อ บัง กัน ใคร? นาย ของ หล่อน
 หรือ? และ ถ้า หาก ว่า นาย ของ หล่อน ไม่ ได้ ชื่อ สแตนฟิรด์, จะ ไม่ใช่
 บัก สตีล หรือ? คน ๒ คน นี้ สูง เท่า ๆ กัน รูป ร้าง ก็ อย่าง เดียว กัน
 แต่ มี อยู่ หอ หนึ่ง ที่ เรม มิง ตน ไต่ ยืน ยืน อยู่ เสมอ ว่า, บัก สตีล มี ความ
 สามารถ ใน การ ปลอม ตัว อย่าง เยี่ยม. ความ ฉงน สับสน เท่า นั้น รวม กัน อยู่
 อยู่ ใน สมอง ของ ข้าพเจ้า, ประหนึ่ง ว่า ดู เขา เล่น กอล์ฟ. และ ใน เรื่อง ความ
 ข่ง เขียง ใน สมอง ของ ข้าพเจ้า, มี เรื่อง สำคัญ เรื่อง หนึ่ง ก็ คือ เรื่อง

สร้อยคอ, ข้าพเจ้ากลับมา ยืน ณ ที่สำหรับ ตั้งคนเดิน กอล์ฟ, รู้สึก
ว่าเพื่อน ของข้าพเจ้า เขา จ้อง ตา ดู ข้าพเจ้า เข้ม็ง, นัยน์ ตา ของเขา ดู
เหมือน ว่า จะ มอง ทะลุ เข้า ไป ใน สมอง ของ ข้าพเจ้า. เขา พูด อย่าง
ถ้อย ๆ ว่า

“เชอร์นอร์แมน !”

ข้าพเจ้า ต้อง หยุด การ เดิน ทัน ที่, แล้ว เรา ทั้ง ๒ เดิน ไป ที่ สโมสร,
ข้าพเจ้า ขอน เขา ว่า

“วิค และ โซดา หรือ ?”

เขา ตอบ ว่า

“ผม ต้อง เปลี่ยน รองเท้า ก่อน”

แล้ว เดิน กลับ ไป ใน ห้อง

สำหรับ แต่ง ตัว.

ข้าพเจ้า คม วิค ของ ข้าพเจ้า หมด, และ คุย กับ พวก ที่ รู้จัก กัน
อีก ๒-๓ คน, แล้ว ก็ ใช้ เงิน ของ ข้าพเจ้าเอง. ข้าพเจ้า ตก ไป เทียว ตาม
นาย สแตนฟิวด์, แต่ก็ หา พบ ไม่, เพราะ ทั้ง รถ และ ทั้ง ตัว เขา หาย
ไป แล้ว. ข้าพเจ้า ต้อง นั่ง คอย ขณะที่ คน อื่น ๆ เขา พูด ไทโรศัพท์ กัน,
และ ใน ที่ สุด ก็ ต้อง กลับ ตอน ตอน คน เดียว.

เมื่อ ข้าพเจ้า มา ถึง ภัตตาคาร, ข้าพเจ้า พบ ผู้แทน บริษัท รับ
ประกัน คอย ข้าพเจ้า อยู่ แล้ว และได้ ทราบ ว่า นาง เดอะเมน โดซา อยู่
ใน ห้อง ของ หล่่อน, ข้าพเจ้า กับ ผู้จัดการ บริษัท รับ ประกัน ไป หา
หล่่อน, ข้าพเจ้า เข้าใจ ว่า หล่่อน เตรียม ตัว ไว้ สำหรับ การ ที่ ข้าพเจ้า
จะ พบ กับ หล่่อน ดี แล้ว หล่่อน คำนึง รับ เรา ด้วย ความ เร่า ร้อน.

“ดิฉัน คอย พัง ขาวคราว จากบริษัท ของ ท่าน อยู่ มิได้ ขาด” เจ้า
หุด่อน ออก ข้อ เดด เซด เซด เซด. “ช่วงทอง ของ ดิฉัน ที่ ค่า ไร่ ไร่ มิได้ และ ที่
ปลูก ษา กฏหมาย ของ ดิฉัน ได้ ช่วย เหลือ เพื่อ เรียก ร้อง ใน เรื่อง เงิน ค่า ประ
กัน, ดิฉัน ร้อน ใจ อยาก ทราบ ว่า เมื่อ ไร ดิฉัน จะ ได้ รับ ไป ตั้ง จ่าย ของ ท่าน”

ผู้จัดการ เดิน เข้า ไป โกก, แล้ว พูด ขึ้น ว่า
“คุณนาย, ดิฉัน ชอบ ใจ เดิม ที่ จะ พูด ว่า, ตาม ที่ คุณนาย พูด
มา แล้ว จะ ไม่ เปน การ จำ เปน นัก, นี่ สร้อย คอ ของ คุณนาย” เขายื่น
สร้อย คอ ให้, เจ้า หุด่อน จึง มอง ดู เหมือน อย่าง ผู้ หญิง ที่ ถูก จัง จัง,
มี อากัปกิริยา สด ค้าง ด้วย ความ ตก ใจ, แล้ว ถอน ใจ พูด ออก มา ว่า
“พบ เมื่อ ไร คะ ?”

ข้าพเจ้า บอก กับ หุด่อน ว่า
“เวตา ๕ นาฬิกา ก่อนเที่ยง, ภาหลัง เมื่อ เกิด การ ชะโมย”
“ชะโมย คะ ?”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า
“ถ้า คุณนาย มา กับ ดิฉัน, ดิฉัน จะ ชะให้ ดู”
ข้าพเจ้า นำ เจ้า หุด่อน ไป ตาม ทาง เดิน ถึง ที่ ที่ แอน เนต ถูก ผู้ ร้าย
ทำ ร้าย แล้ว เป็ด ประตู ห้าง แรก ถึง. ข้าพเจ้า เห็น นาง เคอะ เมน โด ซา
ชะงัก, เมื่อ หุด่อน แล เห็น กอดอน ประดู อัน ใหญ่ และ หัก ถง ไว้ ที่ ประตู
ซึ่ง เปน ประตู ติด ต่อ กับ อีก ห้าง หนึ่ง, ข้าพเจ้า อธิบาย ว่า
“ดิฉัน มา เพื่อ พิสูจน์ ให้ เห็น ว่า ชะโมย ได้ ร่วม หัว กับ ใคร คน หนึ่ง ซึ่ง

ซ่อนตัวอยู่ในห้อง ๓ ห้องนี้ และ การ คัดสินใจ ค่อยไป ได้ เหตุผลว่า
สร้อยคอ ต้อง ซ่อน อยู่ใน เหมือนกัน."

เจ้าหล่อน ชักว่า

"ท่าน คิดได้ อย่างไร คะ ?"

ข้าพเจ้า ตอบว่า

"เพราะ ผู้ร้าย ทำอย่าง มั่งง่าย โดยมิ ได้ ระวัง. ฉัน ได้ ยืน อยู่
ใกล้ ๆ แอนเนตต์ ที่ มืด, ดัก ครู่ หนึ่ง ฉัน ได้ เห็น แสง ไฟ วน ออก ทาง
ประตู ห้อง นี้, นั้นแหละ เป็น เหตุ นำ ให้ ฉัน พบ สร้อยคอ ภายใน ๔ ชั่วโมง เท่านั้น."

หล่อน ถาม ชน ด้วย ความ ประหลาดใจ

"ก็ แล้ว ที่ ซ่อน สร้อยคอ อยู่ใน ที่ คะ ?"

ข้าพเจ้า เล็ก พรม ชน ที่ กระดาน พน แผ่น หนึ่ง มที่ เบด บด ได้.

ข้าพเจ้า ควัก เหล็ก ไขควง ใน กระเป๋าสื่อ ออกมา, แล้ว เจาะ ลง ไป ที่ รอย
ให้ เติล เซส เตอร์ เขา นวม อ แกะ ออก, ใน นม ขอ เหล็ก หนึ่ง คัด แน่น
อยู่ กับ กระดาน พน อีก แผ่น หนึ่ง ซึ่ง อยู่ ถัด แผ่น ที่ เบด ชน เขา ไป.

ข้าพเจ้า บอก กับ หล่อน ว่า

"สร้อยคอ ได้ แฉวน อยู่ ที่ ขอ เหล็ก หนึ่ง, ฉัน เชื่อ ว่า ผู้ ทรยศ ใน ห้อง
นี้ได้ เตรียม การ ไว้ ก่อน แล้ว. พุ่ ตาม เหตุผล มัน ต้อง เตรียม ไว้ ดัง แต่
ดั่ง ปาห์ แรก ของ เดือน มิถุนายน"

นาง เตอะ เมน โตซา ถาม ชน ว่า

"อนันต์ ได้ บอก ว่า มี คน หนึ่ง เข้า มา ใน ห้อง นี้ "

“ใครเล่าคะ ?”

ข้าพเจ้า ตอบ ว่า

“นายสแตนฟิวด์, เขาได้มาอยู่ที่นั่นในเดือนมิถุนายน, และปรากฏ
ว่าเขาได้เกี่ยวข้องกับ ห้องนอน เหมือนกับ ห้องที่เขา อยู่ เดียวกันเหมือนกัน.”

เสียง เงียบ กัน ไป ครู่ หนึ่ง, เดวิด เฮอร์มัน มี ออออกมา,
แล้ว กล่าว ว่า

“เรา รู้ ถึง บุญคุณ ของ ท่าน มาก เซอร์นอร์แมน, การ รับ
ประกัน ของ เรา หมด เขตต์ เพียง เพียง วัน ๆ นี้ แล้ว, ผม ไม่ จำเป็น จะ
ต้อง กล่าว ว่า การ รับประกัน รายนี้ เป็น อัน ต้อง เด็ด กัน, ผม ตกใจ นะ”

พอ พูด จบ เขาก็ กลับ ไป, ผู้จัดการ ภัตตาคาร ตรง มาหา ข้าพเจ้า
แล้ว พูด ขึ้น ว่า

“เซอร์นอร์แมน ขอรับ, ผม คิด ว่า เรื่อง นี้ สำคัญ มาก และเป็น การ
เข้าใจ กัน ยาก ด้วย, ผม หวัง ว่า จะ ไม่ ปลดปล่อย คน ให้ ดำรง หรือ ขอรับ ?”

ข้าพเจ้า หัน มา ดู นาง เดอะ เมิน โคชา แล้ว ถาม ห่อหุ้ม ว่า

“คุณ นาย ต้อง การ จะ พ้อง ร้อง ไหม ? มี พระยาน หักฐาน
ประกอบ อย่าง มั่นคง ด้วย”

“พ้อง ใคร กัน คะ ?”

“ก็ พ้อง ผู้ ภาพบุรุษ ซึ่ง เรา ทราบ ว่า คือ มิสเตอร์ สแตนฟิวด์, ซึ่ง
เจ้า ห่อหุ้ม หัวเราะ อย่าง ตลก

“ชาย คน รูปร่าง น่าขัน, ซึ่ง เคย นั่ง อยู่ ที่ ห้อง อาหาร เสมอ ๆ

นั่นรีคะ ?” หล่อนพูดต่อไปว่า “ครั้งแรกคิดนึกว่าคุณเองนั่นแหละ เป็นชะโมย เซอรนอร์แมน ! นี่คิดนึกได้สรวลคยคยกันแล้วนี่คะ คิดนึกมีความประสงค์อยู่แต่เพียงนั้น”

* * * * *

ผู้จัดการภคตาคาร กลับลงไปห้อง ทำการ ของเขา, ปดอยให้เรา อยู่ด้วยกัน แต่ดำพัง ๒ คน. นางเคอะเมนโดซา ขอน ข้างเจ้าให้ ไปที่ห้องของ หล่อน, พอเข้าไปใน ห้อง นั่งเดิน กบด ประค. เมื่อเจ้า หล่อน หันมาดู ข้างเจ้านั้น, กิริยาท่าทาง ของหล่อน อยาอย่างยิ่งกว่าเด็ก, ไม่เคยเห็น ผู้หญิง คนใดที่มี ความ อยา น่าดู เช่นนี้

เจ้า หล่อน ตาม ข้างเจ้าว่า

“และ สรวลความเป็น ยังไรคะ ?”

• ข้างเจ้าตอบว่า

“ฉันเกรงว่าการ สรวลความเห็น จะต้องดีไว้ก่อน. ความจริงเหตุการณ์ พงจะ ปรากฏ แก่ฉัน ฉันเอง, ขณะที่ฉัน เดิน กอดฟ อยู่ ที่ วอชิง, พระเอน เกิดมีความ รุ้สึกอย่างหนึ่ง เกิดขึ้นในปัจจุบัน, ทำให้ฉัน ย้อนคิดไป ถึง เหตุการณ์ สำคัญ เกิดขึ้น เมื่อ ๓๔ เดือน มาแล้ว. ฉันได้ เห็น เคาเงอน แห่ง คดี อาชญา อน ดิตบ จะ แง่ ขึ้นเอง และ ทราบว่า ลูกบหน เขาไป ผัง อยู่ใน ส้มอง ของ แด่ บรคณ. ใคร เป็นผู้ยิง และ เพื่ออะไร”

หล่อน ร้อง ขนว่า

“ถึง กระนั้น คุณ ยัง ปล่อยให้มัน หนีไป !”

ข้าพเจ้าตอบ อย่าง ช้า ๆ ว่า

“ถ้า หากว่า เบน แค่ เพียง ฉะนั้น หนีไป เท่านั้น แล้ว, เขาก็ อาจ หนี
ไปได้. ฉะนั้น อาจ จะ ตก ตัว เขามา ได้ ภายใน เวลา ๑ ชั่วโมง, แต่ ว่า
ตามที่ เบน มา แล้ว, ฉะนั้น ยอม รับ ว่า เขา ทำ การ ได้ เปียบ มาก, แต่
คุณ นาย จะต้อง จำ ได้ ว่า, หรือ บาง ที่ คง จะ เข้าใจ ดี แล้ว ว่า โด่ง สำหรับ
คน เช่น นั้น อาศัย อยู่ นั้น เป็น ที่ เล็ก เต็ม ที่”

เจ้า หล่อน ถาม ขน ว่า

“ก็ แล้ว เรื่อง ดิฉัน ละคะ ? ตั้งแต่ ดิฉัน ได้ ทราบ ข่าว ว่า คุณ ไป
กับ เขา แต่ ถ้า พัง, ดิฉัน ก็ คง ใจ พัง ข่าว ว่า จะ เป็น อย่างไร, ดิฉัน คง
ใจ คอย คุณ”

ข้าพเจ้า มอง ดู สร้อย คอ, แล้ว ชี้ ให้ หล่อน ดู, พาด พาด ว่า

“เป็นการ ยาก นะ จะ, ที่ จะ ทิ้ง ของ ราคา ต่ง แสน เปน ต่ ได้ และ
ยิ่ง กว่า นั้น คุณ นาย ได้ สำนึก ให้ เห็น แล้ว ว่า, คุณ นาย เปน คน กตัญญู
น่า ชม, คง แดง ไม่ เกิด เหตุ เรือง น, ใน ภักดาการ น ไม่มี ใคร สัก คน
ที่ ทราบ ว่า สร้อย คอ ได้ เก็บ ไว้ ใน ศูนย์ รัย ของ ผู้ จัด การ. มัน เปน การ
ฝืน ฝืน รวย อย่าง ยิง ถ้า หาก จะมี คน ร้าย ทราบ ร้อง รอย เขา. คุณ นาย
ยัง กตัญญู และ ดู เหตุ การณ์ ที่ เกิด ขน จน ตอ ด, ฉะนั้น ต้อง ขอ สำนึก ภาพ.”

เจ้า หล่อน กระเถิบ เข้า มา ใกล้ ข้าพเจ้า อีก, แสง คา อัน เขียว ใส ของ
หล่อน สบ ส่าย ตา ข้าพเจ้า, ทำให้ ข้าพเจ้า รู้สึก พิศ วาด ใน เจ้า หล่อน

และเจ้าห่อถอน ก็มีความหมาย เช่นเดียวกับ ข้าพเจ้าเหมือนกัน. ห่อถอน
พูดขึ้นว่า

“ที่ไหน ดิฉัน รัก ดิฉัน ก็มี ความ ถัด ที่ นั้น, และ ความ รัก ของ
ดิฉัน มี ทุก ๆ ถัด ชน ซึ่ง ผู้ นั้น ให้ แก่ คน, เว้น เสีย แต่ จะ แน่นแน่น หรือ
ไม่, นั้น เป็น อีก ปัญหา หนึ่ง. คุณ ถัด ดิฉัน หรือคะ เซอรอนแมน,
เพราะ ว่า ดิฉัน ได้ เข้า ชาย คน หนึ่ง ผู้ —”

ข้าพเจ้า พูด สอด

“นั่น คือ การ รับ ตำราภาพ หรือ จ๊ะ ?”

ห่อถอน หัวเราะ พลง ตอบ ว่า

“ไม่มี พะยาน ค่ะ, แต่ ว่า คุณ เคย พูด มา แล้ว ไม่ ใช่ วั คะ ว่า
การ ฆาตกรรม เป็น คดี อาช ญา ที่ ยาก ที่ สุด ซึ่ง คุณ สามารถ จะ คดี ปัญหา
แตก ได้ ย่าง, คุณ รู้ อะไร ดิฉัน ก็ รู้ นั้น, เมื่อ เช่น นั้น แล้ว คง จะ ไม่ นำ
ดิฉัน ไป สู่ ที่ คุณ ชั่ง นะคะ, หรือ เมื่อ คุณ สามารถ จะ ทำ เช่น นั้น ได้ คุณ
• จะ ทำ ดัง คอ หรือ คะ ?”

ข้าพเจ้า กระเถิบ เข้า ไป ใกล้ อีก, จน กระทั่ง รู้ ดี ว่า ตม หายใจ ของ
ห่อถอน ต้อง หน้า ข้าพเจ้า, ริมฝีปาก ของ ห่อถอน เผย ชน เผย ลง, เป็น
เครื่อง ชวน ให้ ข้าพเจ้า มีความ เสน่หา ย่าง ชน.

“ฉัน จะ ส่ง ห่อถอน ไป ให้ เขา ที่ คุณ ชั่ง ทน ที่ เทย จะ” ข้าพเจ้า ย้อน
ตอบ “ห่อถอน เข้า บุษ ผู้ หนึ่ง ด้วย อาการ เด็ด เย็น ที่ สุด. ฉัน นี้ แหะ
เป็นผู้ ถู ก ห่อถอน เข้า ละ และ วิญญาณ ของ ฉัน ได้ ตก อยู่ ใน อำนาจ

ความงาม ของหัตถ์นั้น, ไม่มีทาง จะรอดได้. เมื่อไม่มี พะยาน หลักฐาน
อื่น นอกจาก ตัว หัตถ์นั้น แล้ว, ก็เป็นการ พัน อำนาจ แห่ง ความ ยุติธรรม!
แต่ใน ที่สุด วิญญาณ ของฉัน ก็จำเป็น ต้องคาดกัน เอาตัวผู้ร้าย ให้ฉันได้”

หัตถ์นั้น หัวเราะ เย้ย พดาง ตอบว่า

“คุณ พูดอย่างเขดา เต็มที่, อย่างน้อย ที่สุด ก็ จงนึกว่า เป็นมิตร
กัน บ้าง ชี ค่ะ”

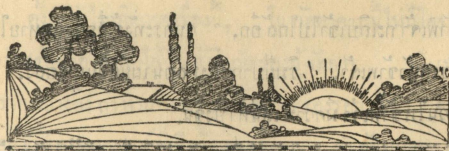
หัตถ์นั้น ยื่นมือ ข้าย มาให้ ชาวเจ้า, ชาวเจ้า ยกขึ้น จากที่นอน ริมฝาปาก
แล้ว พูด ขึ้น ว่า

“นี่แหละ ความ ยุติธรรม ย่อม ลงโทษ แก่ ผู้ผิด เช่นนี้”

หัตถ์นั้น ค้อน, พดาง ตอบว่า

“วิญญู ลงโทษ ให้ หน้าใจ ตามโทษานุโทษ เกิด ค่ะ, ดิฉัน แผนผู้
ร้าย เลือดเย็น ย่อม ยินดี รับโทษ ของตน เต็มอ.”

“ครุภาพ.”





ของ บ. บุณยรัตพันธุ์

สัตว์ ตริภคาน ไม่ว่าชนิดใดที่อยู่ บนบกและ อยู่ในน้ำ ย่อม
ต้องมี ประโยชน์ แก่ มนุษย์ เราทั้งหมด ใน ลักษณะ ต่าง ๆ กัน แลแต่
ฐานะ ของมัน จะเหมาะเจาะ เข้ากับ ความ ประสงค์ เป็น ต้นว่า ช้าง,
ม้า, โค, กระบือ เหล่านี้ เรา แยก ประเภท มัน ออก ไว้ ใน จำพวก สัตว์
พาหนะ ใช้ สำหรับ ลาก เช่น บรรทุก เ้า ของ และ โถน้ำ นอกจาก
นั้น สัตว์ ที่เรา ใช้ เนื้อของมัน บริโภค เป็น อาหาร เช่น แพะ, แกะ, สุนัข
เปิด ไก่ ฯลฯ เหล่านี้ เป็น อาทิ ส่วน ที่ไม่เหมาะ แก่การ ที่จะใช้ เนื้อ
เป็น อาหาร นั้น มัน ก็ต้องมี ประโยชน์ แก่ เรา ใน ทาง อื่น เช่น ต้นข
เราชอบ เลี้ยง มัน ไว้ ใน บ้าน สำหรับ เผาบ้าน และ ผักหัด สัตว์อื่น ให้ทำประ
โยชน์ อย่าง อื่น ๆ ได้ อีกมาก ถ้า หากเรา รู้จัก ผักหัด สัตว์อื่น มัน สัตว์
ร้าย ต่าง ๆ ที่มีพิษ เช่น เลื้อย, หมี, งู, และ แรด เหล่านี้ เราก็ต้อง ใช้
อวัยวะ ของ มัน บางส่วน มาทำประโยชน์ ได้ เหมือนกัน เช่น กระดุก และ ด
ใช้ ประกอบ เป็น เครื่องยา รักษาโรค หนึ่ง เอามาพอก ทำเป็นเครื่อง
ใช้ สอดได้ อีกหลายอย่าง สัตว์ อื่น ๆ นอกจากนั้น ที่เรายัง ไม่รู้จัก อีกมาก
นั้น ก็ย่อม มีประโยชน์ แก่ มนุษย์ เรา แทบ ทุกอย่างทุกชนิด มาก แด่น้อย

ตามฐานะของ มัน (แม้ที่สุดแต่มีคนซึ่งเราไม่ดู จะมองเห็นประโยชน์
ของมันเช่นนั้น มันก็ยังทำประโยชน์ให้แก่มนุษย์ได้ตามซึ่งข้าพเจ้า
ได้กล่าวไว้ในเรื่อง 'มดที่ทำความประโยชน์ให้มนุษย์' ซึ่งลงในหนังสือ
พิมพ์คู่ทอง ฉบับที่ ๒๔ นั้นแล้ว) เมื่อเรายังดูไม่เห็น ก็ให้เขาใจเสีย
ว่าสัตว์เหล่านั้นไม่มีประโยชน์อะไรแก่เราเลยเสีย

สัตว์ทั้งหลาย นอกจากเป็นประโยชน์แก่มนุษย์โดยประการต่างๆ
ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ยังมีสัตว์บางชนิดที่มนุษย์เราได้หมั่นเอามัน
มาเป็นเครื่องมือสำหรับ ประกอบ การอาชีพ ซึ่งอาจหาสัตว์ใด
แก่เจ้าของของมันได้คล่องๆ อีกด้วย เช่น ผี๊กหัด ให้รู้จักเดิน ตกร
เคนว่าทำเพลงต่างๆ ตามที่ฝรั่งเคยนำเข้ามาแสดง ให้เราดู บ่อยๆ เก็บ
เอาเงินไปจากพวกเรามากๆ นั้น ไม่เพราะอาศัยกำลัง
ของสัตว์ คือ หมี หรือ ?

สัตว์ป่าที่ประหลาดๆ ซึ่งคนเราไม่ค่อยจะได้พบ ได้เห็น ถึงแม้
จะฝึกหัดให้เดินอะไรไม่เป็น เพียงแต่จับขังกรงตั้งไว้ในที่ว่างบ้างเท่า
นั้น เจ้าของมันก็คอยเก็บส่งตังค์จากคนดูได้อย่างง่ายๆ เพลินก็
นับว่าสัตว์มันทำประโยชน์หาเลี้ยงเจ้าของมันได้ เป็น อย่างดี
แต่ยังมีบุคคลบางจำพวกที่มัวอาชีพในทางทุจริต เช่น พวก ขะโมย ก็ยัง
แอบอาศัยใช้สัตว์ ตีรัจฉาน มาเป็นเครื่องมือสำหรับ กระทำการโจรกรรม
โดยที่ได้ฝึกหัดไว้จน มีความชำนาญชำนาญ บางคราว ก็ใช้อำนาจแห่ง
ความร้ายของสัตว์เหล่านั้น เพื่อกระทำ ให้เจ้าของทรัพย์ มีความตกใจ
กลัวจนเป็น โอกาส ให้มัน กระทำการโจรกรรมหยิบฉวย ฉกฉวยเอาสิ่ง
ของ ที่มัน มีความ ประสงค์ นั้นได้ โดยง่าย

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ได้เกิดขึ้นแล้วในประเทศยุโรป พวกหัวขโมยในเมืองต่างประเทศย่อมมีอุปบายใช้สัตว์เป็นเครื่องมือในเวลาที่จะลงมือกระทำการโจรกรรมหลายอย่าง การที่ชาวเจ้าจะนำมาเอาไว้ในที่นั้นเพื่อประสงค์ที่จะให้พวกเรารู้ในกลอุบายอันลึกลับของเหล่าทุจริตพวกนี้ไว้ เพื่อหากว่าถ้าจะเกิดมีขโมยในเมืองเราขึ้นมาขึ้นบ้าง เราจะได้รู้ทันทั่วทั้งที่มีความระมัดระวังจะได้ไม่ต้องเสียภัยแก่พวกอันซัดเซพาดพิงกันไว้ วิธีของพวกหัวขโมยที่ใช้สัตว์ต่างๆเป็นเครื่องมือสำหรับกระทำการโจรกรรมตามที่ได้ปรากฏขึ้นแล้วในเมืองต่างประเทศนั้น มีเรื่องราวเล่าไว้ดังต่อไปนี้

เรื่องที่ ๑ งูหลามขโมย

มีชาวอังกฤษ ๒ คน ได้เดินทาง ไปพัก อยู่ยัง โกสนาคารแห่งหนึ่ง ในนคร มิวนิค ประเทศเยอรมันน์ ปรากฏว่าชายทั้ง ๒ คน นั้นมีเครื่องรูปพรรณเพชรพลอยติดตัวไปด้วย เป็นราคาคง ๒๐๐๐๐ ปอนด์ จึงไม่น่าประหลาดใจที่จะได้ทราบ ว่า ได้มีชายแปลกหน้าอีก ๒ คน ลัก

รอยติดตามเขามาตลอดทาง จนถึงยัง โกสนาคารแห่งนี้ ชายแปลกหน้าทั้ง ๒ คน นั้นได้เลือกห้องที่พักของเขายู่ใกล้ติดต่อกับห้องนอนของชาวอังกฤษผู้เป็นเจ้าของเครื่องเพชรอันมีค่า แต่ในที่สุดความสงสัยก็มิได้ผ่านพ้นไปจาก ความสังเกตและไหวพริบอันดีของชาวอังกฤษทั้ง ๒ คน ได้ เขาจึงได้นำเหตุแห่งความสงสัยในอาการพิรุธบางอย่างของชายแปลกหน้าทั้ง ๒ คน ไปแจ้งความขอเจ้าพนักงาน

ตำรวจนครบาลจึงได้เกิดมีการจับกุมกันขึ้นในทันที ในการตรวจค้นห้องที่พักของชายแปลกหน้าทั้ง ๒ คน ตำรวจได้ค้นพบถุงหยาบขนาดใหญ่ตัวหนึ่งซึ่งกำลังเต็มไปด้วยอาหาร หิวกระหาย และในที่สุดก็ได้ความว่า เจ้าของงูหลามตัวนั้น ก่อขายผู้ร้ายตัวสำคัญซึ่งมีชื่อเสียงในการลักขโมยเพชรนั่นเอง ความมุ่งหมายของมันที่ได้ลักขโมยติดตามชาวอังกฤษทั้ง ๒ มานี้ ก็เพื่อจะขโมยเพชรโดยไขว่คว้าปล่อยงูหลามตัวนั้นให้เลื้อยเข้าไปในห้องนอนของเจ้าทรัพย์ แล้วมันจะได้ลงมือกระทำการโจรกรรม ในขณะที่เจ้าทรัพย์กำลังมีความตกใจนั่นเอง

ความคิดของผู้นายที่ไขว่หลามเป็นเครื่องมือนั้น น่าจะเคยแบบมาจากเรื่องฮานเดิน ที่ โคนแนคอยด์ ได้แต่งขึ้นเรื่องหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่า The Speckled Band มีผู้แปลจำหน่ายแต่ให้ชื่อว่า “เทร็ดดอมส์” เพราะเนื้อเรื่องในหนังสือเล่มนั้นมีการไขว่เห่าเป็นเครื่องมื่อฆาตกรรม และเรื่องงูหลามขโมยนักมโหรีเป็นเรื่องแรกที่พวกทฤษฎิตได้ไขว่บายชนิดนี้

เรื่องที่ ๒ งูเห่าตัวงูกระเป๋

นางสาวรูปร่างหน้าตาสะสวยผู้หนึ่ง แดงตัวสดอาดโอโง่ง แต่เจ้าห่อถ่อนได้นามตามที่ปรากฏอยู่ในสารบบของเรือนจำว่า สติลซ่า นางสาวผู้นี้ได้บำเพ็ญตนอย่างถึงบเลี่ยมจนไม่มีใครรู้จักว่าเจ้าห่อถ่อนเป็นใคร สโมสร์สถานในกรุงปารีสหลายแห่งได้รับรองเจ้าห่อถ่อนเป็นอย่างดีดังเช่น สักภาพสตรีทั้งปวง ในที่สุดเจ้าห่อถ่อนก็ได้กระทำ

ความสนิทสนมคุ้นเคยกับชาวฝรั่งเชื้อผู้มั่งคั่งคนหนึ่ง เจ้า

หัตถ์ ได้ทราบ ว่า ชายหนุ่มผู้นั้น ได้ตั้งใจจะไปซื้อรูปภาพอันมีราคา

ในวันรุ่งขึ้น เจ้าหัตถ์จึงได้ขอร้องให้เขาแวะมาพบกับเจ้าหัตถ์

ก่อนที่จะไปซื้อรูปภาพนั้น โดยเจ้าหัตถ์มีความประสงค์จะใคร่

ฝากเงินไปให้เขาช่วยซื้อรูปมาฝากเจ้าหัตถ์บ้าง ชายหนุ่มนั้นก็

รับคำ ครั้นรุ่งขึ้นเขาก็ได้บรรจุธนบัตรลงในซองหนึ่งจนเต็มแล้วถือ

มา เมื่อมาถึงเขตตึกตึกหนึ่ง เขาได้วางซองธนบัตรลงบนเก้าอี้

ข้างตัวเขาคู่ห้องรับแขก ของนางสาวผู้นั้นพร้อมกับไม้เท้าและถุงมือ

ในทันใดนั้นเองเขาก็เหลือบไปเห็นงูเห่าหลายตัวกำลังเลื้อยพัน

พันรอบบันพรมที่ใต้โถงตรงเข้ามาหาเขา เขาสะดุ้งยถหลังหนีด้วยความ

ตกใจ ร้องตะโกนโวยวาย ตกชนจากเก้าอี้วิ่งออกไปจากห้อง และ

ไม่น่าเป็น การแปลกประหลาดอะไรเลย ที่ขณะเวลานั้นเขาได้ลืมซอง

หนึ่งซึ่งบรรจุธนบัตรมีราคาถึง ๔๐๐๐ ปอนด์ กับซองอื่นๆที่วางอยู่

บนเก้าอี้เสีย อย่างสนิทสนม แต่ไม่จำเป็นต้องกล่าวท่านก็คงคิดถ่วง

น้ำหนักได้ว่า เมื่อชายผู้นั้นได้กลับเข้ามาในห้องนั้นอีก เพียงเวลา

ไม่กี่อึดใจนางสาวรูปร่างสะระสลวยก็ได้อันครหาเข้ากลับเมฆหาย

ไปด้วยกันกับงูเห่า พร้อมทั้งซองซึ่งบรรจุธนบัตร ๔๐๐๐ ปอนด์

นั้นด้วย

เรื่องที่ ๓ สุนัขและหนู ล้อลวง

พวกผู้ร้ายที่ใจคอยังไม่สุ่ป่าพอ มักมีความหวาดกลัวเครื่องกระตังไฟฟ้า ซึ่งโดยมากมันไม่รู้แน่ ว่าเจ้าของบ้านได้ติดตั้งไว้ ณ ที่ใดบ้าง แต่พวกเหล่านี้มอญายใช้สัตว์ เป็นเครื่องพิสูจน์ ความสงสัยของมันได้ อย่างสุนัข สุนัข และงายตายเป็นประโยชน์ แก่พวกผู้ร้ายมาก ในการที่ทำให้มันมีความแน่ใจ เมื่อเห็นว่าปราศจากอันตรายแน่แล้ว มันก็จะได้ลงมือกระทำการโจรกรรมดังดังได้ ในทันทีเครื่องพิสูจน์ชนิดนี้ก็ได้มันได้เอง หนูตะเภาไว้ ๒ ตัวกับสุนัขเล็กๆ ๓ ตัว สุนัขและหนู ได้รับความฝึกหัด ให้ได้จับกิน อย่างเช่นคนเล่นเอาเด็กจนชำนาญ คือ ข้างเจ้าหนู เมื่อได้เห็นสุนัขเข้าก็เหียววิ่งซุกซ่อน รุกค่ออยู่อย่างจำตะหวั่น ข้างเจ้าสุนัขก็กระโดดไล่ตะครุบบ้าง ลอยบ้าง แต่มันได้เหียววิ่งไล่กันฐานเหียวหยอกหาได้ตั้งใจที่จะกัดหรือจับให้ได้ อย่างจริงๆ จังๆ ไม่ เมื่อพวกชะโมยะลงมือทำการลักขโมยที่บ้านใหม่ มันก็เอาสัตว์ทั้ง ๓ ตัวนี้ไปด้วย เพื่อจะพิสูจน์ให้แน่แก่ใจว่า ในห้องนั้น เจ้าของบ้านได้ติดตั้งเครื่องกระตังไฟฟ้าไว้บ้าง หรือเปล่า มันก็ปล่อยหนู ๒ ตัว ให้ได้ขึ้นไปทางหน้าต่างก่อน แล้วจึงปล่อยสุนัขตามขึ้นไป เจ้าหนู กับสุนัขพอได้เห็นเข้าก็เลยเล่นเอาเด็กกัน อย่างสนุกสนาน วิ่งจับกัน ไปจนทั่วห้อง ถ้าหากว่า เจ้าของบ้าน วางเครื่องกระตังไฟฟ้าไว้ที่ใดของต้น กระชกดังกราว

ใหญ่ ทั้งนกเพราะสุนัขตะหนิงวิ่งไล่ไปจนกระทั่งลิดเข้า พวกกระโมย
ที่คอย พังอยู่ ก็เป็นอันต้อง ระวัง การที่ใดคิด จะกระทำร้าย แก่บ้านนั้น เสีย
ส่วน สุนัข ตะหนิงเมื่อ ได้ยินเสียง กระดัง ตะหนิง มัน กรบ กระโดด หนี ออก
ทางหน้าต่าง กลับ มาหาเจ้าของทันที

สุนัข เป็นสัตว์ ที่ สอน ง่าย กว่า สัตว์ อื่น ๆ เพราะ เหตุนี้ พวกหัว
ขโมย จึง พอใจ ใช้ สุนัข เป็น เครื่องมือ ยาม มี เรื่อง หนึ่ง ที่ พวก หัวขโมย
ได้ ใช้ สุนัข เพื่อ ช่วย ในการ ล้วง กระเป๋า คือ มัน ได้ เลี้ยง สุนัข ใหญ่ ๆ
ไว้ ตัวหนึ่ง แล้ว ผูก สุนัข ให้ วิ่ง กระโจน โดน คน แปลก หน้า ใน เวลา ที่ เจ้าของ
ให้อาหาร ครั้น ถึง คราว ที่ มัน จะ ล้วง กระเป๋า มัน ก็ ไป ด้วย กัน ๒ คน
รวม เป็น ๓ ทั้ง สุนัข ใหญ่ ตัว นั้น ด้วย พอ เห็น ว่า ผู้ ที่ เดิน มา ตาม ถนน คน
ใด จะ มี เงิน ของ เขา ของ ที่ มี ค่า มา ใน กระเป๋า แน่ นอน แล้ว มัน ก็ ให้ สัญญา
แก่ สุนัข ทันที สุนัข ก็ ตรง รีบ โจม เข้า ไล่ คน เพราะ หัก ราย ผู้ นั้น โดย ไม่ ทน
ไว้ ตัว จน ต้ม ถัง อยู่ ถ้างั้น คน พวก ผาด ขน ทั้ง ๒ ที่ เป็น เจ้า ของ
สุนัข ก็ ทำ เป็น วิ่ง ไป ช่วย ขอโทษ ขอโพย ในการ ที่ สุนัข ของ เขา ได้ กระ
ทำการ เดือดร้อน ให้ แก่ ชาย ผู้ นั้น แล้ว ก็ ช่วย กัน เขา ประคับ ประคอง
อุ้ม ขน จาก พนัก ใน ขณะ นั้น เจ้า มอ ไวก่ ได้ โอกาส กระทำ การ นาฬิกา
บ้าง, สายสร้อย ทองคำ บ้าง, ของ ใต้ หนุน ไม้ บ้าง, และ สิ่ง ของ ที่ มี
ราคา อื่น ๆ ซ้ำ มอ ย ใน ตัว ของ ชาย ผู้ นั้น ก็ ถูก ปลิด ถูกล้วง ออก จาก กระเป๋า
โดย ไม่ ทน ไว้ ตัว ใน ขณะ นั้น เอง

เรื่องที่ ๔ ถึงย่องเบา

วันหนึ่งในปกครองศักราช ๒๔๓๖ มีชายผู้หนึ่ง แ่ดตัวอย่างสุภาพ
 ถ้ามืด โอเวอร์ โลก ค่ายาว เดินตรง เข้ามาในร้าน ชายเพ็ชร ตำบล เวดัด
 เอนด์ ใน พระ นคร ดอน ดอน สุภาพ บรุษ ผู้ นี้ ได้บอก เจ้า ของ ร้าน
 ให้หยิบ แหวน อย่างที่มีราคา มาให้เขาเลือก ดูหลาย วง ด้วยกัน ในที่สุด
 ก็ยังไม่ เป็น ที่พอใจ ของเขาอยู่ นั้นเอง โดย อ้างว่าแหวนเหล่านั้นหาใช่
 ชนิดที่มีราคา แพงสม ที่เขา มีความ ต้องการ ไม่ เขา ขอให้ เจ้า ของ
 ร้าน เลือก มาให้ชมอีกใหม่ ขณะที่ พ่อค้าเพ็ชร ได้หันหลังเดิน ไปเพื่อ
 จะหยิบ แหวน มาให้เขา ดูอีก นั้น พระเณ ได้ มอง ดูไปในกระจกเงาซึ่งได้
 แหวนไว้ ที่ ตรง กับหน้าโต๊ะ ชายของ สำหรับ ใน เวลา ที่ต้อง หันหลังให้
 จะได้ แ่เห็นเหตุการณ์ ทางหน้าร้าน ได้ด้วยนั้น ในทันใด พ่อค้าเพ็ชร
 ก็ตกต้ง อยู่ เป็นครู่ ใหญ่ โดยได้ แ่เห็น แขน อัน เรียวเล็ก ข้างหนึ่ง
 ซึ่ง ปกคลุม ด้วย ขนเส้นดำๆจนตลอด ทั้งแขน ยื่น ออก มา จาก กระเป๋าดูโอ
 โอเวอร์ โลกของสุภาพ บรุษที่ มาซื้อ แหวนนั้น แขน ภาย สัทธ ได้คว้า เอา
 แหวน ไป ๒ วง แ่ดก็ หดหายกลับเข้าไปในกระเป๋าดูตามเดิม

เจ้า ของ ร้าน ก็มิได้ ร้อง เรียก ตำรวจ มาในทันใดนั้นใน ซึ่ง สด
 สุภาพ บรุษ พร่อม ด้วยถึง ตัวหนึ่ง ซึ่งซ่อนอยู่ในกระเป๋าดูก็ถูกจับ และ
 ในการ ตรวจจับ ห้อยท้อง ของชายนั้น เจ้าหน้าทีได้ พบ สิ่งของอันมีค่ามาก
 มายหลายอย่าง ซึ่ง ตัวน เป็น ของ ที่ได้ ะโมยมาโดย ฝีมือ ของถึง อัน แ่เห็น
 นกตาควนทองต้น

เรื่องที่ ๕ นกกว้งราว

อุปาย อน ฉลาด ถักตา ออก เรืองหนึ่ง ซึ่ง ชาย หนู ม นาม ว่า บอด
 แชด ได้กระทำสำเร็จ ผล ปรากฏ ชนครั้งแรก โดยการใช้นกกาเป็น
 เครื่อง มีอกระทำการ โจรกรรม เมื่อคนบดฤศตศักราช ๓๑๓๓ บอดแชด
 ได้เดินเข้าไป ในร้าน แห่งหนึ่ง ที่ตลาดกรุง ปาริสาธิต หา ซ่อน าคาด และ
 ใน ขณะที่ เจ้าของร้าน หยิบ าคาด มา ให้ นั้น เขาแทบกระโดด ชน
 ด้วย ความ พิศวง ใน การ ที่ ได้ เห็น นกกาตัวหนึ่ง ดิ้นเข้ามาเกาะ อยู่ บน หิ้ง
 สำหรับ วาง สิ่งของ จึง ดูเขา อย่าง ตาเข้มนั่งแล้วก็กระพือปีกบิน พับพับ
 อยู่ ใน ร้าน กระ ทำให้ เจ้าของร้าน มีความ ตื่นตก ใจ เป็น อย่างยิ่ง ด้วย
 เกรงว่า เจ้าของ จะ แฉกหัก เสียหาย ไป เพราะนกกาอุบาทว์ ตัวนั้นหมด เขา
 จึงดวย ไม่ กวาด วังได้ ต่ และ ตระ คุบ จับ อยู่ จ้า ตะหวัด จน ไม่ เป็น
 อน ที่ จะ นึกถึง สิ่ง อื่น ๆ หมดทั้งคืน ใน ขณะ นั้นเอง บอดแชด ก็ช่วยดวย
 โน่น หยิบนี้ ยึดตงกระเป๋าค้นพ้อแก่ความต้องการแล้วเขาก็ผิวกปากให้ สัญญา
 นกกาเจ้าเล่ห์ กับนออก นอก ร้าน ส่วน บอดแชด ก็ดวย โอภาส รับ ตาม
 ออก มา ทำที่ว่าได้จับนกกาไป

ครั้น เมื่อเจ้า หัวชะโมย แล่น ฉลาด กับนกกาเพื่อน ร่วม มือ ของ เขา
 ได้ หายตัว เข้า ถลับเมฆ ไปแล้ว เจ้าของร้านผู้เคราะห์ร้าย จึงได้รู้
 ดีกว่า เขาเดียวที่ ต้องกด อุปายของ พวกหิวชะโมยเข้าโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย

*

*

*

การใช้สัตว์เป็นเครื่องมือสำหรับกระทำการ ย่อมเบา ดัดดั่งหยิบ
 ดวย ดังที่เล่ามาแล้วนี้ ใช้ว่า จะ รู้จัก วิช และ กระทำกัน เฉพาะ แต่พวก
 ชะโมย ชาวยุโรปก็หาไม่ ชะโมย ในเมืองไทย ก็เคยได้ กระทำกันมาช้านาน
 แดงเหมือนกัน แต่ว่าเหตุการณ์ ก่ยอมนจะแปรผันผดเพี้ยนไปจากเรื่อง
 คือไปบ้างตามลักษณะของภูมิประเทศ ดังชาวเขาจะยกเอาเหล็กพวก
 นักเตง ชะโมย ในเมืองเรา ได้ ใช้สัตว์ ต่าง ๆ เป็นเครื่องมือกระทำการ โจร
 กรรม นำมาเล่าไว้ ดัง ๓ เรื่อง เพื่อให้ เห็น ว่าวิชา ชะโมย หรือ ความ
 สามารถพิริบไหวของชะโมยบ้านเราก็คงไม่สู้จะแพ้ ชะโมยเมืองฝรั่งเท่าใดนัก
 เรื่องที่ ๑ นากชะโมยหมู

สัตว์ที่เกี่ยวโดย ดัก ชะโมย อาหาร กินเพื่อ อิ่มท้อง ของมันเอง เช่น
 แมว ชะโมย ปลาดำย่าง, นกกาชะโมยเนื้อที่ตาก ไว้ ไปกินเสียเหต่าน คุ้ก็ไม
 น่าเป็น การแปลก ประหลาด อะไรนัก เพราะย่อมเป็นไปตามธรรมชาติ
 ของ สัตว์ วิธจกาน ที่ไม่มีความ รุ้ ดัง อย่างอื่น นอกจากเที่ยว หาอาหารกิน
 ให้ อิ่ม ท้องของ มัน ไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น แต่สัตว์ บาง ชนิด เช่น นาก กิน
 ปลาเป็นคณ เมื่อ มัน ลงน้ำจับ ปลามาได้ แล้ว ก็คาบ กัดบ เอามา ให้
 เจ้าของ ของ มัน เสียก่อน แล้วเจ้าของจึงได้ บนปลาที่มันจับหามาได้นั้น
 ให้กิน การ ที่ได้กระทำดังนั้นสอน ให้สัตว์ มีความเข้าใจว่า ต้องจับ
 ปลามาให้เจ้าของ ได้ จึงจะ อิ่มท้อง ของมันได้ อะไร มากเป็นคอง
 ครัง เอามาให้เจ้าของ เสียก่อน ทั้งนี้ นาก บางตัว มีความ ฉลาด ถึง
 แก่ สามารถ บ้าย บน ขนไป แยกเอา ขน หมบนเรือ เจก ที่พาย เรขายตาม ลำ
 แม่น้ำ คาบ เอาไปได้ ทั้ง ๆ ว่าย ก้ม แล่น นำไป ให้ แก่เจ้าของ จนเจก
 ขาย หมู ไม่กล้า ถากกราย เขา มาใน แถบ ที่มันกาด แล่นได้ เลย เพราะ
 ความ สามารถ ของ มันคงดีกว่าชะโมยธรรมดาเสียอีก .

เรื่องที่ ๒ ตีทุกแกว้งราวหมวก

ตาม ล่าคตอง เด็ก ๆ ที่มี สัพพาน ทอด ข้ามคตอง และมี เรือจ้าง
แจว รับส่ง คน โดยผ่าน ขนคตอง อยู่ บ่อย ๆ เช่น พวก ผู้ รวย ไตมอง เห็น
วิธี ที่ สัตว์ ทุก แกว้ง ราว หมวก ของ คน ทิ้ง มา ใน เรือ นั้น ได้
โดยง่าย คือ เขา จับ ทุก แกว้ง มา ตัวหนึ่ง แล้ว จึง เอา เชือก ผูก เข้า กกลาง
คตอง ปล่อยให้ เชือก นุ่ง คอย ดัก อยู่ บน สัพพาน พอ เห็น ว่า เรือ ลำ ใด ที่
แจว หรือ พาย มา มี คน ล้ม หมวก ที่ มี ราคา ลอต สัพพาน นั้น มา แล้ว เขา
ก็ เตรียม การ ใน ทันที โดย ได้ หย่อน เชือก ซึ่ง ผูก ทุก แกว้ง ไว้ นั้น ลง ไป
ใต้ สัพพาน พอ เรือ ดำเนิน ลอด สัพพาน มาก หย่อน ทุก แกว้ง ไป ให้ ทุก
หมวก ไป ทดลอง การ นั้น แล้ว ตัว เชือก ขน มา ย่าง เห็น ขน ชนิด หนึ่ง ซึ่ง
มี อยู่ ที่ พื้น ของ ทุก แกว้ง นั้น ก็ ตัด พา เอา หมวก ขน มา ด้วย ถ้า เจ้า ของ
หมวก จะ เออะ จะ จอด เรือ เทียบ ตลิ่ง ขน มา ได้ เจ้า มัน หา ใจ กับ ทุก แกว้ง
พา หมวก เบ็ด ไป ไหน ค่อย ไหน ดิบ ตับ เสีย อย่าง สบาย ใจ แล้ว

เรื่องที่ ๓ มดตะนอยเปลี่ยนรองเท้า

ตามที่ ประชุม ขน ต่าง ๆ หรือ ตาม โรง มหรสพ ซึ่ง คน ก่อ ตั้ง ขึ้น อยู่
อย่าง พลัด พลัด นั้น พวก ทูริศ มี ฉลาด ใจ ถือ เป็น โอกาส กระทำ การ
ทุจริต เพื่อ ประโยชน์ ของ มัน ได้ อย่าง หนึ่ง คือ ดับ เปลี่ยน เา รองเท้า
แต่ ที่ ยัง ใหม่ ๆ และมี ราคา พอ ที่ จะ เอา ไป จำ นำ ได้ ไป จาก คน ดงาน ที่ ก่อ ตั้ง
พลัด อยู่ นั้น โดย ไม่ ทน วัสดุ เลย โดย อาศัย ใช้ มด ตะนอย เป็น เครื่อง
มือ วิธี ที่ มัน กระทำ นั้น ดังนี้ จับ มด ตะนอย มา ตัว หนึ่ง คัด ใจ กับ ขน
แข็ง ให้ แน่น ห็น เอา ทาง ก้น ของ มด ที่ มี พยูน ออก ใจ ทาง ข้าง นอก คัด

อยู่กับปลายไม้เล็ก เช่น ก้านชูปถิว ช้อนไปในที่ซึ่งมีคนกำลังยืนดู การ
 มหรีศพออยู่โดยแน่นหนา ครนมนมองเห็นผู้ใดสวมรองเท้าและถุงใหม่พอ
 หนึ่ง จะเอาไปขาย หรือ จำนำได้ มันก็แอบเคียงเข้าไปยืนอยู่ข้างหลัง
 ผู้นั้น แล้วก็มองเอาปลายไม้ที่ติดมดตะนอยไว้บนจึงทักหาหรือน้อง
 ของผู้นั้น เป็นธรรมดาอยู่เอง ผู้ที่ถูกมดตะนอยค้อยจำจะต้องยก
 เทาขึ้นมากลางเพื่อให้อยู่สบาย ในขณะนั้นเองเจ้าผู้ร้ายทุจริต
 ก็แอบเอารองเท้าเก่าคร่ำคร่าที่มันเตรียมเอามาด้วย วางลงแทน
 ที่รองเท้าใหม่ซึ่งมันดับเบียดมันเอามาเสียแล้ว แล้วมันก็หันไป
 มอ ทาพร คอไปอกข้างหนึ่ง โดยอาการอย่างเดียวกันกับที่ได้กระทำมา
 แล้ว ในที่สุดรองเท้าเก่าคร่ำคร่าของมันก็กลับกลายเป็นรองเท้า
 ใหม่ ก้าวเจ้าของรองเท้าคนที่ถูกมดตะนอยของชะโมย ค้อย เขาเอา
 มันจะรู้ว่ารองเท้าของตนถูกดับเบียด มันก็เปิดไปดับเบียดเสียแล้ว บาง
 ทกมารู้จักเอาค้อนเมือกกลับมาถึงบ้านแล้วก็มี

การที่ได้ทำนายอันทุจริตของพวกผู้ร้ายมาแล้วไว้ทั้งนี้ก็โดย
 ความประสงค์ที่จะให้พวกเราต้องรู้ในกลมารยาของพวกหัวชะโมย
 เหล่านั้นไว้ ถ้าหากว่าไปประดังเหตุการณ์ที่คล้ายคลึงเข้ากับเรื่องเหล่านี้
 เป็นต้นว่า เห็นผู้ใดสวมหรือเท้าเดือยเพ่นพ่านอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควร
 ทั้งเหล่านั้นจะเดือยเข้ามาได้ เราจะได้มีไหวพริบโดยนึกถึงเรื่อง
 เหล่านั้นเป็นตัวอย่าง แล้วจะได้ไม่ปล่อยให้ตกตั่งต้นเต็นจนเกิน
 ไป ถ้ามีเหตุเช่นท่านนี้อาจจะเสียพวกผู้ร้ายได้ ดังเรื่องที่ได้เคยมี
 มาแล้ว ตามที่ได้เล่ามานี้

अथ सुखतराविति. प्रथमं च.

ศรี คณศาย นมะ

๓๕ องค์ใดพระนามมรคณศ อุทิศเชษฐาวิชา
เชิงศรีแก้วประธา นถรรณคดีสาร

๑ องคินนทะเลเข้าประณมอัญ — ชลวันทนการ
ของประสาธน์มรรณ

๕. บรรทัด. ๖. โศกนาฏกรรม

วสันตดิถี ๓๔

๑ รังถณูนิพนธ์ บทนิทาน ประกาศยุบตั้งของคณะ ๑
ตำแหน่ง ตัวยกติดำเนิน นิตยคุณ ดำเนินคุณ

๑ มีพรหมณ์ บรูษ ชุตม หนึ่ง ยุพ พง ตรณ บุญ
องค์ อาจ อด จริย หนึ่ง ทว จิตต กุศล ธรรม

๑ บำเพ็ญ พริย สุ่มนัต
เพียง ชน นิจ ประมาณ

๑ เย็น เข้า เต้า ภาตตปริ โภค
รับใช้ กระทำ ชุระ ประกา

๑ เชื้อ ถอย คุะคตถอย พจนะ ต
โชน อ่อน กั หยอน จิตะ ประณาม

๑ ทัง ต้อง เกษม สุธ สัตถ์
ปราศ ทูกระ โทะระ ภายโต

ปฏิบัติ ประกอบ การ

มี ประมาท จะ คดลาด คดล

รต พัง จะ ปราถนา

ระ ประสงค์ จำนง ตาม

ชนน จะ ห้าม ปราณ

บิณ्ह้อม ถนอมใจ

คจ อธิษาศ์ รัย

อภิรรมิ ดำารณ

๑ เวลาคู่ดังงมา มะระมะ

๑ ฝ้าย มาตุ การณ
มอบ มรดกใน

๑ ปรารภ ำ พังหา
ให้ บุตร ภิรรมย์ ต้อง

๑ ฝ้าย บุตร สดับ พจ
อยู่ ไสด ประโยชน์ ส่ง

๑ มารดา ก็ ปราณ
ปลดอบ แจ้ง แถง เปรม

๑ เวลาคู่ดังงมา มะระมะ

๑ ฝ้าย มาตุ การณ

๑ ปรารภ ำ พังหา

๑ ฝ้าย บุตร สดับ พจ

๑ มารดา ก็ ปราณ

๑ ฝ้าย บุตร สดับ พจ

๑ มารดา ก็ ปราณ

๑ ฝ้าย บุตร สดับ พจ

๑ มารดา ก็ ปราณ

๑ ฝ้าย บุตร สดับ พจ

สุรางคนางค์ ๒๘

๑. ลูกเขย ลูกรัก เจ้าจง ส้มัก อย่าหมาย ประวิง
 อัน มีภริยา หากคู่สู่ ถึง เด่นหา จริงจริง
 มีสุข ทุก ประการ
๑. อนึ่ง การ ปฏิบัติ เขา ย่อม อยู่จัด หงหา อาหาร
 วิชาการ เรือน รวม อยู่ดูงาน เจ้าจะ สรรพ
 ดำรง ฤทธิ
๑. อนึ่ง เป็น คู่ชีวิต สันน สนิท ร่วม จิตต์ รักใจ
 ยิ่ง ญาติ พี่น้อง สันอง ความใน เจ้าจะ อดัย
 เรือง รมย์ ชม ชวน
๑. อนึ่ง สืบ สฤต พงศ์ บุตร พิบลย์ ยิ่ง คิด ยิ่ง ควร
 ได้ พึ่ง ได้ พา ภาย หน้า ทั้ง มวณ ภริยา ย่อม ยอน
 เจ้าจง นิยม
๑. อนึ่ง เจ้า เป็น โสด แม่ เห็น เป็น โทษ หาก คู่สู่ สม
 เบียดย เปลา เควัก จิตต์ นิธ เรือง คิด ระทม แม่ มา ปรารภ
 ระลึก อดัย
๑. แม่จะ หา สาว ที่ รื่น แรกรวด มา ร่วม พิศมัย
 เจ้า เชื้อ จิตต์ ชอบ แม่ มอบ หมายใจ แม่ จะ ว่า กระไร
 หรือ ไม่ ถูก โย

อินทวงศ์ ฉบับที่ ๑๒

- ๑ บุตร ชาย ถัดมา คดี ชนนี้ ภิปราย ภิปราย
 เคารพ และ คอย เคารพ พจ คำน เสนอ ต้นของ
 ๑ อัน แม่ จะมี กา รุญ หา สัตว์ จะ ครอง
 ให้ รวม ภริมย์ ปอง คุณะยิ่ง อเนก ประมาณ
 ๑ ย่อม เกิด เกษม ศรี ดุษ ปรัด ดำรง ดำรง
 ถ้วน จริ่ง ประจักษ์ ขาน ภริยา จะ นำ ประถม
 ๑ นั้น ต้อง ประสพหญิง วุฒิ ถึง สง่า นิยม
 จรรยา และ ปรา รมภัก ปฏิบัติ สวัสดิ มี
 ๑ หาก ทำ ประสพ หญิง หุรัง ประพฤติ มิ ดี
 ร้าย ราน และ พาด บั ทระ ประทุษ ฐะ โทษ ต้นของ
 ๑ ย่อม เชิญ ราคามุ กิด สละ ชิต มี พัน บบอง
 พา ทุกข์ ระทม กอง ออก ศักดิ์ ประสพ ประด้าน
 ๑ ถูก โสัด ดำรง วัตร ปฏิบัติ ประกิด ประการ
 อยู่ ด้วย ถักาน นกร ทร มี ศุข ภริมย์
 ๑ ไม่ ยาก นิยม หา ภริยา ดัน ทัด มณ
 แม้ ย่ำ ระทม กรม ฐะ ทุกขะ เมีย จะ มี
 ๑ ฝ่าย มา ถัดมา ๑๓ พด บุตร พาท
 ยิง เมตตะ ทอ บิการ ญา ดัย

๑ ดั่งดาวเสาะแสวง	ยวหุญิง นิคมใน
พอพบนุชเวิ	ยครุณะไสภี
๑ ชั่งขอและนำมา	คฤหาทัย ปรีดี
อาวหาหะพีธี	กิจ กอบ ภิรมย์ ครอง
๑ มอบบ มงคดคำ	พรนำ สวัสดิ์ ปอง
มอบบ ทวัพย์ ชนทอง	มฤตก ประดิษฐ์กรรม
๑ ยามย่ำสุริยา	จรพา สุธา ขวัญ
ตั้งหอ คฤหาพลัน	สุขเสพะ อาศรัย
๑ มอบบ นาง ตรูณี	ศิริ มีวิไลไกร
แก่ บุตร พิศมัย	สุภาพ ประเพณี

อุเปนทร วิเชียร นันท ๑๓

๑ บุษบารุณไว	ชนะไถล อัสติ์
ก็เกิด กมตมี	รศ กาม กระเด็น ผิน
๑ จะยัง มียอม อยากร	ภิรียา เสน่ห์ กัน
และสุด ผลัญ วัน	จิตระ วาละ คณหา
๑ สัมคั นิยม ชม	อภิรมยะ ภรรยา
สวาทะกานดา	สุขร่วม สำเร็จใจ

วสันตคิตถ นันท ๑๔

๑ แต่หนัก น้อม มนะ สัมค	รศ รัก ถนอมใน
ต่าง ปอง ประคอง บียอุภัย	สุข ปถม ประเพณี

- ๑ ฝ่าย ภรรยา นิยม วัตร
การ เวียน และ ควัก กิจวัตร
- ๑ เก็บหอม ประหม่อม ขนประหยัด
ศฤงคาร สัถยาน อุดมทรัพย์
- ๑ ฐัณห์ และ เบาจิตต์วา
ควร ปลดอบ และ ท่วง สติ ยุต
- ๑ เคารพ ประจบ กิริยสุณ
งาม มารยาท จริยศรี
- ๑ อีก ย่อม ประหม่อม นิยม มา
จิต น้อม ถนอม ประพฤติ พดาง
- ๑ กถา เกรง ย่ำแยง คุชชนก
ให้ คุช สบาย หทย อัน
- ๑ วงศ์ ญาติกา คณะ สวา
ชอบ อธิยา คณนิยม
- ๑ ดำม สัมมก กิริยยัง
รัก เถียง อนุช อรวิตย
- ๑ มอภ ทพพย ประสม ขนสรวร
ให้ ภรรยา ชุระ จะ แฝง
- ๑ หา เครื่อง ประดับ พืช ต่อาง
เพชร พดอย และ ภูษิต ประภา
- ปฏิบัติ สดามั
ชุระ เวียน และ ฐัณห์
นุชจิต ประจง จัว
นทวิ ส่วตัส ผล
มิอุสาหะ ผ่อน ปรน
มณะ ภัคตา ต
ทระ ตมุน ตม่อม มี
อร รูป ก็ ไส่ทางค
ตุณด้ามิมอบ วาง
ปฏิบัติ บก่อกจกัน
ชนน สด้า ขวัญ
ชุระ เออ อ่าง รมย์
มิตุมิตร สماعيل
นุช ย่อม ถนอม ใจ
บิย ตั้ง ประสาน หทย
สุจวิต บกิต แทน
ณ อนันต์ อเนก แจง
ภิกขุ กับ และ รักษา
ภริยา ยางคะ นานา
ระ สดุนช ปรนอวด

- ๑ โถม เถียง ระวัง ภัยพิบัติ และ ชาติ ธรรม ทวน
รัก ยิ่ง นิยม จิตระ สงวน นิจ ห้อง ประสงค์ ชาติ
- ๑ ไม่ หิ้น ประมาท มนะจะว่า ภิรียา รำคาญ รั้น หนัก อดทน อด
ให้ สุข ดำราญ รมย์อัน อริ อยุ่ งบาย บาน อด
- ๑ ต่าง รัก พิทักษ์ ปฏิบัติ บมิชิต หทัยมาน บมิชิต หทัยมาน
- น้ำใจ กนอม มนะดำราญ ธรรม ธรรม ภิรมย์ ธรรม
- สัตว์ทุกตัวก็พิศฉันท์ ๑๕
- ๑ ผิดแผ้วว่า มวลรัก ส้มัก สุข นิยม อดทน อดทน
- ดวง กาดระ นาน ส้ม ดำราญ ธรรม อดทน
- ๑ ฝ่าย ภรรยา มุหิต เพราะเกิด มน ติการ อดทน อดทน
- กอบ อิศมารดา บดิ อดทน อดทน
- ๑ เมื่อ หน่งย หนึ่งปฏิบัติ มัจฉริยะ อดทน อดทน
- เหตุ เปื่อง ทว ทพย์ บังกร อดทน อดทน
- ๑ ด้วย ภรรยาก็ กตัญญู ต่อ และ ชาติ ประ
เถียง มาตุเต็ม พยง นิยม อดทน
- ๑ เกรง ภรรยาคว อดทน นาง บวาง จิตระ ภิรมย์ อดทน อดทน
- แบ่ง รัก เกษม ส้ม อดทน อดทน
- ๑ ยิ่ง คำนี้ ก็ ประทอน หทัย อดทน พดาง อดทน อดทน
- ไมหา ก็ เห็นทอง อดทน อดทน

กาพย์ ฦๅนัง ๑๖

- ๑ พดาง ดอน ดำ ด้วย คำ เดห์ ดวง กระทำ
ทอ เทศ ห้วน ไหว
- ๑ ว่า เมื่อ พิ จาก เรือน ไป มารดา พิไร
พิไร ว่า ว่า คำ ทอ
- ๑ หยาบ คาย ร้าย ว่า พร้า บอ ต่ ขาน ทาน รอ
ร่วม อยู่ กับ แม่ แซ เซื่อน
- ๑ ดำ ตัดบ ขาว กดำว เคื่อน แยัง ย่าง ำ เฟื่อน
ก็ ว่า ภรรยา ทัด ทาน
- ๑ แด่ว ึ่งไม่ พัง คำ ขาน ไม่เอา เปน ภาร
พัง เห็น เปน เหตุ อุบาย
- ๑ ตั้ว มี กต มาก หดาย มัก คิด แสบ คาย
เดห์ ดวง ดำ มา ยา

อุปมาคติฉันท ๑๑

- ๑ อนุช มิ ส้มเจตน์ กต เหตุ ยุ เจรจา
หาเตศ ทำตาย มา ตร มาค ประมาท หมาย
- ๑ นาง เคย อุส่าห์ จัด ปฏิบัติ บ เว้น วาย
ตะเด็ก ประดาช ดาย กระทำ ด้วย ระราน การ
- ๑ อุทก ก็ เคย ตัก ต่ตะ เต็ม บเฮภาว
หาก ตัก ก็ ตม ขาร จะ อาม กิน ระคน ไคถ

- ๑ เข้าปลาก็เคยจัด รศกัตร นิยมใน
ตะเลก กระทำไป นฤโฆชะงาหาร
- ๑ คุหาศน์ก็ให้รัก ดักปรก ณเชิง ชาติ
เพียบ ภาชนะ ถาด ถัดจาน พิศัทว อนาคตา
- ๑ มารดาจะว่า สอน อร ช้อน ทูวาจา
รวราน มีน้ำพา กิจการ ถัดจาน เรือน
- ๑ ประพฤติ ประมาท หมิ่น บมียิน กระทำเป็น
มารดาก็ เผ้าเคื่อน นุช คอบ และ หยาบคาย
- ๑ นางเฝ้า ประพฤติผิด พิปริต บเว้นววย
จำนง จะ ทำตาย ปุตุ มาตุไมตรี
- ดำเนินฉันท์ ๓๑
- ๑ ฝ่าย สามี ของ นาง ประจักษ์ เหตุบาบ
อัน เมีย ของ ตน มี มหาหอน กตัญญู
- ๑ ดูดองดงำโทษ ระวัง โกรธ เพราะ เอนดู
• ปลอบ วอน ด้วยมารู รัดสัน ห้าม ก็ หลาย คว้า
- ๑ นาง เมียไม่ หมาย เชื้อ บเออ เพ้อ ดูวาจา
ยิ่ง กิดเคื่อง แค้น พา ละพิพาท กระส้ามี่
- ๑ แถ้ว หลัดจาก เคหา ผละภรรดา มิ รือวี่
ดูเหี้ย ตน ทันท จริต คิต จะยั่วใจ
- ๑ หวงให้ สามี มา อยุ่ห่าง อยุ่ พิโร
พา กลับ เคหาใน และ ขอ พาทะทัศน์ ปณ

๑) สามี เปน สัปบุรุษ ประจักษ์ชัดดิฉันเกลียดชัง ๑
ไม่รับ กลับ เรือนตน อุณฺห เจ้าบ สมหมาย
อินทรวชิเชียร ฉันท ๓๓

๑) นางแน ตระหนกโน หลกัย กระวน กระวาย
ว่า สามี มั่นหมาย นฤรับชออุณฺหอน

๑) คิดกรัง ประวง หวาด ก็ อนาคต สักจน ถอน
เรา ทำจริงจน จะ ประดับ วิบัติผล

๑) หาก ว่า สามี เสาะ สตรี วิมตยต
มาร่วม สันติ นนท สัถะเรา บ่ คั่นชม

๑) ไ้อจก กระอิกอก อุดกระทมกรรม
เปน หมาย ตาย ตม ชน ต้วน จะชวน ฉิน

๑) ไ้อ ไ้ออนิจจา โฉน มา ประมาท จินตณ
ทำกต อุบายกิน จิตแม่ สามี

๑) คิด แดวก รม กตบ คหสามทนท
เข้า ตำราพ กต กิจโทษ กระทำมา

สัตว์รา ฉันท ๓๓

๑) สามี เปน สัปบุรุษ ฐา นะภระ ภริยา
จึง แดงวา ทะ กตาว ส่อน

๑) ด้วยโอวาท พจนันตพร พุทธคติประภณ
น้อม มโนวอน วโรบาย

อินทรวชิเชียร ฉันท ๓๓

๑) มารดร บิดาจง จะ ประสงค์ บุตร ชาย
หรือ บุตร มั่นหมาย ก็ เพราะเหตุ ทำตรา

๑ คือผู้บังเกิดเกล้า
แปล คุณ อเนก

ชีวิตเรณู โตภัย

จะประมาณ คุณาด้วย

วสันตคติดก นันท์ ๑๔

๑ มารดา บิดา กรณ ทา
ให้หม ประโตม ยุพิไร

รก มาเจริญ วัย

พจ กตอม ถนอม ขวัญ

๑ อุ่มแอบ อูรา กร ตระกอง
เข้าหยอก พัก มุข จานรวร

ก็ ประคอง นิยม กัน

ยุยืม ก็ ยวนใจ

๑ เติง ตู พัทธ นิจเฝ้า
ให้เพดิน เจริญ จิตศนัย

মনে এরা বড় রাই

คุณ ยิ่ง นิยม ทวี

๑ ถิ่น คุณขโมย บิด และ มา
ดิน พ้า จะ เปรียบ คุณพิริย

ตร มาก ประมาณนี้

บมิ ถ้า พระคุณ สัม

ราชขงค ปยาตรณันท์ ๑๒

๑ ชนก เมตตะ ชน
ประจวบ บุตร เจริญ ร่มย

กรณ น้อมนิยม ชม

จะ วัง เตน และ เจริญ

๑ อุดาห์ สัง ระวังสอน
แฉะ ผัก หัด นำจรรยา

ตรุน อร ก็ ปรีดา

จิตร รอบ เจริญ การ

๑ คุณา บุญพการ
อเนก คุณ วิบุลย์ บาน

ผเดิม ศรั นุสาสน์ ดำ

จะ ราพัน ก็ เพียบ เพียบ

๑ สมัย บุตร เจริญ รุ่ง
คนอง จิตคั่น เจน

ตรุน หนุ่ม และ ดำ เปน

สนุก การ สำนานใจ

๑ บิดามารดาช่วยมาหา ตระกุด ทาระร่วมไว
และ สามี ภริมัย ใน ดิเนหา ดำราญ การ

อุปาสักคำฉันท์ ๓๓

๑ พัง เห็น คุณ บรพ กรม กี่ มาก มาณ
เปรียบ ผ่าน ภาระพาน ชด ห่วง ส้มทุไทย

๑ ดัง หรือ จะ ประมาท จิต หมาย สัตตไป
ควร คิด นิจใน คุณ บรรพการ

๑ แถ้ว มานะ กตัญญู ญ และ กัตเวที่
ควร ห่วง มนะ ต ดุจ ท่าน ถนอม มา

กาพย์ ฉบับ ๑๖

๑ นิทาน อุปาสักเดชา ด้วย ความ ปราถนา
ฝึก หัด จิต ถักขณ อักษร

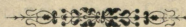
๑ แรกเรียนเพียรฉันทสรภคตอน บทบาทขาดคอน
ครุฑหุ่ ผิดไป

๑ ปราศรัย ยินยด อ่าน ขานไข พังให้อโย
ช่วยศิริ แท้ม ตก เต็ม

๑ ขอ ความสุข สดุดี เจริญ ข้าเจ้า ผู้เผดิม
ประทับ พจน หัด จิต สฤษฏี

๑ นาม ชน ด้นทราษิต ผู้เพียร เขียน คิด
นันทะ ประพนธ ด้นขดาร์

๑ โดยย่อ พอ คำ ดำนาน ถววม สุข ดำราญ
ผู้อ่าน จง มี ศรัทธา





‘ไทมพวาน’ เขียน

“จิง ๆ นาควันคุณหลวง ! อ้ายเรื่อง ต๋อยมว้ย ต๋อยมว้ยอะไรนะ
พูดจาเป็นคุย — เอานั่นปะไรดูซิคุณหลวง อ้ายพั้งหัวเราะเขะนา
ควัน ผมกต่าสับกตงทนให้เทียบ ควัน ว่าผมเขียนด้วยคนหนึ่ง”

นี่เป็นเสียงของทิดพัน ตั้งต้น อยู่ในโรงอาหาร รอยโรงหนึ่ง ซึ่ง
ตั้งอยู่แทบคอนเหินของถนนราชวงษ์

“หรือคุณหลวงไม่เชื่อ - อ้อ - เดี่ยวคุณหลวงเรียก ไอ้หมึงมา
อีกสักเป็กก่อนเถิด”

ครั้นเมื่อคุณหลวงได้ปฏิบัติตามคำขอร้องและทิดพันได้กรอก
ไอ้หมึงกรวมหายเข้าไปแล้ว ก็วางถ้วยตังคั้งบั้งใหญ่ ด้วยอุทิศ
แห่งนำอุทกั้งเซ ซึ่งนับเป็นจำนวนเป็กคั้งสิบ ๆ แล้วกต่าต๋อย

“เจ้าพวกนักมว้ยเจ๊กมว้ยจิงอะไร หรือให้นักมว้ยโคราชที่ม
ชื่อเสียงโด่งดังวรรคอะไร ๆ เกิดขึ้นมา ครั้นความแวงผมไปหมด”

“อะ จังเขียนหรือ?” คุณหลวง ท้วง

ทิดพนั "นั่นเมื่อคุณหวงไม่เชื่อ ผมจะเอาอะไรที่ได้เกิดขึ้นเมื่อหาทุกคนก่อนให้ฟังเขาใหม่ครับ?"

คุณหวง "เออ ไหนว่าไปดิ"

"เดี๋ยวครับ!" ทิดพนั ว่า "เรียกเอ มั่นเด มาอีกสักสิบห้าชีวิตจากก่อนไม่ผิดหรือครับ"

คุณหวง "อย่าให้มันบ่อยไป นักเตยเดียวจะเสียการ"

ทิดพนั "อ้อ! จริงครับ - ผมขออภัย ึ่งหุค่อยฟังนะครับ คือว่าเมื่อคนก่อนๆ นั้น ผมจะเข้านอน แล้วก็เอาอัยทรัพย์แมวของผมขึ้นไปนอนด้วยเสมอๆ"

คุณหวง ขยับ เกาเอ เขาโกศ ทิดพนั อีกเล็กน้อยแล้ว ว่า "เออ แล้วไง?"

"อะแฮ่ม - เออ คอแห้งจริง" ทิดพนั บ่น "แล้วในคืนวันหนึ่งผมถูกเขาส่งไปเข้า แข่งขันชิง ค่อยมวย เป็นจอม เบี่ยน ของ โลกกับนายแยก เดิมป์ เซย์"

"เอ๊ะ! ใครเป็นคนส่งแกไป" คุณหวง สงสัย

"เดี๋ยวครับ" ทิดพนั ชัก พันท โดนถาม ถอด คัน "ค่อยฟังเรื่อยๆ ไปก่อนครับ และผมได้เข้าไป ค่อย แข่งขัน ชนะ แยก เดิมป์ เซย์ ในยกที่สาม คุณหวง เชื่อไหมว่าผมเป็นจอม เบี่ยน แล้ว?"

คุณหวง "มันเกินไป นักกระมัง"

"จริง ๆ นา ครับ อย่าดูถูก - ออ ผิด คอ แรงจริง - เฮ้ย เจ้ก ขยับ - เออ ๆ อัย นันตะ มาสัก สิบชีวิตจากก่อน" คุณหวง คอย ฟัง ราย เถยด

นะครับ” ทิดพันพูดพาดยอกแกว มั่นเค^๕ชินตลอดกรวบหายไปอีก แล้ว
ว่าต่อ “แห่ม^๕คิน^๕น^๕ — คิน^๕ว^๕น^๕ที่^๕ผ^๕ม^๕ช^๕น^๕ไป^๕ค^๕อ^๕ย^๕กับ^๕เย^๕ก^๕เด^๕ม^๕ป^๕เช^๕ย^๕น^๕
มี^๕ค^๕น^๕ไป^๕ดู^๕ต^๕น^๕ห^๕ต^๕า^๕ม^๕าก^๕ห^๕น^๕า^๕ห^๕ด^๕ย^๕ต^๕า^๕ค^๕า^๕ง^๕า^๕ภ^๕า^๕ษ^๕า^๕เป^๕น^๕ค^๕ัน^๕จ^๕ำ^๕ร^๕ะ^๕ก,
ฝ^๕ร^๕ัง^๕, แห^๕ม^๕ม^๕, แะ^๕เจ^๕ก^๕แะ^๕ะ^๕ก^๕มี^๕ม^๕าก^๕เอ^๕ื่อ^๕เฮ^๕ื่อ^๕ผ^๕ม^๕ส^๕น^๕ก^๕ไ^๕ห^๕ญ^๕ที่^๕บ^๕ง^๕เอ^๕เ^๕น^๕
ไป^๕เจ^๕อ^๕ก^๕บ^๕น^๕า^๕ย^๕น^๕ิ^๕ย^๕ม^๕ท^๕อ^๕ง^๕ช^๕ิต^๕น^๕ัก^๕ม^๕ว^๕ย^๕เ^๕ก^๕ข^๕อง^๕เร^๕า^๕เ^๕า^๕ด^๕ว^๕ย^๕ช^๕ำ^๕น^๕า^๕ย^๕น^๕ิ^๕ย^๕ม^๕
ก^๕ั^๕ย^๕ัง^๕มา^๕เป^๕น^๕ผ^๕ู^๕ถ^๕ิ^๕ห^๕าง^๕ให้^๕ผ^๕ม^๕อ^๕ก^๕”

คุณหลวง “นายนิยมนะไปยุโรปไม่ได้ไปอะเมริกาไม่ใช่หรือ?”

“นี่^๕ช^๕ี^๕ค^๕ุ^๕ณ^๕ห^๕ต^๕ว^๕ง^๕ก^๕ั^๕จ^๕า^๕ท^๕ำ^๕ให้^๕ผ^๕ม^๕ส^๕ัน^๕ส^๕ั^๕ท^๕า^๕เ^๕า^๕เ^๕ย^๕เ^๕แล้ว^๕ก^๕ั^๕ผ^๕ม^๕บ^๕อ^๕ก^๕
ว^๕ำ^๕บ^๕ง^๕เอ^๕เ^๕น^๕ — บ^๕ง^๕เอ^๕เ^๕น^๕ไป^๕พ^๕บ^๕เ^๕า^๕ค^๕า^๕ง^๕ห^๕าก^๕ค^๕อ^๕ย^๕พ^๕ัง^๕ค^๕อ^๕ด^๕ก^๕ว^๕ำ^๕คร^๕บ^๕” ทิดพัน
ก^๕อ^๕น^๕ห^๕าย^๕ใจ^๕ค^๕ง^๕บ^๕ั^๕ด^๕ไ^๕ห^๕ญ^๕แล้ว^๕พ^๕ู^๕ด^๕ต^๕อ^๕ “ข^๕ณ^๕ะ^๕ที่^๕ผ^๕ม^๕ไ^๕ช^๕น^๕ไป^๕ค^๕ร^๕เ^๕ย^๕ม^๕ค^๕ว^๕
อ^๕ย^๕บ^๕น^๕เว^๕ท^๕น^๕น^๕น^๕า^๕ย^๕น^๕ิ^๕ย^๕ม^๕ไ^๕้^๕มา^๕บ^๕อ^๕ก^๕ท^๕ำ^๕ม^๕ว^๕ย^๕ให้^๕ผ^๕ม^๕ห^๕ด^๕ย^๕ม^๕ไ^๕้^๕ค^๕ว^๕ัน^๕พ^๕อ^๕
ไ^๕้^๕เ^๕ด^๕เ^๕า^๕เ^๕ว^๕เ^๕ด^๕า^๕ด^๕เ^๕แล้ว^๕ผ^๕ู^๕ต^๕ด^๕ัน^๕ก^๕ั^๕เ^๕ร^๕เ^๕ก^๕ให้^๕ผ^๕ม^๕เ^๕า^๕ไป^๕จ^๕บ^๕ม^๕อ^๕ส^๕ัน^๕ก^๕บ^๕พ^๕เ^๕ย^๕ค^๕
เป^๕น^๕การ^๕เ^๕ื่อ^๕ม^๕คว^๕าม^๕ส^๕ำ^๕ม^๕ค^๕ค^๕ก^๕ัน^๕ก^๕อ^๕น^๕น^๕ค^๕น^๕ค^๕ุ^๕ด^๕บ^๕ม^๕อ^๕ให้^๕อ^๕อ^๕น^๕เ^๕ื่อ^๕ร^๕
ผ^๕ม^๕ไ^๕ห^๕ญ^๕แล้ว^๕ค^๕อ^๕มา^๕ผ^๕ม^๕ก^๕ั^๕ถ^๕ับ^๕มา^๕น^๕ัง^๕ท^๕าง^๕ม^๕ุ^๕ม^๕ข^๕อง^๕ผ^๕ม^๕อ^๕ก^๕”

“พ^๕อ^๕ก^๕ระ^๕ค^๕ัง^๕ค^๕ัง^๕ช^๕น^๕เป^๕น^๕การ^๕ส^๕ัญ^๕ญา^๕บ^๕อ^๕ก^๕ให้^๕เร^๕า^๕เ^๕า^๕ค^๕อ^๕ย^๕ก^๕ัน^๕ผ^๕ม^๕
ก^๕ั^๕ด^๕ก^๕ช^๕น^๕ก^๕ระ^๕ท^๕ำ^๕คว^๕าม^๕เ^๕า^๕ร^๕พ^๕ค^๕อ^๕คร^๕ุ^๕บ^๕า^๕อา^๕จ^๕า^๕ร^๕ย^๕พ^๕อ^๕เป^๕น^๕ส^๕ัง^๕เช^๕ป^๕แล้ว^๕ก^๕ั^๕
ช^๕น^๕ท^๕ำ^๕ว^๕ำ^๕ไ^๕้^๕พ^๕ร^๕ห^๕ม^๕ส^๕ั^๕ห^๕น^๕า^๕เ^๕า^๕ไป^๕จ^๕ร^๕ด^๕ห^๕ม^๕ด^๕ก^๕ัน^๕ผ^๕ำ^๕ย^๕พ^๕เ^๕ย^๕ค^๕แ^๕ก^๕ค^๕ุ^๕ม^๕เ^๕ิง^๕
จ^๕ร^๕ด^๕ห^๕ม^๕ด^๕ไ^๕ด^๕ย^๕อ^๕ง^๕แ^๕ย^๕พ^๕ิก^๕ด^๕เร^๕า^๕ท^๕ัง^๕ด^๕อ^๕ง^๕ค^๕า^๕ง^๕ค^๕ุ^๕ม^๕เ^๕ิง^๕ห^๕า^๕ท^๕าง^๕ท^๕
จ^๕ะ^๕เ^๕า^๕ค^๕อ^๕ย^๕ก^๕ัน^๕“บ^๕ง^๕” เ^๕ย^๕ง^๕ห^๕ม^๕ด^๕ข^๕อง^๕ผ^๕ม^๕พ^๕ัง^๕ไป^๕โ^๕ด^๕น^๕ท^๕ห^๕มา^๕ย^๕ค^๕ือ^๕ก^๕ระ^๕
โ^๕ด^๕ง^๕ค^๕าง^๕พ^๕เ^๕ย^๕ค^๕เ^๕า^๕ถ^๕น^๕ด^๕ใจ^๕แม่^๕เจ้า^๕ว^๕อ^๕ย^๕! ค^๕าง^๕อะ^๕ไร^๕ก^๕ั^๕ม^๕ิ^๕ว^๕ุ^๕คร^๕บ^๕แ^๕ง^๕ๆ

คล้าย ๆ หรือเหมือนไม้กระดาน ฝาห้อง เอาที่เดียว เวลานาน พยายาม
ดิ้นรน น้อย ๆ แก้วรีเข้ามา จะ ค่อย หน้าผม แก้วโดน พรหม ดีหน้า
ของ ผม เข้า แก้วเลยไม่ รู้ จะ ค่อย หน้าไหน แน่ ระหว่าง ที่ แก้ว กำลัง ชัก
ง อยู่ นั้น ผมเลย ถือ โอ้อวด อันดี ทอย พงกะทิ เข้า ไป เบื่อ เวล อด ยืน ดีจริง
คุณหลวง พอ พี่เล็ก โคน หมัด ของ ผม เข้า แก้ว เลย ถดถอย ถ่ม ก้น จำ บัง ไป
ยัง พน ฝาย ผู้ ตัดดิน ตรง เข้า ได้ ก น บ ๑-๒-๓ พยายาม ถก ชน ได้ พอ ด
กระดิ่ง ดัง ขึ้น เปน สัญญา ว่า หมด ยก ที่หนึ่ง ผม จึง เดิน ไป หนึ่ง ทาง มุม
ของ ผม ซึ่ง มี นายนิม คอย เปน ผู้ ให้น้ำ อยู่ ”

“เออ ก็ ถนัด ดี ว่า ยก ที่สอง ค่อย ไป ชี ” คุณหลวง ว่า
ทิดพัน “เดี๋ยว คว้า หัก หายใจ ก่อน เอ อ้าย หมูแดง ถ้า จา ดั น
คว้า เอา เจก หัน มา ถัก ย ดิบ ซา ตาง ค์ ชี ”

เมื่อ เจก ยก งาน หมูแดง มา ให้ ทิดพัน แล้ว

“อะ อ้ายนี้ มัน เซอะ เอ็ง เห็น ไหม ว่า ไน ถ้วย มัน หมด แล้ว ต้อง
ให้ บอก ด้วย หรือ ไป ๆ เอา มา ถัก ดิบ ห้า ซา ตาง ค์ ” ทิดพัน พาด ดู เจ็ก ถัน

“อ๋อ ” ทิดพัน ว่า พัน เมื่อ จิบ มัน เค เข้า ไป ครึ่ง แก้ว แล้ว ก็ เอา
หมแดง ตาม “ค่อย พัง ให้ ดั น คว้า ! ยก ที่สอง ค่อย ไป ผม รู้ ดี โดย
ตั้ง เกต ดู ว่า ตอน นั้น พยายาม ออก จะ โม โห โท โธ มาก ขึ้น แก้ว เกร็ง กัด้าม
เนื้อ พอง โต ขึ้น แข็ง รวด กับ หิน อัน จา คราน จะ เปน ด้วย พรหม ดี หน้า
ของ ผม เลื่อม ทราบ ลง ไป หรือ ใจ ก็ ไม่ ชับ ทราบ เพราะ พอ ผม ก้าว เข้า
ดื่อก เข้า ไป พี่เล็ก ก็ ถด หน้าเง ของ ผม เข้า ให้ ฉาด ใหญ่ โอ๊ย ! คุณหลวง

ไม่ยกกระหาเจ็บนักหรอก เพียงแค่แสบๆ ไปเท่านั้น พอผมตั้งหลัก
ได้จะขยับเขาไปอีก ก็โดนเขาอีกปั้ง จนคิดไว้ที่ขากรรไกร พอรู้สึก
คาบพวกแทบเห็นดาว ด้วยความง่วง กับ ยืนไม่คิด ผมต้องล้มลง
กลิ้งไป กลิ้ง มาอยู่จนสุดสิ้นนับถึงเก้า ผมจึงลุกขึ้นได้ แล้วยืน
หอบ พักอยู่ข้างเตียงนั้น พยายามเห็นดังนั้น จึงถามผมว่า “นั่น
แพะหรือ?” ผมแข็งอกแข็งใจตอบไปว่า “ขอพักก่อนก็ได้ไม่ได้ ถ้าเช่น
นั้นก็มา ฟาด ข้อมันต่อไปไหม” มวย ของเราก็ก็นับต่อไป “เก้งๆ”
เสียง กระดิ่ง บอกหมดยกที่สอง โอ๊ย! ผมแทบเดินเข้ามา ยังมุ่ม
ไม่ไหว แน่ ครับ นี่ตั้งแต่ นายนิม แกลไป พุงผม มา นั่งลง และ ทำอาการ
นวดเพื่อยู่ครู่ใหญ่ๆ แล้ว แกก็ เอาอะไร ไม่ทราบ มา ให้ผมกิน เบน
เม็ดๆ แต่ แกบอกว่า เป็น ยา ถ้า ดึง เขา กว้าง ช้อน นั้น เป็น หมด ยก สอง

คุณหลวง “เขา ถือ ว่า แยก เติมน้ำ เชย์ หมัด หนัก ไม่ ใช่ หรือ?”

ทิดพัน “หนัก ครับ แต่ ไม่ ยก เจ็บ เป็น แด่ แสบๆ เหมือน แมว ข่วน”

“ยก ที่ สี่ ม เค้า ค่อย ไป อีก ซี่” คุณหลวง เตือน เมื่อ เห็น ทิด พัน นั้น

มองดู พน เพดาน ห้อง เฉย

“อ้อ! ยก ที่ สี่ ม หรือ ครับ” ทิด พัน พูด แล้ว ยก ส่วน ที่ เหลือ ใน

แก้ว จิบ ทรบ หาย ไป หมด “อะแฮ่ม! ยก นี้ สำคัญ ผม ชัก ตื่น ๆ ความ ใน

ยก สี่ ม เดี๋ยว บ้าง แล้ว ครับ” แต่ เขา เอะ ผม จะ เค้า เท่า ที่ ผม จำ ได้ ให้

ฟัง ยก สี่ ม เริ่ม ต้น อ้อ! กำลัง ของ ผม มา จาก ไหน ไม่ รู้ ครับ

ถึง แก เอะ ตื่น คุบ ๆ อีก ตอน นี้ แยก ออก จะ ชด่า มาก เพราะ เบน ค่อย ผม

ในยกก่อน ผมเห็นซี่โครงของแก เบียด่างมากเลยปล่อยโครมเข้าให้ เออซี่โครงของ หมอ แยก แข็งเหมือน กระดาน ฝ่าห้อง อักน่าแหละ”

“เออแง ซี่หนา” เสียงนายนิม ร้อง หนนम्म “นั่นๆ ขยับหมดเลย ซิ—เออ สดวย จริง - กร้วมโผง ฉาด ได้การ”

หมดเจ้ากรรม ของผมเวदानัน เกิด บวม หนูน ชน และ รุ้ ลัก เจ็บ โดยเหตุผม ค้อย ถูก ซี่โครง อัน แข็ง ยักกับ กระดาน ของ พี่แยก พี่แยก ฉิว จ้องดู ผมด้อย แสงดา อัน แคววับ และ ปล่อย หมด บัง มายัง หน้า ของผม โอโย! มัน ช่าง แสบ เลี้ยง กระไร เออ! คอย ฟัง ให้ ดื่นะครับ ผมเห็น ท่าทางไม่เข้าที่ ผมจึงตะโกนไปว่า “แยกไหน ลอง ค้อย คลุก กัน เกิดนะ”

พี่แยก ผงก ศีรษะ รับรอง ทันใดนั้นเรา ทั้งสอง ต่าง ค้อย คลุก คลัด ต้มอกันใหญ่ เสียงไม้ บน เวท ดึง ดึงตึง เออะอะ คอห์น หึ่งผมได้ทำเลย ฟุ้ง หมด ปวดให้ ที่ ช่องคอ พี่แยกทาน ก้าง ของผมไม่ ไหว เลย ร่วง จาก เวท แต่ผม ก็ ยั้ง ตัว ไม่ อยู่ เหมือนกัน เลย ร่วง ตก ตาม ลง ไป ด้วย กัน ดัง โครมใหญ่ พอผม รุ้ ลัก หายง มองดูที่ไหนได้ — —

• คุณหลวง “ทำไม?”

ทิดพัน “พี่แยก ลงไปนอน ยังพ่น ร้อง เมฆๆ ๆ ถน อยู่ แล้ว”

คุณหลวง “เอะ แยก เดมบี้ เซย์ทำไม ร้อง เมฆๆ ด้วย”

ทิดพัน “ใคร บอก?”

คุณหลวง “มัน ยัง ไร กัน นะ?”

“เดี๋ยวคุณหลวง เรียก ไ้ หมึง มา อัก ด้วย ซิ” ทิดพัน พูด แล้วทำ

เป็น นิ่ง ตรอง

พอเจ็กเขาเอ้หมิ่งมาสั่งให้ โดยคำสั่งของคุณหลวงแล้ว ทิดพินก็ไม่ได้พักให้แก่วิน วาน นาน ้วยยกขึ้นได้ก็ปล่อยกรับผ่านช่องแคบแห่ง คอ หอย หายไป

“ครอ ยงง ครัวบ การ ที่ พะเยค ร้อง เมียวได้ ก็เพราะ ตัวจริง มันคือ อ้ายทรวัย แมว ของผม เรื่อง ที่ ผม เต่า ไป นั้น เป็น เรื่อง ที่ ผม มัน ไป แด ตะเมอไป แทนที่จะเกิดต่อสู้กับ พะเยค นั้น ตัวจริง ก็คือ อ้ายทรวัยนี้เอง แนะ รอย แผล ที่ ผม ถูก มัน ข่วน ยัง ไม่ หาย เลย ” ทิดพิน ว่า แล้ว ถลก แขน แลื้อ ขึ้น ให้ ดู รอย แผล

คุณหลวง “วุดโท! มันไป ดอก หรือ มา เต่า ให้ กัน พัง นัง นาตาย แห่ง คอ ไป ได้ เจ้ามั่น โทก ทง เรื่อง ”

“แล้ว ครัวบ ” ทิดพิน พูด เมื่อ ได้ ดู นาฬิกา ซึ่ง ขวอน ไว้ ที่ ข้าง ฝา แล้ว “นี่ ก็ หก โมง เย็น กับ สิบห้า นาที กว่า ๆ แล้ว ผม เห็น จะ ต้อง ตา ที่ นะ ครัวบ อ้าย คำ เอ้ หมิ่ง และ อะไร ๆ ตก เป็น หน้า ที่ ของ คุณหลวง ก็ แล้ว กัน ผม ตา ตะ ครัวบ ”

ทิดพิน ตก ขึ้น ได้ ก็ แฉว อ้าว ได้ เกี่ย ต้อง ออก จาก ร้าน อาหาร ย่อย นิน ไป

“ทิดพิน - ทิดพิน คุณหลวง ตะ โทก แด ไม่ มี เสียง ขาน คอบ ตก ตง คุณหลวง ต้อง เป็น เจ้าพนักงาน ” เป๊ย





ของ พ. ๒.

แม่ครู “นก เป็น คำ สำคัญ ถ้าจะ เรียก ให้ เป็น คำ ศัพท์ จะต้อง
เรียกว่าอะไร?”

นักเรียน “เรียกว่า บัณฑิต”

แม่ครู “แม่ ถ้าจะ เรียก เป็น คำ ศัพท์ จะต้อง เรียกว่าอะไร?”

นักเรียน ยกมือ หมดทุกคน เว้นแต่เด็กหญิง บุญมี คนเดียว แม่ครู เข้า
ใจว่า ขี้เกียจ ยกมือ จึง บอกให้ ยืนขึ้น ตอบ

เด็กหญิงบุญมี ยืนหน้าอยู่ ครู่หนึ่ง แล้ว ตอบว่า “เรียกว่า ไม่ยกมือค่ะ”

บิดา “เจ้าดีใจ เรื่อง อะไร ดูหน้าตา เบิกบาน?”

บุตร “จิตใจที่ คุณครู ท่าน บอก ว่า ถ้าผม ตาย เสีย จะ เป็น ประโยชน์
แก่ โลก มาก”

บิดา “ประโยชน์ อะไร?”

บุตร “คุณครู ว่า ถ้าผม ตาย เสีย คนหนึ่ง โลก จะ สูญ หาย มาก ครบ”

ผู้พวักษา “พยานว่าพยานเห็นจำเลยแบกหีบของโจทก์ใบนี้ไป
ไม่ใช่หรือ?”

พยานจำเลย “ขอรับ แต่ว่าเป็นหีบเปล่าๆ”

ผู้พวักษา “ทำไมพยานจึงรู้ล่ะ?”

พยานจำเลย “เพราะตามข้าพเจ้ากคงเห็น”

ผู้พวักษา “แต่หีบนั้นปิดไม่ใช่หรือ ทำไมพยานจึงเห็นล่ะ?”

พยานจำเลย “บิดจริง ขอรับ แต่ข้าพเจ้าเป็นคนช่วยจำเลยเปิดด้วย”

คุณพระเครื่องจัดที่ถูกเรียกว่าคุณฮาว “ใครบอกว่าฉันเป็น
ฮาวแกหา?”

ชายหนุ่ม “ประทาน กระผมไม่ได้เรียกเองดอกขอรับ”

คุณพระตวาด “ใครเป็นคนบอกให้แกเรียกล่ะ?”

ชายหนุ่ม “กระผมเรียกตามแม่เลี้ยงยมหาดานดำได้เท่าขอรับ”

เขาผู้หญิง “คุณพี่คะ เวลดาเท่าไรแล้ว?”

เขาผู้ชาย “ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูแล้วตอบเสียงดังๆ” “ตายจริง
นาฬิกาของพี่หยุดเสียแล้ว”

เขาผู้หญิง “หยุดตั้งแต่เมื่อไรคะ?”

เขาผู้ชาย “เที่ยงจันตรงเบ่งเที่ยงจ่ะ”

เขาผู้หญิง “ตามธรรมเนียมมันเคยหยุดเวดามันเต็มมือหรือคะ?”

เขาผู้ชาย “จะหยุดเต็มมือ เพราะมันตกใจเสียงบันเทียง”

จดหมาย หยิบดูว่า ถึงคุรูกบ้านนอกของหล่อน ตอนท้ายมีว่า
 “..... ดิฉันได้ตั้ง จูบ มา ยัง เชอ พร้อม กับ จดหมาย ฉบับ นี แลว.....”

คุรูกบ้านนอกของหล่อนตอบมาว่า “..... ออกแตก! จูบ ของ
 หล่อนหาไม่เห็น เจ้าเด็กคนใช้ของหล่อนเอาไป หรือทำตกเสียกลาง
 ทางก็ไม่รู้.....”

เพื่อนบ้าน “แกยืนอยู่ทำไมๆ ถึงยังไม่เข้าบ้าน”

นายแดง “โพรวดู.....”

เพื่อนบ้าน “อ้อ! เขาไป กับ เมีย แก เมื่อก่อนเอง”

นายแดง “ไม่ใช่ ดู.....”

เพื่อนบ้าน “หนอยนะ! ยังจะมาเถียงอีก กันเห็นกับตาฉันนา”

นายแดง “ถูกนะ แต่ฉันหาถูกกฏเกณฑ์ทางหากนะ”

เจ้าคุณผู้หนึ่งเป็นคนกตัญญู คนอื่นหนึ่งได้ยื่นเลี้ยงดูทุกกักข้าง
 ต้นของกนกัยของท่าน จึงร้องถาม “นั่นใคร คนหรือผี ถ้าไม่บอก
 • ดิฉันจะยิ่งเสียใจเดียวคนเดียว”

เลี้ยงดูตอบจากที่มืดอ้อยๆ “ผี ขอรบ”

เจ้าคุณทั้งบนมดคง คราง อ้อๆ “โอย! แต่จะเอาอะไรก็เชิญเถอะ”

ผู้ร้าย “เอ็งซ่อนเงินไว้ที่ไหน บอกมาตามตรง ถ้าไม่บอกจะก่อ

ล้มของเอ็งจะคงแยกเดียวฉัน

เจ้าทวย “อะไรๆ ข้าจะบอกเอ็ง ข้าไม่กลัวเอ็ง ข้าหุรอก

ผู้ร้าย “เฮาเถอะวะ เฮ้งไม่บอกข้าคนเฮาเองก็ได้ เดียวเดียวก
คง พบ มันจะมีติดขัดยังงัยนักเทียว”

เจ้าทรัพย์ “เชิญเถอะ เชิญคนเฮาเอง ชะวะอะไร ข้าจะบอกกะเฮ้ง
ว่าข้าซ่อนไว้ ไต่ ท่อน ไม่มันจะวะ”

บุตรีชายคนใหญ่ พ้อง บิดา “คุณพ่อครับ พ่อเด็กทำจานแตก”

บิดา “เจ้าเห็นด้วยตาของเจ้าเองหรือ?”

บุตรีชาย “ผมไม่เห็น ด้วยตา ดอกครับ แต่พ่อเด็ก อยู่ในครัวคนเดียว
เมื่อเวตาจานแตก และผมได้ ยืนเสียงจาน ตกด้วย”

บิดา “คำกล่าวหาของเจ้าดู ไม่มีเหตุผล พอที่จะเชื่อได้เลย”

พูดแล้ว บิดาก็หันหลังให้ จะเดิน ออก ประตูไป บุตรีชายเอ่ยขึ้น ว่า
“คุณพ่อ นะเฮตาเสียง ยัง ว่าเด็กอมมืออก”

บิดาหันกลับ หน้าแดง ด้วยความโกรธ พูดว่า “เจ้าว่าข้าโง่กว่า
เด็กอมมือ เพราะ ฉะนั้น ข้าจะตีเจ้า ๕ ที แบบมือมา”

บุตรีชาย “แต่คุณพ่อ เห็น ด้วยตา หรือ ครับ ว่าผม ว่า”

บิดา “ถึง ข้าไม่เห็น ด้วยตา ก็จริง แต่ข้าได้ ยืนเสียงจาน”

บุตรีชาย “คำกล่าวหาของ คุณพ่อ ดู ไม่มีเหตุผล พอที่จะเชื่อได้เลย”

นกคุย “กนกเคยเห็น เตื่อ ตัวหนึ่ง ยาว ตัง ๑๖ คอก นะ”

นกชดค้อ “ปล่าว นันยังไม ไต่ แท กนกเคย เห็น ยาว ตัง ๑๕ คอก กัม”

นกคุย “ถ้า ยังงั้น เห็น จะเป้น พ่อ ของ ตัว ที่ กนก เห็น กระมัง”

ตำรวจไปจับผู้ร้ายที่บ้าน ๆ หนึ่ง คบประตูดังๆ แล้วร้องว่า
“ใครอยู่ข้างในบ้าง เปิดประตู”

เตียงไม่มีเตียง คอบ

ตำรวจ “ไม่เปิดพังกา” เอาตามตะบองกระทั่งประตู
เตียงเด็ก ร้อง คอบ ออกมา “เดี๋ยวจะ รอดเดียว เวลานี้ ผู้ใหญ่
เขายังไม่อยู่”

ตำรวจ “อยู่หรือไม่ อยู่ก็ เปิดออกมาเถะนะ”

เด็ก “แต่ก้น รอดให้พ่อเขาลงไปซ่อน ในตู้เตียง ก่อน
ไม่ได้รี?”

บิดา “เมื่อคืนทำไมเจ้าจึงยอมให้คุณหลวงจูบ”

บุตรสาว “โอ! คุณพ่อเข้าใจผิดเสียแล้วค่ะ”

บิดา “เข้าใจผิดยังไร ก็ข้าเห็นกับตาฉันนา”

บุตรสาว “ไม่ใช่ดอกค่ะ ดิฉันจะเล่าให้ฟัง ก็คุณหลวง ท่านว่า

หอม แป้ง ตำที่ไหน? ดิฉัน บอกว่าดิฉันผัดหน้ามา คุณ

หลวง ท่านไม่เชื่อ ดิฉัน จึงบอกให้ท่าน ลองดมดูที่แก้ม ดิฉัน

อย่างนี้ ต่างหากค่ะ”

หนูแดง อายุ ๘ ปี เป็นเด็กช่างคิด เห็น ของอะไร ของใคร เข้า ก็มัก
จะคิดว่า เป็น ของคนเดิมๆ วันหนึ่ง บิดา กลับจากทำงาน หนูแดง จึงออกไป
ไปรับ แล้วบอกว่า “พ่อจ๋า เดี่ยวนี้ หนูไม่ช่างคิดของใคร แล้วละพ่อ...
เอ๊ะ! แต่นั่นทำไม พ่อเขาหมวก ของหนูไปได้ทำงาน ละพ่อ?”

- คุณ ก. “ผมนี้กว่าถ้าคุณฉลาด คุณคงไม่ยกตุ๊กสาวคุณให้ผู้ชายผม”
- คุณ ข. “เพราะเหตุใด คุณ จึง คิดเช่นนั้น?”
- คุณ ก. “เพราะเหตุว่า มัน มี เมีย แล้ว คง ๒ คน นะ”
- คุณ ข. “ถึง อย่าง นั้น ก็ ไม่ เป็นไร”
- คุณ ก. “คุณ ไม่ เสีย คาย บุตรสาว บ้าง หรือ?”
- คุณ ข. “เสีย คาย ทำไม มัน เคย ตาม ผู้ชาย ไป ๖ คน แล้ว และ ตุ๊ก
คุณ เป็น ผู้คน ที่ ๗ ของ มัน”

คำวนหนึ่ง นางสาว ส้มมาน กับ คู่รัก กำลัง นั่ง คุย กัน อยู่ ที่ หน้า บ้าน
ของ หล่อน ลูกครุ ได้ ยืน เฝ้า ไข้ ของ สุนัข ชนิต เด็ก คง ชน ที่ บน เรือน
ต้นไม้ หมด คู่รัก ของ หล่อน จึง เอ่ย ชน

“แหม! หล่อน คง มี สุนัข เด็ก งาม ๆ หลาย ตัว ที่ เดียว ถ้า ไม่
รังเกียจ ฉัน อยาก ขอ ไป เฝ้า สัก ตัว หนึ่ง”

นางสาว ส้มมาน “ไม่ รังเกียจ หรือ ค่ะ แต่ เฝ้า ใจ ที่ คิด ห่ม ตัว
เดียว ถ้า มี สัก ๒ ตัว ระวัง จะ เป็น ไร ไป”

คู่รัก ของ หล่อน พุด เรว “นั่น มัน เฝ้า สุนัข ๒ ตัว นี้ หล่อน”

นางสาว ส้มมาน เบิก ตา พอง “โอ! คุณ เข้า ใจ ผิด เสีย แล้ว อีก
เฝ้า หนึ่ง นั้น คือ เฝ้า คุณ พ่อ ท่าน ทำ เถียน ตาม อย่าง ถ้อย มัน ต่าง หาก”





ด. น. ไวเศษชาติยี่แปด

ชาร์ลส์มาร์เทิล (ค.ศ. ๖๘๘-๗๕๑)

ในปี ค.ศ. ๗๓๒ เมื่อมหาระฆัตตายแล้วได้ ๑๐๐ ปี กองทัพพวก
ศาสนา มะระ หมด ได้ ต่ ส่วน ตอน ตก ของ อาระ เบย และ ข้าม ส่วน เหนือ
ของ ทวีป แอฟริกา ตรง เข้า ได้ สู่ เปญ และ ว ขน ด้ ไป ทาง ส่วน เหนือ
เข้าไป ใน ประเทศ ฝรั่งเศส พวก อีตตาม หรือ พวก นั บั ถิ ศาสนา มะระ หมด
ได้ พยายาม ที่จะ ให้ โลก เปลี่ยนแปลง การ นั บั ถิ ศาสนา คฤศเตียน ให้ เป็น
ศาสนา มะระ หมด โดย ดำ แดง อิทธิฤทธิ์ ทำลาย ผู้ ที่ ไม่ เชื่อ ถิ ก่อ
กองทัพ พวก ศาสนา มะระ หมด ซึ่ง ได้ กำ ดัง กวาด มา ทาง ปลาย ด้าน ทะ เ
เมดิเตอร์ เรเนียน ตอน ออก และได้ พัก อยู่ ที่ จังหวัด คอนสแตนติ
โนเปอ ๑๖ ปี ฝ่าย พวก คฤศต อาณาจักร ยัง หา สู้ ดั ง ด้ เหนือ ใน การ
แผดง อำนาจ ของ พวก อีตตาม ใน คราว แรก นั ก ไม่
ชนะ บั ถิ ภัย อัน ร้ายแรง ก็ได้ เกิด ขึ้น ใน ยุโรป อีก ครั้ง หนึ่ง และ
ยุโรป กำลัง อยู่ ใน ภาวะ ซึ่ง กำลัง จะ เหยิง ไป ข้าง แพ หรือ ชนะ ยัง ไม่ แน่
นอน เพราะ การ รบ ภาย ใน ได้ อยู่ ใน ระยะ เกือบ จะ ถึง ปรารถ อยู่ แล้ว

ชาร์ลส์ ได้ช่วยชำระ พวก ศาสนา มะหะหมัด

พวก หัว หน้า ของ กอด ส่วน ได้ ที่ ฝ่าย แพ้ ได้ ก่อตั้ง องค์ การ ร้อง ขอ ความ ช่วยเหลือ ขึ้น มา ทาง ส่วน เหนือ ใน ทัน โดน นั้น กองทัพ พวก แฟรงก์ ทาง ส่วน เหนือ ซึ่ง ชาร์ลส์ เป็นผู้ นำ ได้ รุก เข้า ไป ใน ระหว่าง ค่าย ดโพลิตเทียร์ และ โทเออร์ธ การ รบ อัน น่า สยด สยอง ก็ ได้ เริ่ม ขึ้น พวก ทหารม้า ฝ่าย ซาคัก ได้ รวม ก่อตั้ง กัน เข้า ประจันบาน กับ ทหาร รบ ของ พวก แฟรงก์ ส่วน เหนือ ทุก ๆ ชั่ว โมง อย่าง ไม่ หยุด หย่อน คล้าย กับ คลื่น ใน มหาสมุทร ที่ เข้า กระแทก ผ่าง แล้ว ก็ แยก กระจาย ไป พวก แซก ซาคัก ได้ ประมาท ต่อ การ บัง กัน แก่ พวก ทหาร แฟรงก์ ผู้ ชำนาญ การ รบ และ กล้าหาญ ที่ สวม เกราะ และ ส่วน หมวก เหล็ก ใน ที่ สุด แม้ ทัพ ฝ่าย อีสตาม ก็ได้ ถูก ซ้ำ ตาย ใน สงคราม รบ พวก แฟรงก์ ได้ ซบ ได้ ฝ่าย ซาคัก แค หนึ่ง ไป ยัง ค่าย ดโพลิตเทียร์ นับ ว่า ยุโรป ได้ บัง กัน ศาสนา คณิศ เคียน ไว้ อีก คราว หนึ่ง และ ชาร์ลส์ ได้ ถูก ขนาน พระนาม ใหม่ ว่า “ชาร์ลส์ มาเตด”

มาตร ว่า พระเจ้า ชาร์ลส์ มาเตด ขณะ เมื่อ ขึ้น ครอง ราช สัมบัต ใน ราช อาณาจักร ของ พวก แฟรงก์ ทั้ง หมด โดย มิ ได้ กระทำ พระราช พิธี ปราบดาภิเษก เพื่อ จะได้ เป็น หน ทาง สำหรับ พระ ราช โอรส ของ พระองค์ ขึ้น ครอง ราช สัมบัต ก็ จริง แต่ ราช วงศ์ ของ พระองค์ ก็ ได้ ขึ้น ครอง กัน สืบ เนื่อง มา โดย มิ ได้ มี อุปัทวเหตุ ใด ๆ เลย และได้ ทำ ให้ ราช อาณา จักร แฟรงก์ เจริญ ขึ้น พร้อม ทั้ง อำนาจ ใน อนาคต แต่ บัด ยับ นี้ จน ถึง พระเจ้า ชาร์ลส์ มหาราช หรือ ชาร์ลส์ มาน

ชาร์ลส์ เดอะโบลด์ ชาร์ลส์ เดอะโบลด์ ดยุก ออฟเบอร์กันดี

(ค. ศ. ๑๔๓๓—๑๔๗๗)

เช้าวันอาทิตย์ ตุลาคม ค.ศ. ๑๔๖๘ ณ ริมฝั่ง ตำบาร น้อย ทางส่วน
ตอน ตกเฉียงเหนือ ของประเทศ ฝรั่งเศส ชาร์ลส์ เดอะโบลด์ หรือชาร์ลส์
ผู้กล้าหาญได้ คอย รับ พระเจ้า หลุย ที่ ๑๑ รัชสมัย ของ ประเทศ ฝรั่งเศส
ซึ่งได้เสด็จ มา ณ เมือง เบอร์กันดี ขณะเมื่อ พระเจ้า หลุย ได้เสด็จ เข้า
มาใกล้ ชาร์ลส์ ได้ ถวายคำนับ บนหลัง ม้า และ จะลงจาก หลงม้าออก แต่
พระเจ้า หลุย ได้ ทรงห้ามไว้ และได้ จรดพระนาสิก บนแก้ม ของ ชาร์ลส์ และ
ทรง กอด พระศอก พร้อม ด้วย ความ ปราโมทย์ อย่าง ยิ่ง ใน ขณะ
เมื่อ ต่าง ก็ยัง ทรง พระเยาว์ อยู่ด้วยกัน ก่อนที่ พระเจ้า หลุย ได้ ขึ้นครอง
ราชสมบัติ เจ้า องค์ พระองค์ นี้เป็น พระสหาย ที่รักใคร่ กันมาก เคยอยู่
ใน กระโถม อันเดียวกัน และ บรรทม บน เตียง อันเดียวกัน

เพื่อน กลาย เป็น ศัตรู

ไม่มีใคร ที่ จะพยากรณ์ ได้ว่า พระสหาย รัก ทั้งสองพระองค์ นี้จะ
กลาย เป็น ศัตรู กัน อย่าง ร้ายแรง คือ ต่อ มา ดัง ตามปี ชาร์ลส์ ได้ แย่ง
อาณาเขตร ของ พระเจ้า หลุย เจ้า แผ่นดิน ฝรั่งเศส และ ยุ่ง ให้ ขุนนาง
ใน ประเทศ ฝรั่งเศส แฉง อำนาจ ต่อ พระราชา ผู้ครอง ประเทศ ขณะนั้น
พระเจ้า หลุย ได้ เสด็จ มหา ชาร์ลส์ อย่าง มิใช่ ด้วย มหา สหาย การที่
พระเจ้า หลุย ได้เสด็จ มา คราวนี้ ก็เพื่อ มีพระประสงค์ จะ คืน พระราช อาณา
เขตรที่ ชาร์ลส์ วิว เขาไป นั่น ค่ะ

ก่อนที่พระเจ้าหลุยส์จะได้สำเร็จดังพระประสงค์ ข้าองค์นั้นมัก
ใจได้ทราบมาถึงชาร์ลส์ว่า พตเมืองที่จังหวัดลิเอซได้ถูกขึ้นเป็น
ขบถ คือ พระองค์จะได้มี นายทหาร ของพระองค์ เสียหายคน ชาร์ลส์
ทรงทราบได้ อย่างที่ที่เคยว่า ราชกิจ ที่ถูกขึ้นลับอาวุธเป็น ขบถ คือ
พระองค์ ขึ้นน โดยทาง คำเนิน รัฐประศาสน์นโยบาย ของ พระเจ้าหลุยส์ ซึ่ง
ได้มี ข้อ ไปทั่วราชสำนักของยุโรปว่า “คนระแวงมุ่ม” ในชั้นแรก
พระเจ้าชาร์ลส์ตั้งใจที่จะฆ่าพระเจ้าหลุยส์ในเวลาย่ำเย็นเยียนพระองค์
แต่พระเจ้าชาร์ลส์ได้สัญญา กับ พระเจ้าหลุยส์ว่า พระองค์จะป้องกัน
ราชอาณาจักร เบอร์กนดี ดังนั้น ความคิดแรกก่อนที่พระเจ้าหลุยส์จะ
เสด็จมาถึงจึงเป็นอันล้มเหลวไป พระองค์ได้บังคับให้พระเจ้าหลุยส์
ช่วยเหลือพระองค์ปราบ จังหวัดลิเอซ ตามสัญญาที่ตกลงกัน

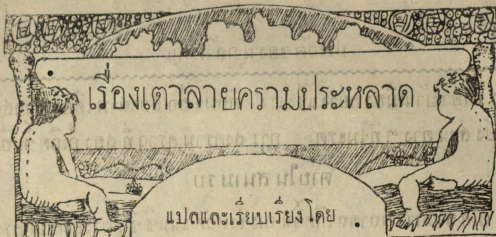
ชาร์ลส์มีความกระหายอยากจะได้ ซือเลียง พระองค์ได้ทรง
รวบรวม ส่วน เนทเซอร์ แตนด์ เป็น มณฑลภาคใหญ่ ระหว่าง ฝรั่งเศส กับ
เยอรมันน์ มณฑลภาคใหญ่นี้พระองค์ได้ขึ้นปกครองคล้ายกับพระราช
ความอยากได้ ซือเลียงเหล่านี้ที่สุดได้นำให้พระองค์เลิกคิด
การสู้รบกับราชวงศ์ฝรั่งเศส และกลับพระทัยไปแผ่อำนาจทาง
ด้านตะวันออก พระองค์ได้ส่งกองทหารโดยง่ายดาย แต่การปราบปราม
ของพระองค์ในมณฑลแอตแซสได้ทำให้พระองค์ต้องต่อสู้กับชาวเขา
ของสวิสเซอร์แลนด์ โดยความลำบาก เพราะพวกสวิสเป็นผู้นิยม
การฆ่าและใช้อาวุธขวางได้ อย่างแม่นยำมาตั้งแต่หลายชั่ววงศ์มาแล้ว
ชาร์ลส์ได้ใช้อำนาจอย่างทารุณฆ่าพตเมืองส่วนหนึ่ง ถึงแม้ได้ยอมแพ้
แล้วก็ยังกระทำอีก เมื่อพระองค์ยกทัพกลับมาแล้ว พวกสวิสก็ได้

จัดการ รักษาบ้านเมือง อย่าง แข็งแรง ต่อมาอีก ต้องล่าม เดือน ชาวสวิส
ก็ได้ แบ่ง ส่วน ต่าง ๆ ที่ไม่รบ การ สงคราม คราว ที่ ต้อง ก็เกิด ขึ้นอีก

ตายใน สนามรบ

เมื่อ ชาวกริ จลาต เกิดขึ้น ณ จังหวัด แนนซี ซึ่ง พระองค์ ปกครอง
ได้ ปีเศษ พระเจ้า ชาร์ลส์ จึงได้ รับแต่งตั้ง ไปยังภาค ลอร์เรน เพื่อปราบ
การ ขบถนั้น แต่ ทหาร ม้า ของ พระองค์ ที่ มา ช่วย จังหวัด แนนซี หา ได้
ต่อสู้ กับ ทหาร ม้า ข่านญ ชาวสวิส ของ ชาว สวิส ไม่ การ สงคราม
จึงโดย เร็ว เขา โดย พวก เบอร์กินด์ นำ ทหาร ม้า ไป เสีย ก่อน พวก
ทหาร ม้า สวิส พอเสร็จ การ สงคราม ก็ หาพบ พระเจ้า ชาร์ลส์ ไม่ ต่อ
มาอีก สามวัน จึงได้ พบ พระสวามี ของ พระองค์ อยู่ ใน สนามรบ อันเปล่า
เปลี่ยว น่า สงเวช นับ ว่าได้ สิ้น พระ นาม ของ ผู้มี ชื่อเสียง ใน ยุโรป
ไป พระองค์ หนึ่ง

เมื่อ พระเจ้า ชาร์ลส์ เฮอร์โบลต์ ได้รับ มฤตยู จากพระเจ้าฟิลิป พระ
ราชบิดา ของ พระองค์ เป็น ดยุก เบอร์กินด์ ในปี ค.ศ. ๑๔๖๗ ราชอาณาจักร
จักร ของ พระองค์ ได้รวม กันอย่าง เป็น อิศรภาพ หรือ จะ เรียก ว่า ภาค
เบอร์กินด์ อิศรภาพ ก็ได้ และโดย มากมักเรียกรวม กันว่า เนทเธอร์แลนด์
(คือ เบดเยียม และ ฮอลแลนด์ เคียงกัน) แต่โดย มาก ความ มุ่งหมาย ของ
พระองค์ ใน การ สงคราม ปรารถนา ที่จะ รวมรวม ภาคเหนือ และภาคใต้
ในความ ห่วง โอบ ห่อ หุ้ม ประสงค์ ไม่ และ เมื่อ พระองค์ สิ้น พระชนม์
แล้ว พระเจ้า หลุยส์ ๑๑ ได้ ขบได้ ราช ธิดา ผู้ เป็น รัชทายาท ของ เบอร์กินด์
ไปเสีย อีก.



“ไวส์ดีดดี”

โรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย

(จากต้นฉบับ อังกฤษ Johner Reader โดย Louise De La Ramee)

บทที่ ๑

มีเด็กชายเด็ก ๆ คนหนึ่ง ชื่อนาน นามว่า “ออกัส” เป็นเด็กเล็ก
 อยู่ในวัยเก้าขวบ ดวงหน้าดีเยี่ย เกวตาโตดี ๆ แก้มขาวของออกัส
 มักมีสีแดง ๆ ในเมื่อเขาขม หรือ เต้น ส่งหนึ่ง ดังใด ซึ่งเป็นที่พอใจของ
 เขา บ้าน ของ หนูน้อย ออกัส ตั้งอยู่ในชนบทเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ใกล้ฝั่ง
 ทะเล ภูมิ พนเป็นที่เหมาะ และ พอดี ออกัส ยิ่ง รัก ใกล้ ๆ บ้าน
 ออกัส มีคนไม่ต่าง ๆ ครั้น ใกล้ ถัด ดับริ่ง บาง คน ก็ ชู ดอก ออก ชื่อ สิ่ง
 กัดน หอม ชวน ชื่น กัดน แล้วคนอื่น ๆ นั้น เป็น ที่ชวนใจ ของ หนูน้อย
 ยิ่งนัก ยิ่ง เวลา เข้า ศู ออกัส ชอบเดินไปตามทุ่งหญ้า ซึ่งปกคลุมด้วย
 หนาม ออกัส มัก เก็บ ดอกไม้ต่าง ๆ ไป ฝากน้อง เด็ก ที่บ้าน เดิมช ถึง
 แม้ ว่า ออกัส จะมี ความสุข ถึงเพียงนี้ ก็จริง แต่ก็ไม่วาย เป็น ทกข ลง
 มารดา ที่ต้องดับ ไปสู่ ปร โลก เด็ดแล้ว ฝ่าย บิดาเอง ก็เป็น คน อึดคด
 ขัดต้น ทง ความ วิชา ภาพ ก็กำลัง เหยียบย่าง ชนมาดี ออกัส มีน้อง

เด็กที่ บ้าน ออกหลาย คน ที่จะคง เที่ยงดู ถึงกระนั้น ก็ ออกดี ยิ่งดวงใจ
ในพิศวาท ของคนว่า จะเป็น ผู้อุปถัมภ์ ค้ำชู ได้ อย่างดี ฉะนั้น เขาจึง ค่อย
คลาย ความ ทุกข์ และ นำเพื่อน ตน เป็น คน ดังๆ อยู่ เดิม

ราตรี กาลวันหนึ่ง ใน ฤดู หนาว หนูน้อย ออกดี รับประทานอาหาร ด้วย
ความ หนาว และ ตกใจ ระคนกัน ขณะ ที่ เขา เดิน มา ออกดี พยายาม พูด กับ ตนเอง
เสมอว่า “ในไม่ช้า หนูงง ถึงบ้าน และ อยู่ กับ เอ็ง เขาเกิด อีก

เอ็ง เขาเกิด นี้ ไม่ใช่ อื่น ไกล เลย คือ เติบใหญ่ คราวนี้ ซึ่งเป็น
ของ เภา ไบรอน หนูน้อย เติบ ผิด กว่า เคา อื่น ๆ มาก ขนาด สูง ราว
๘ ฟุต แทน ที่ เคา จะเป็น ตัว เล็ก กว่า เคา

ประจักษ์ ด้วย รูป นกยูง และ เครื่อง เฟอร์นิเจอร์ ของ พระราชินี ทั้งสิ้น มี ดอก
ไม้ ต่าง ๆ และมี รูป ตึก คา หิน ซึ่ง นายช่าง ได้ ทำ ด้วย ความ ประณีต บรรจง
แกะสลัก คอนล่าง ของ เคา เป็น ทอง มี เท้า ทอง ดี เท้า เป็น เล็บ สิงห์ โต บน
ยี่สิบ เคา มี มงกุฎ ทอง ขนาด ใหญ่ ประดับ อยู่ เคา เป็น ของ เภา และ ด้วย

งาม มาก คง จะเป็น เคา กษัตริย์ ซึ่งมี ได้ สำหรับ ประกอบ เสด็จ พระ เกียรติ
และ ของ ชน ดิน ที่ ไม่ใช่ เป็น ของ ตำนาน ชน แต่ นำ ประหลาด ที่ ตก มา อยู่
กับ หนูน้อย ออกดี ถึงแม้ ว่า เคา ยัง ไม่ เคย ทำ ประโยชน์ ในการ อบรม
ความ ร้อน ให้ ก็จริง แต่ ครอบครอง ยัง ได้ อดาย หนึ่ง ตัว ซึ่ง ของ เคา
อยู่ ใช้ เป็น เครื่อง อบอุ่น ร่างกาย ได้

ในไม่ช้า ออกดี ก็ ถึง บ้าน เขา รับ เคา ประคอง เรียก นก ๆ ด้วย ความ
เห็นดี เห็นชอบ เป็น อย่าง ยิ่ง ทันใดนั้น ประตู เบ็ด ออก คาพูด คาแรก ทหลุด

จาก ปาก ออกดี ก็คือ เฮ้ เขาเกิด ทรวิ หนึกคิด ถึงท่านมาก ถ้าเรา
ไม่ได้ ท่าน เราคง แข็ง ตาย เป็นแน่ หนึกคิดว่าท่าน คง ทำ ประโยชน์ ให้
แก่เรา มาก ท่าน รู้ลึก เบียดๆ เป่า นาน กระมัง ให้เราช่วยกันหา ไม่
ได้ใน ตัวท่าน ท่านคง นำความ ร้อน มาให้ เรา เป็นแน่”

ออกดี มอง ดู เขา ด้วย ความ รัก โดย ความ รู้ลึก ของ เขา ค่อยๆ กับ
เคย รมับ คำพูด ของ เขา เมื่อ ออกดี รับประทาน อาหาร เช่น เส่จ๊ว แด้ว
จ๊วชวณ น่อง ๆ นอน คุย กัน ทรวิ ค่อยๆ ร้อง เถานเอง ออกดี เป็น เด็ก ที่
ชอบ การ วาด ถอด ฉาย ต่าง ๆ ซึ่งเป็น นิสัย ประจำตัว ของ เขา บางวัน
เขา ี่ ทรวิ ในการ เขียน ถอด ฉาย โดยใช้ ถ่าน เป็น คณิต สือ และ กระดาษ ใหญ่ ๆ
เป็น กระดาษ ของ เขา ทั่ว วัน และมี เพื่อน ที่ รัก ของ เขา ค่อยๆ คุย เฒ่า
เพื่อน รัก หนึก ไม่ใช่ อื่น โทด เลย คือ “เศา ฉาย ครวม” หนึกเอง
ใน ราว ครึ่ง การ แห่ง ความ เยือกเย็น บิดา ของ ออกดี มา ถึง บ้าน
ด้วย ความ อ่อน ระวัง และ ดี หนึก เห็นว่า ถัด ด้วย ความ สง่ งาม บุตร น้อย ๆ
เป็น ที่ ยิง

“พอ ได้ บอกราย เขา เฮ้ เขา เกิด เสีย แด้ว, ออกดี ถูกรัก” บิดา
พูด ด้วย ความ สง่ งาม

เขา จะ ทรน ความ หนาว ไม่ได้ เรา จะได้ เงิน พอ ขอ เลือ หนว
ถ้า หนี บิดา เล็ก ๆ” บิดา กล่าว ค่อยๆ ไป ด้วย ความ อ่อน หนึก

“ให้ พ่อ จำ” หนึก ออกดี ร้อง ด้วย ความ เสียใจ “จ๊ว ๆ ทรวิ
จ๊ว, พ่อ ไม่ จ๊ว ทรวิ จะ จ๊ว, พ่อ จำ”

“จ๊ว ที่ เคย ว, ออกดี” บิดา พูด เสียง แข้ง เพื่อ ตบ ท แด้ว ถัด
สืบไปว่า “พวก เจ้า มามาก ทรวิ ไม่ มี เงิน พอ ทรวิ เลี้ยง เจ้า ทรวิ หนึก และ

เขา จะ มา ขอ เขา ไป

ประโยคสุดท้ายนั้น จะ ชวนชน ดักป่านใด ก็ยากที่จะหยั่งใจของ
ออกัสตัส น่าสงสารนัก ไ้ ทั้นใด นั้น ออกัสตัส จึงกล่าวด้วยเสียง สั้น เกรือ
ต่อไปว่า

“โอ, พ่อจ๋า พ่อที่รัก ของหนู ทำไม พ่อจึงทำเช่นนั้น พ่อจะ
ให้เราตาย ด้วยความ หนาว สิ้น เช่นนี้หรือ, พ่อจ๋า พ่อชายฉันทนดึกกว่า
จะขายคนนั้น ฉันทินดี และเต็มใจ พ่อจ๋า, พรุ่งนี้ ฉันทจะไปทำงาน ทำ
ฉันทจะรับจ้าง เขาคนนั้น แข็ง หรือ ชน หิมะ ไปทง อย่างไร ๆ จะไปทำงาน
ทำให้คงได้ คำพูด ของ ออกัสตัส ดัง เป็นห้วง ๆ ซึ่งกระทำให้ ใจชายชราอ่อน
ถลึง ความจริงชาย ผู้เฒ่า มีความ รักบุตร เป็น ที่สุด ความ ทุกข์ ของ
บุตร ก็เหมือน ความ ทุกข์ ของท่าน ผู้เฒ่าเหมือนกัน แต่ความ คงใจ แน่ว
แน่น แล้วว่า จะต้อง ขาย— ถึงแม้ คำพูด ของ หนูน้อย ออกัสตัส เป็นที่เคืองสติ
ของแก่ก็จริง แต่ ความจำเป็น บังคับ จึงจำเป็น ที่ จะต้องปล่อย ไป ตาม
ชะตากรรม

“เขาต้องขาย” แกพูด ชน เมื่อ ระวังความ ดังสาร บุตร แล้ว
“พวกเขาก็ไม่ต้อง บ่นอะไร ออกัสตัส คำเดียว” เด็ก ๆ เช่นเจ้าจะทำ
อะไรได้” พูดแล้ว ก็ยก ตะเกียง ไปที่ ห้องนอน ของตน ปล่อยให้ ออกัสตัส
ให้ อยู่ ในห้องแห่ง ความ วิโยค แต่ ผู้เดียว
พี่สาว ของ ออกัสตัส เห็น เหตุการณ์ โดยตลอด รู้ ถึงดังสาร ออกัสตัส
มาก ในเมื่อเห็น หน้าตาหยด จาก หนูน้อย ๆ ทั้งคู่ จึงไป ปิดตบ โยน
ถาดชวนให้ ไป นอน ที่เตียงไม้ ซึ่งเป็นที่พัก ของเขา ทุก ๆ วัน

“ฉันจะอยู่ที่นี่ ฉันไม่ไป ตะพี” เขาตอบด้วยความ ละเหี่ยใจ
ตลอดคืนจนนอน ออกัสนอน อยู่ ที่เคา ดายครวาม ทั้งห้องก็มืด แต่ ความ
หนาว ยัง ทอ ซนเป็น ลำดับ แต่ ออกัส ไม่ ห่างจาก เคา ที่รัก เลย หน้า
ของเขา คง ติด อยู่ กับ เคา ของ เคา นั้นเอง

บทที่ ๒

รุ่งเช้า ขณะ ที่ แดง พระทินกร กำลัง ต้อง อยู่ ไร . เสียง บักขา
หมู ต่อกัน ชาค ดัง เสียง ร้อง อยู่ กึกก้อง กระทำให้ เป็น ที่ เพ็ดต เพ็ดตใจ
แห่ง ผไท โดยน . พระพวย กำลัง พัด อยู่ โยโย ๆ พัด เอา กลิ่นหอม ตลบอบ
อวน เป็น ที่ ร้าดวง หทัย น้อย ๆ ของ ออกัส ให้ ไป ชมเล่น แทน ที่ ออกัส
จะ ออก ไป ชมความ งาม แห่ง โดก เช่นเคย กลับ ยืน พิง ฝา ไม้ แก้ว คร่า
คร่า ด้วยความ เศร้า ตัดใจ เมื่อ เขา เกิด ไป — ไป — ไป อย่าง ไม่ มี วัน
กลับ คืน มา อีก ทันใด นั้น ก็ ปรากฏ เป็น รวง ชาย งาม ผู้ หนึ่ง คน มา ทา
ออกัส และ พุด ว่า

“หนูเอ๋ย, พ่อเจ้า จะ ขาย เคา ให้ แก่ เาจริง หรือ ไม่?”

ออกัส ก็มี ศรัทธา ลง แทน คำตอบ พร้อม ทั้ง ชัดชัด ได้ โหด ลง ยาบ
แก้ม ทั้ง สอง ข้าง ดู น่า เหว่น น่า ยิง นัก

“เาน ช่วย มาก เพราะ ทำ ด้วย ดาย ครวาม แต่ ของ ชึ่ง เป็น ของ น้ าคา”

ชาย งาม มา ปราย พุด เปรย ๆ

“จะ ด้วย หรือ ไม่ ด้วย ผม ไม่ แกร้” แต่ ผม ขอ บอก ว่า ผม รัก

ผม รัก จริง ๆ” ออกัส พุด ด้วย ความ จริงใจ

“เจ้าไม่คงเสียใจ” แก่ถาว์ปลอบโยน “ไม่คงจะร้องไห้
ยังมีทางอื่น อีกถมไป ฉันจะเอาเตาไป เมื่อเจ้าโตแล้วเจ้าอาจ จะไปอยู่
กับเตาได้ โลกเรามันที่เด็กน้อย ฉันทราบดีว่าเตาของเจ้าจะไม่เป็น
อันตราย อย่า—อย่า ร้องไห้มากนัก” เจ้าจะพบกับเตาคนอื่นอีก

ใจของ ออกัส เต็มแรง ด้วยความ รังเกียจ อย่างใหม่ บังเกิดขึ้น “เจ้า
จะไป อยู่ กับเตา คนใด คำพูด ประโยค นกของ อยู่ ในโศก ปราสาทของ
ออกัส มร จก หาย “ทำไมเราไม่ ตามไป” ออกัส นึก คิด ตนเอง ในทัน
ใดนั้น เขาวิ่งว่ง ไปที่รถ บรรทุก เตาถายคราม ซึ่งกำลัง บ่าย หน้า ไปสู่ ดงหิน

เขาไม่ได้ นึกถึง สิ่งใด หมด นอกจากหา โอลิวด์ อยู่กับเตา เอช
เขาเกิด ที่นั่น พอ ขบวนการ เกิดขึ้นที่ วางของ หนูน้อย ออกัส ก็ประคั้น
ฐาน อยู่ ในเตา เป็น ที่ เรียบร้อย ดีแล้ว โดยปราศจาก อุปสรรคทาง ปวง

ในเตามืด และ อัดอัด มาก ถึงกระนั้น กติ ออกัส ยังไม่ ละความ
พยายาม อยู่ดี หนึ่ง เขย่ง ฟาง ซึ่งอยู่ ล้อมรอบ เตาออก ทำอาหาร คุ้ยหา หนู
ซึ่งกำลัง เจาะ ทำ อาหาร ฉะนั้น ในไม่ช้า การ กระทำของ ออกัส ก็บรรล
ผลสัมประสงค์ อากาศ ลอด เขา ทางรู เล็ก ๆ ซึ่งเขา ออก กาง เจาะ ไว้
เพื่อไม่ให้ เป็นที่ ตั้งสย เขาจึง ดึง ฟาง มารวมกัน เขาได้ เป็นกอง ใหญ่
หน้าเตา ถ้าไม่ ตั้งเกตุ คงไม่ เห็น ช่อง อากาศ ของ ออกัส ได้

ออกัส นั้นอนึ่ง อยู่ ใน เตากับ ความ ยินดี และ อิมใจ ถึง แม้ ว่า
รถ จะ เข้าย ก็จริง แต่ ดูเหมือน เขาอน บิน เติง ด้วยความ ผาสุก ใน
ไม่ช้า ออกัส ก็หลับ สันติ อยู่ ในเตา ที่รัก ของ เขา นั้นเอง ใน ความ หนาว แด
ความ กระเทือน ปลดเขา ให้ ตื่น จาก ความฝัน

“ บ๊อง กันฉันด้วย, เอ๊ยเขาเกิด ที่รัก บ๊อง กันฉันด้วย ” ออกัส
บัน พิมพ์

ในไม่ช้า การเดินทางอันแสนลำบาก ของ ออกัส ถึงที่สุด รถไฟ
หยุด ที่สถานี แห่งหนึ่ง ออกัส รู้สึกดีว่า คน ยกเขาไป คนทยก
เขานบนขบวนรถไฟเลยจริง ๆ เพราะหมอกขาวจาง ๆ บอบบางแค
มคา ออกัส ได้ยินเสียง คน หาม บนว่า หนักมาก ,, ออกัส หนัก สัก
และขึ้น ในใจ ในไม่ช้า เอ๊ยเขาเกิด ก็ต้อง หยุดพัก และถูกหามขึ้น
บันได ไป

ขณะนี้ เขาได้ยิน เสียง คนพูดซึ่งเป็นคนใหม่ไม่เคยขึ้นแก่เขาเคย
รอง ชมความ สวยงามต่าง ๆ ของเขา เขาหาทราบไม่ว่า ตัวเขาและ
เอ๊ยเขาเกิด ถูกพามาถึง พระราชวัง

ในทันใดนั้น ประตูแถว เด็ก ๆ ที่เขาเบ็ดออก นักโทษ น้อย ๆ
ในเขา รู้สึก กัดๆ เป็นที่ยัง ในขณะ นั้นเอง ออกัส ได้ยินเสียง ร้องด้วย
ความ ประหลาดใจว่า “นี่อะไรกัน มีเด็กซ่อน อยู่ในเขา”

ออกัส เห็นไม่เป็นการ เช่นนั้น จึงค่อย ๆ คุกเข่า ออก จากเขา และ
พูดเชิง วิงวอน ว่า “ขอให้ผม อยู่เถิด ผม อยู่ที่นี่ มากับเขาตลอดทาง”

ไม่ทันได้รับ คำตอบ ชายคนหนึ่ง ค่ำ ไข่มือก ของ ออกัส ไว้และ
ลากไป อีกห้องหนึ่ง ทันใดนั้น ออกัส แล้วเสียง กระแทก โดนว่า

“เด็กน้อย ผู้ น่าสงสาร เจ้ายังเด็กนัก มา — มา พุดกับฉัน” น้ำ
เสียง แห่ง ความ เมตตา ปราณี้ นี้ไม่ใช่ อันใดเลย ก็คือ พระ สตรีเสียง ของ

พระมหากษัตริย์นั่นเอง การกระทำของจางวางเห่าตั้ง ซึ่งก่อกวนด้วยความเคียดแค้น ออกัสมาก เมื่อหมดหนทางจึงจำต้องนำเด็ก ออกัสไปเผ่า กษัตริย์ แคโดยดี

“เด็กเอ๋ย เจ้ามาซ่อน อยู่ในเตา ได้อย่างไร และทำไม เจ้าจึงต้องทำเช่นนั้น บอกรเราโดยความจริง” นราเป็น พระเจ้าแผ่นดิน

ชาวพบบดาเดียว ตัวเด็กหนุ่มน้อย ออกัส ก็มิรู้จะลงจรตพน และเจยหน่ายด้วยความมขย พรอมทั้งมือ ประดาน กันแล้วคราบทูตว่า

“โอ พระองค์ เจ้าข้า” ออกัส กราบ ทูลด้วยเสียง เด็ก ๆ ระคนกับความ ยินดี

“เตา เป็น ของ ข้าพระเจ้า และ พวก ข้าพระเจ้า รัก เตามาก รัก จนตลอด ชีวิต แต่ บิดาได้ขายเสีย ข้าพระเจ้า ห่วง ด้วย พระมหากษัตริย์คุณ ขอ ให้ข้าพระเจ้า อยู่ กับเตา แม้ ว่าพระประสงค์ ใช้ กวรวาน ข้าพระเจ้า ยินดี นดอง พระเดชพระคุณทุกประการ”

ตลอด เวลา ที่ ออกัส ทูลกษัตริย์ อยู่ใน พระองค์ ทรง ทอดพระ

เนตร ดูหน้า ออกัส ขณะที่ แวดตา ของ ออกัส ประดับกับพระองค์ พระองค์ ทรง ราพึงว่า “คงจะมี อะไร ลัก อย่างในใจ เด็กนี้เป็นแน่” เหตุฉนั้น ให้มหาดเล็ก ออกไป ด้วยพระองค์ ประสงค์ จะอยู่ กับเด็กนั้นต้องคอยดอง

“เจ้าซ่อน อยู่ในเตา ตลอด เวลาหรือ?” พระองค์ ทรงรับดังถาม เมื่อมหาดเล็ก ออกไป หมดแล้ว

“เป็นความจริง เช่นนั้น, พะยะคะ” ออกัส ทูลตอบ

พระองค์ ทรงพระสรวล แต่ในทันทันนั้นก็มี ความคิดชนิดหนึ่งอุบัติ
ขึ้นใน พระทัย ของพระองค์ จึงดำริว่า งาม ค่ะไปว่า

“ใครซื้อเตา ของเจ้า?”

“พ่อค้าแห่งมณฑลนี้, พระย่ะค่ะ” ออกัสตูดตอบโดยอาการเขม้ซ้ำ

“เจ้าหรือ ไม่ว่า เขา ซื้อเป็นราคาเท่าไร?” พระ องค์ รับผิดชอบ

“ต้อง ร้อย ฟลอรินต์, พระย่ะค่ะ” ออกัสตูดตอบ ด้วย ความ
กระตือรือร้น

“เป็นจำนวนมาก แต่บิดาข้าพระเจ้าเป็นคนจน หนึ่งอง ซ้ำ
พระเจ้า ก้มมาก ทละของเพียงดู

“ไปเรียก เจ้า มณฑลนี้ มาทั้น พระองค์ ทรง รับสั่งใช้ มหาเด็ก
คนนั้น ซ้ำ แล้วจึงรับ สั่งกับ ออกัสตูดไปว่า

“ดูเจ้า อ่อน กำตึงมาก เจ้ากิน อะไร บ้างหรือยัง?”

“ข้าพระเจ้า รับ พระราชทาน ขนม บ้าง กับได้ กรอกเมื่อ วนัน เวลา
บ่าย, พระย่ะค่ะ”

“เคยจนเจ้า,อยาก กิน อะไรบ้าง?”

“ข้าพระเจ้าขอ รับพระราชทาน แด่น้ำ เท่านั้น เพราะข้าพระเจ้า
กระหายเป็นที่สุด”

พระองค์ จึงรับสั่งใช้ มหาเด็ก ให้นำน้ำและอาหารมาให้ ออกัสตูด
แต่ ออกัสตูด รับประทาน อาหารไม่ได้ เพราะอิ่มใจ ถึงเรื่องเตาของเขา เป็น
แต่เพียง ตมนาเท่านั้น

“ขอให้ข้าพระเจ้า อยู่ กับเขา ขอให้ข้าพระเจ้า อยู่ กับเขา”
 ออกัส ทดวิงวอน ภายหลัง ทัดม่นา แก่ คอแห่งแก้ว
 “คอย ประเดี๋ยว” พระองค์ รับ ตั้ง “เจ้า อยาก ทำ อะไร เมื่อ
 เจ้า โศกแล้ว”

“ข้าพระเจ้าจะ เป็น ช่าง เขียน” ออกัส ทด ตอบโดยเร็ว “ข้าพระ
 เจ้า จะทำทุกสิ่ง ให้เหมือน เอชีเซาเกิด ข้าพระเจ้า หมาย ความ ว่า
 ข้าพระเจ้า จะทำเอชีเซาเกิด”

“เข้าใจ ความ หมาย ของเจ้าแล้ว” พระองค์ ทรง รับตั้งตอบ
 ในนาที่นั้นเอง พระทวารเปิดออก ปรากฏ รูปชายชราว่างสูงใหญ่
 ทำทาง ตกใจ หวาด กัดัวมาก ทั้งหน้า กัดัด ขณะทมิของดู ออกัส
 “เจ้าหรือ เป็น ผู้ ชื้อเตา เป็น ราคา สองร้อย ฟลอริน?” พระองค์
 รับตั้ง ด้วยพระกระแดร์ เดี๋ยงกระด้าง

“พระราชอาณานิถเกล้าฯ ข้าพระเจ้าได้ ชื้อจริง” ชาย เฒ่า
 ทุดตอบ

“ชาย ผู้ชาย ตก ลง ราคา เท่าไร?” พระ องค์ ทรงรับตั้งถามด้วย
 พระอาการพิโรธ

“ต้องพัน ดูแคทส์ พะยะ” ตาเฒ่าทุดตอบโดย อาการพิรุช

“ต้อง นำทอง ต้องพัน ดูแคทส์ ทั้งเงินสองร้อยฟลอริน ให้ แก่พ่อของ
 เด็กคนนั้น ทนท” รับตั้ง พลงขพระหัดถ ไปที่ออกัส แล้ว จึงรับตั้งด้วย
 พระอาการพิโรธต่อไปว่า

“เจ้าเป็นคน ปลิ้น ปล่อน คบ แสดง และ ต่อ ดอง มนุษย์ อย่าง เอก
จรงู ด้ก ขอบใจเรา ในการ ที่ไม่ ทำโทษเจ้าฐานยกยอกพระราชทรัพย์”

ออกดี รุ่ง ด้ก ประหม่า คอพระราช ดำรง ด้ก ด้ก ของกษัตริย์ มาก จึง
อุดำห์ แข่งใจ ทูตด้วยเสียงพิมพ์ว่า

“พระมหากษัตริย์เป็นต้นเกล้าฯ ขอให้ข้าพระเจ้าอยู่ กับเศา”

“ฉันจะให้เจ้า ชู หรือ โอ! แน่นชน ที่ด้ก” พระองค์ ทรง
รับสั่ง คอบ ด้วยความบีบ เพราะ ทรงโปรด ออกดี มาก ในการ พุด จา
เดียบ แหตม

“เจ้า ต้อง อยู่ ในวัง ของ ฉัน และ หัด เป็น ช่าง เขียน คดอดจน การ
ระบยส์ จระบย ด้วย นามัน หรือวาด เป็นตาย ความก็ได้ สุดแต่ ใจเจ้า
ถ้า เจ้าม อยุ่ครบ ๒๓ ปี และ ทำกิจวัตร ของ เจ้า ค้เรบรยัย เราจะให้
นอเบอรัคส์ โคฟแก่เจ้า”

ต่อมา ออกดี ก็อยู่ ใน พระบรม มหาราชวัง บำเพญ ญ คน เป็นนัก
เรียน ช่างเขียน เขามความ ด้กมาก และมักจะด้กญากับตนเองเสมอ ว่า
“เขาคงได้ ชอเสียง ในกิจการ ที่เขากำด้กอุดำห์ พยายาม” บางที่ออกดี
ม่เวลาว่าง เขากลับไป บ้านเดิม ของเขา ขณะที่ เขาย่างเท้า เข้าไปใน
ห้อง ใหม่ เขามัก มอง ดูเศา ตายความ ใหญ่ เสมอ ซึ่งเป็นของ พระราช
ทานจาก กษัตริย์ ผู้ ทรงพระ ปรีชา ด้กสามารถ เขาไม่เคย เบื่อหน่าย ในการ
ที่จะ ไป นมด้กการ พระเจ้า เพื่อ ขอบ พระเศษพระคุณ พระ องค์ ในการ ที่
ประทานการ เดินทาง อย่าง ประหลาด ไปใน เนอเบอรัคส์ โคฟนั้นเคย

ความรัก **ข** **พระนางศรี กะเล่ สิริ**

“คิดฉันไม่เชื่อ” เป็น วาตะ ซึ่งหลุด ออกจากปากนางสาว แกร่ง น โทมงาม ผู้มีนามว่า อปสร เจริญศรี “คุณ บ๊วย คิดฉันเกินไปนัก คุณดิเชียว”

“อปสร จำ” เป็น เสียง ออกของมานพหนุ่ม “ขอ สวรรค์ จง เป็น พยาน ความรัก ของฉัน ด้วย ฉัน รัก เธอ โดย สุจริต จริงใจ เธอ ยัง จะ ยินดี ทรมาน หัวใจ ฉัน ให้ ชอกช้ำ ยั้ง ชน อีก หรือ?”

“พอที่ เธอจะ ค่ะ” เป็น เสียง ของ หญิงสาว “คำหนึ่ง ก็ รัก ต้อง คำที่ รัก คิดฉัน ก็ รักใจ”

สมควร กล่าว ให้ทราบทั่วกัน เสีย ด้วยว่า หนุ่มสาว คู่นี้ ได้ มี ความรัก ผูกพัน กัน อยู่ นับได้ ประมาณ ๖ เดือนเศษ มา แล้ว หญิง สาว นั้น มี ลักษณะ รูปร่าง ทั้ง สวรรพวงศ์ เป็น ที่ พอใจ พอคาแก่ เหล่า บุรุษ เพศ หัดหนุ่ม แต่ เพียง มารดา ปกเกล้า ส่วน มิตร ผู้ ที่ ได้ อุปถัมภ์ ค้ำชู

หัดสอนมา ตั้งแต่เด็ก คุ้มใหญ่ นัน มีเรื่องผิด พ้อง หมองใจ กับ มารดา
จึง คิดน ออกห่าง และไป ตั้ง เเคหะสถาน อยู่ เดี่ยว ท่อน ยก บุตรสาว ให้
อยู่ ในความ ปกปักรักษา ของภรรยา ผู้ ซึ่ง มีคุณธรรม ส้มควร เป็นมารดา
เด็กได้ อย่างดี ค่อยไป

ความ เปด่า เป็ดีย ใจ ของ มารดา เป็น เหตุ ให้ นาง สาว ขัปสร
เจริญศรี มี บิดา เดียง แทน บิดา บังเกิด เกลา เรืองนี้ ทำให้ ขัปสร ไม่พอ
ใจ อย่างยิ่ง แต่ หัดอน มิได้ ปฏิภาณ หรือ แสดง กิริยา ว่า จา ออก นอก
หน้า อย่างใด เลย

นายเม่น มิ่งแก้ว บิดา เดียง ของ ขัปสร เจริญศรี นัน เป็นผู้ พอมั่ง
มี อัน จะกิน การ ที่ ได้ ผู้คน สัมค รักใคร่ กับ มารดา ของ ขัปสร จน ได้ เดียว
เป็น สามี ภรรยา กัน นั้น ความ นัย ของเขา ไม่ยาก แก่ การ วินิจฉัย นัก
เขา ได้ มารดา ของ หญิง สาว ส่วย มา เป็น ภรรยา เท่ากับ ว่า มี อำนาจ
เต็มอัน หนึ่ง บิดา โดย ตรง ของ ขัปสร อย่าง หนึ่ง ด้วย

เขา ใฝ่ ใจ ใน ขัปสร สาว โฉมงาม ไป ทุก อย่าง เขา สละ ทรัพย์ ซ้อ
เครื่อง ประดับ ประดา แก้วแหวน เงิน ทอง ให้ บุตร เดียง อย่าง ไม่นัก เดียว
ตาย ขัปสร เอง ไม่นัก นิยม ยินดี อะไร ใน สิ่ง ที่ เขา มอบ ให้ อย่าง สดศรี สาว
บางคน แต่ หัดอน จำใจ ต้อง รับไว้ เพราะ เหตุ จำเป็น

บิดา เดียง ผู้ เดิม ด้วย คณหา ราคะ จิต ย่อม จะ เว้น รัก บุตร เดียง
ผู้ มี สัตว์ ร้าง ส้มบุรณ ทัศน เป็ญจกัถยาณ ได้ โดย ยาก ยิ่ง นายเม่น
มิ่งแก้ว เป็น ตัวอย่าง เขา ทอด สพาน เข้า มา จน ได้ เป็น สามี ของ มารดา

อัปสร แต่ความจริงใจของเขานั้น เขาเดินแค้ม ตกขังมาก เขาหวัง
อัปสร เป็น คู่ มากกว่า มารดา ของ ห่อน และ ช่อง ทาง ที่ เขา จะ โอบ
ห่อน ให้ เข้า อยู่ ใน วง แขน ของ เขา ได้ ง่าย ๆ นั้น คง ไม่ มี ทาง ได้ ดี กว่า
ทาง ที่ เขา ได้ ดำ เนิน ไป จน เป็น ผล สำ เร็จ ไป คน หนึ่ง แล่น นัย ด้วย

อนิจจา ! น่า สงสาร อัปสร สาว น้อย ห่อน จะ ทราบ ถึง ความ
คิด อัน คม คาย ของ บิดา เพียง ก็ หา ไม่ เป็น แต่ นึก แปลก ใจ อยู่ บ้าง
ที่ เห็น เขา เอา ออก เอา ใจ ห่อน จน เกิน ควร ผิด ขรรคมตา มี ได้ พระ วง
สัง ดย เดียว ว่า ห่อน มี เลื่อ ผู้ หมอง อา คัย รวม ร่ม ไม่ ชาย คา กับ ห่อน
อยู่ ด้วย

ใน นิชา ความ เคียด อด แดง ระ แวง ใจ ที่ เกิด ขึ้น แก่ ห่อน เป็น
บุญ ของ ห่อน อย่าง ยิ่ง ที่ หัก พ้น จาก ความ ดำ ริ ติ ตรอง การ ของ
บิดา เลี้ยง เลี้ยง ได้ เมื่อ ห่อน ทราบ ความ ประสงค์ ของ บิดา เลี้ยง แล่น
ห่อน ตก ออก ตก ใจ ขวัญ หาย และ หวาด กัด ใจ เขา มาก ห่อน ต้อง
ระมัด ระวัง สังวน ตน อยู่ เสมอ มียอม ให้ เขา ได้ มี โอกาส กัด ว่า คำ เกี้ยว
พราว คี และ คด กัด อยู่ กับ ห่อน ได้ เป็น อัน ชาติ

นาง เน้น นิ่ง แก้ว มารดา อัปสร ทราบ รหัส เห็น เป็น อัน ดี จึง ได้
จัดการ นำ ตัว บุตร สาว—ซึ่ง จะ ยอม ให้ อยู่ ใน บ้าน เดียว กัน นั้น ต่อ ไป ไม่
ได้—ไป ผูก ผัง ใจ กับ หดวง เจริญ นา ครก ใจ ผู้ พ เพื่อ จะ ปิด ทาง ดำ เนิน การ
ของ ลำ ที่ คอย คิด ทรยศ ตัว บุตร สาว ผู้ ยอด เด่น หา ของ ตน

เป็น อัน ว่า นาง สาว อัปสร ได้ พ้น มา แล่น จาก ห่วง มหัน ตราย ใน ชีวิต
ของ ตัว ห่อน อยู่ ใน ความ ปก ครอง ของ หดวง เจริญ รา ชก ใจ ผู้ เป็น

ดูด้วยความผาสุก มีเรื่องร้าย ทำลายขวัญให้ห่อหุ้มโศกเศร้าว่าง
เหงาใจ แก่อย่างใดเลย

ในบ้านของหลวงเจริญ นาคกรกิจที่ตั้งอยู่ ณ ถนน ตัดถนน นอก
จากหลวงเจริญ ๑ เจ้าของบ้าน กับ ภรรยาแต่ละคน ใช้ประจำบ้าน ๒ - ๓
คนแล้ว ยังมีชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง เขาผู้นั้นคือ นายวิเชียร วิมลวิเศษ
มานพ น้อยอายุ ๒๓ ปี

บิดาของนายวิเชียร เป็นพ่อค้าป่าไม้ทางจังหวัดแพร่ ส่งบุตร
ชายเข้ามาเล่าเรียนวิชาอยู่ในกรุงเทพฯ และได้พำนักอยู่กับหลวง
เจริญนาคกรกิจผู้เป็นญาติกันห่างๆ เมื่อ นายวิเชียร ดำรงการศึกษา
จบหลักสูตรบริบูรณ์ของกระทรวงศึกษาแล้ว เขาได้เข้ารับราชการ
อยู่ในกรมป่าไม้ แทนที่จะไปช่วยบิดา ประกอบอาชีพ ณถิ่นบ้านเกิด
ของตน

ความเป็นหนุ่มแน่น รูปทรงสง่า, ความเป็นผู้มีกิริยาอันผ่องใส
โอปอ อ้อม อารี และเป็นชายหนุ่มผู้สำเร็จการศึกษาชั้นสูงมาแล้ว
เหล่านี้ ได้เริ่มให้เขาเป็นบุรุษผู้น่านิยม นับถือ และปลุกความสามัคคี
ในหมู่มิตรที่รู้จักชอบพอกันทั่วไป

เมื่อเขาศึกษาวิชาอยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๘ เขาก็อยู่กับสตรีสาว
ผู้หนึ่ง เขามอบความรักของเขาทั้งหมดให้แก่สัพพัญญูแห่งจิต
ผู้ซึ่งเขาบูชา นั่น แต่ความรักของเขาหาได้ผลิดอกออกผลให้เห็น
ทันตาไม่ ทั้งนี้เพราะเขาหมดความสามารถที่จะจัดการในเรื่องนี้

ความพละตนเอง เมื่อไม่ได้ รับอนุญาต ยินยอม พร้อมใจ จาก บิดา มารดา และ ความเห็น ต่ าง ของ วงศ์าคณาญาติ

ไม่ต้องสงสัย นางสาว สุปินท์ เพ็ญจันทร์ คง มี ใจกรุณา ต่อ ชายหนุ่ม ผู้รัก ใฝ่ หัดอน ทราบ อยู่ แล้ว อย่าง เต็มใจ ว่า นายฉวีเชยร วัณณสิน มี ใจ ประดิพัทธ์ ผูกพัน หัดอน อยู่ — แต่ หัดอน จะ จัดการ ช่วย เหลือ เขา ได้ ทางใด เมื่อ หัดอน เอง ยัง คง อยู่ ใน ความตุน่ ปกครอง ของ บิดา มารดา ด้วย เช่น เดียว กัน ?

ฉวีเชยร รักใคร่ ใน สุปินท์ อยู่ นับ ได้ ๒ ปีเศษ แต่ ครั้น แล้ว ความ รัก นั้น ก็ ค่อย ๆ กลาย เกิด ยด เคย กลาย เป็น ความรังเกียจ ขรรฆา สำหรับ เขา ทั้ง นับ เนื่องจาก เขา ได้ เข้า รับ ราชกรณ แล้ว ก็ หา เวลา พบ นางสาว สุปินท์ เพ็ญจันทร์ เสมอ ๆ ไม่ได้ แต่ ข้อสำคัญ ที่ ใจ ชายหนุ่ม ให้ เขา ไป นั้น เนื่อง ด้วย นางสาว อปัสร์ เจริญศรี เป็น ปฐมเหตุ

‘นาคาถกัถมัด ใครเลยจะอดได้’ เป็น ความจริง ที่สุด สำหรับ หุ่นสาว คู่นี้ เพราะ คราว แต่ วาระ ที่ นางสาว อปัสร์ เจริญศรี ได้ มา เป็น คาราว ประจำ อยู่ ที่ บ้าน ‘เจริญ นาคกรกิจ’ แล้ว ทำให้ นายฉวีเชยร วัณณสิน มี ใจ คิด ใจ คลุ้ม คลั่ง พะวง หลง ใหล ใน สาว น้อย ผู้ นั้น จน ถึง แก่ ถอนไม่ ชน

พูดง่าย ๆ ก็ คือ หุ่นสาว คู่นี้ ผูก สัมมิ รักใคร่ กัน อย่าง แฉ่น สุด สาวท ขาก ที่ จะ หา หุ่นสาว คู่อื่น เทียบ เทียม ได้ หดงเจริญ นาคกรกิจ เอง ก็ ทราบ อยู่ เต็ม ออก ถึง ความ เป็น ไป ใน ระหว่าง หาดาน สาว ของ ท่าน

และนายวิเชียร ผู้อาศัยนั้น แต่ท่านยังมีได้แสดง ความในใจของท่าน ให้ประจักษ์

หญิงสาว ยืน ฟัง ต้น มะม่วง ชายหนุ่ม จับมือ มากุมไว้และยกขึ้น ประทับ กับ ทรวงอก แสดง ความรัก อย่าง ดุดัน ปาก พร่ำพรวนหา อย่าง จีบ ใจว่า “อนิจจา—อัปสร จ๋า เธอกลัวใจฉัน หรือ? มีเหตุใด ที่ทำให้เธอ กลัว เช่น นั้น?”

หญิงสาว ก้มหน้า ซ่อน อาการ ยิ้ม อยู่ในที่ แต่ใช้ว่า หดห่อ จะ บอingkัน มิให้ ชายหนุ่ม ประสพ พวง พักตร์ ดัชนี วิเศษ ของ หดห่อ หา ไม่ ด้ เพราะ รัศมี แห่ง ดวงจันทร์ ทอแสง ตลอด ช่อง กิ่งไม้ ใบมะม่วง ลง มา จับดวงหน้า อัน งดงาม ของ หญิงสาว แดง ขาว ผ่อง นวล ตลอดจน เปนของ โย เบน ที่ ยืน ณ ขวณ พิศมัย ยิ่ง นั้

ชายหนุ่ม เขยคาง หญิงสาว หดห่อสับคั่น เพราะความ อาย เหนียม แต่ เมื่อ วัฏฏ์ ตน หดห่อ ถูก เขา ถ่อม ไว้ ด้วย วง แขน เขา รั้ด หดห่อ ประทับ กับ ทรวงอก นาดึก ก็ จรด สูด กลิ่น สดชื่น รส อัน หอม หวด จาก ปรางค์ อัน เปดง ปลั่ง ดัง ผล มะปราง สุก อย่าง เต็ม รั้น

*

*

*

*

“เธอ เปน สุภาพ บุรุษ, เธอ ดี มาก เรา รักเธอ มาก ที่เดียว” นางสาว สุพันทึ่ เพ็ญจันทร์ ราฟง ขณะ ที่ หย่อน หัน บักถูก ไม่ อยู่ บนระเบียง บ้าน เพ็ญจันทร์ “จะ หา ชายหนุ่ม ที่ มี คุณ สมกับ คดี พร้อม เช่น คุณ วิเชียร นั้ ยาก

หัตถ์ ไม่ พบ หน้า เขา เหมือน แด่ ก่อน น้า ดัง สำนั หัตถ์ ยิ่ง นึก
เมื่อ หัตถ์ คิด ว่า นาย วิเชียร คง ดั้น หัตถ์ เสีย แล้ว และ เขา คง จอด รัก
อยู่ กับ สัตว์ รูป วิไล คนใด คนหนึ่ง และ ถ้า หัตถ์ ทราบ โดย แน่ ชัด ว่า
เวลานี้ เขา กำลัง หอง รัก สาว โฉมงาม จริง จัง ดัง ความ นึกฝัน ของ หัตถ์
แล้ว หัตถ์ จะ รู้สึก เศร้า โทมน์ สิ้น น้อยใจ สัก เพียงใด นอ ?

หัตถ์ เข้าใจ ว่า นาย วิเชียร คง เข้าใจ ผิด เนื่องจาก ไม่มี ทาง
ติดต่อ กัน เป็น ความ จริง หัตถ์ รัก เขา มาก แต่ หัตถ์ เป็น หญิง สาว
หัตถ์ จะ แสดง กิริยา อัน น่า อุดม เผยแผ่ ออก มา ได้ อย่างไร ?

ถ้า จะ พูด ถึง รูปโฉม โฉม พรรณ กัน แล้ว นางสาว อัปสร เจริญศรี
จะ เข้ายึด ให้ สุนัข เพ็ญจันทร์ เป็น รอง ไม่ ได้ ความงาม ของ หญิง
สาว ทั้ง สอง ยาก ที่ ผู้ใด จะ คิด สัน ว่า ใคร เป็น เด็ด เพราะ จะ ชำชา
ลงไป ได้ โดย ยาก

ยังมี มยุร หนึ่ง อีก ผู้หนึ่ง ที่ บุษบา สุนัข เขา เป็น คน อยู่ บ้าน
ใกล้ เคียง กับ หัตถ์ ความ จริง นั้น เขา นาย มานิต นรพงศ์ - เป็น ชาย
หนุ่ม ที่ มี คุณสมบัติ ไม่ แพ้ นาย วิเชียร วัฒนวิชัย แต่ สุนัข เพ็ญจันทร์
ไม่ ใฝ่ใจ ใน เขา เลย หัตถ์ อุดม ความรัก ของ หัตถ์ แก่ นาย วิเชียร
อย่าง แน่น แน่น เสีย แล้ว

วาระ ที่ หัตถ์ นิ่ง ปลดปล่อย ให้ อารมณ์ ใฝ่ฝัน ไป ตาม เพลง นั้น มี เสียง
ผี เท้า มา หุค อยู่ ใกล้ ๆ กับ หัตถ์ หัตถ์ เงย หน้า ขึ้น มอง ภาพ ของ
นาย มานิต นรพงศ์ ก็ ปรากฏ แก่ คตของ จักษุ ของ หัตถ์ อย่าง ดังว่า ผ่า เผย

บิดาของสุพินท์ - นายพัน เพี้ยจันทร์ - ยินดีและเห็นสมควรที่จะ
คบแต่บุตรสาวให้แก่มานิต นวพงศ์ เพราะเห็นแล้วว่า เขา เป็น
ชายหนุ่มที่จะเลี้ยงดูบุตรสาวให้ได้รับความสุขได้อย่างดี สุพินท์
ก็ทราบอยู่แต่ว่า บิดาของ หล่อนยินดีที่จะยกหล่อนให้เป็นคู่ครอง
กับ นายมานิต แต่ที่ไม่ได้จัดการลงไปโน้นทันทีนั้น คงเนื่อง
ด้วย บิดายังมีความห่วงหาอาลัยในตนอยู่

“เธอ นั่ง เย็บ อะไร จะ แม่สุพินท์” มานิตถามเมื่อได้ นั่ง ตง
โกต ๆ หล่อนแล้ว “ฉันตั้งใจว่าจะหาผ้าเช็ดหน้ามาให้เธอซัก เพื่อ
เป็นที่ระลึก ถัก ผืนหนึ่ง เธอจะยินดีช่วยทำให้ฉันไหม?”

“คิดนั้น ยินดี ทำให้ค่ะ คุณมานิต” หญิงสาวตอบ และเพื่อจะ
ให้เรื่องราว สั้น สดุด หล่อนเสริมว่า “คุณไม่ต้อง วุ่นวายหาผ้า
เช็ดหน้าดอกค่ะ ดิฉัน จะ จัดแจงให้เอง”

“ขอบใจเธอมาก” เขาตอบโดยรู้สึกปลื้มปดในถ้อยคำ
ของ หล่อน แต่ครั้นแล้วก็นั่ง เป็นคนใบ้ อยู่ ไม่พูดจาอะไร ค่อยไปอีก
ส่วนหญิงสาวนั้น คงนั่งก้มหน้าเย็บปัก ถัก ร้อยตามเรื่อง ของ หล่อนต่อไป

“ดู หล่อน สดุด มาก เข้า วัณ” เขารำพึง อยู่ในใจ “แต่จะทำ
อย่างไร จึงจะให้ หล่อน รัก รักเรา บ้างเล่า? โชคของเรา คำนวณ ตก
อับเฉา แล้ว ไม่ ต้อง สงสัย หล่อน รัก เจ้าวิเชียร วัฒนวิเศษ แน่หนอ”

เสียง ถอน หายใจ เพราะความ อาลัย หมด หวัง ของ เขา ทำให้
หญิงสาว คง เจยหน้า สัน สดุด กับ เขา อีก วาระ หนึ่ง เขา เห็น เป็น

โอกาสเหมาะที่จะพูดกับหัตถ์จนถึงเรื่องที่เขาตั้งใจไว้ จึงเอ่ยขึ้นว่า
 “ขอโทษ ที่ฉันทำให้เธอ หนีจากการงานของเธอชั่วคราว บางทีเธอ
 จะตกใจ - เพราะเสียงถอนหายใจของฉัน ก็เป็นไปได้ และถ้าเธอครองตัว
 แล้ว เธอจะทราบได้เป็นอย่างดี ถึงประเพณีการที่เกิดขึ้นโดยฉัน มิได้
 ตั้งใจนั้น”

“เปล่าดอกคะ” หญิงสาวตอบ “ฉันเห็นคุณนั่งเย็บเย็บ
 คิดว่าคุณออกไปแล้ว”

“เธอไม่ยินดีที่ได้พบฉันบ้างดอกหรือ?” เขากล่าวอย่างนัยใจ
 “ฉันคงนั่งดูเธอทำงานอยู่”

สุพินท์ มิได้ตอบให้เขาชื่นใจเลย หัตถ์ยังคงนั่งทำงาน ของหัตถ์
 ชายหนุ่ม จ้องดูหัตถ์ด้วยความรัก อย่างสุดแสน เขาแทบจะตรงเข้า
 กอดหัตถ์ และจูมพิศทำให้สัมผัส พิชแห่งความเล่ห์เหลี่ยมหทัยของ
 เขาหมั่นหมัแทบจะดับระงับไว้ไม่ได้

“สุพินท์จ๋า” เขาเอ่ยขึ้น “หันหน้ามาเจรจากับฉันหน่อยเถิด
 เธอจะแสร้งทำมาหัวใจฉันไปถึงไหน ไม่เมตตาปราณีฉันบ้างหรือ?”

ดูเหมือนว่าคำพูดเช่นนั้น ทำให้หญิงสาวตกใจ เพราะหัตถ์ตั้งใจ
 คำพูดของเขา แท้จริงใจ หัตถ์ปลื้มใจ แต่หัตถ์ยังคงนั่งทำงานต่อไป
 อีก ประหนึ่งว่า มิได้ใส่ใจ คำพูดของเขาเลย ฉะนั้น

“เธอจะพูดกับฉันสัก ๒-๓ คำไม่ได้หรือ?” ชายหนุ่ม ออก
 “เพียง ๓ คำเท่านั้น” แม้สุพินท์ เขอพูดขึ้น พูดว่า เธอรักฉัน

“คุณมานิต” เป็นตำแหน่งของหญิงสาว “คุณ ร้อนรนใจนัก
คุณ ขอร้องให้ ดิฉันพูด ดิฉันพูดอะไรไม่ได้ดอกคะ คำพูดของคุณนั้น
ดิฉัน ทราบ แล้ว แต่ดิฉันจะพูด ออกไปได้อย่างไร ดิฉันพูด แล้ว—คุณ
คง ทราบ แล้ว—ว่า—ว่า—”

“ว่ายังไงล่ะ?” เขาถาม เพราะ ประสงค์จะรู้เรื่อง หล่อนจะ
ปฏิเสธ หรือยอม รับ ความรัก ของเขาก็ ตอนนั้น “เธอพูดว่าอย่างไร—
ฉัน ยังไม่ ทราบ

“ดิฉัน รักเขา—คุณวิเชียร วัฒนวิเศษ—ดิฉัน รักเขา ค่ะ” หล่อนพูด
โดยมิได้เงยหน้า ขึ้น มอง ดวงหน้า อัน ชัดชัด ของเขา

คำพูด แสดง ความจริงใจ ของ หล่อน นี้ ทำให้ หัวใจ ชาย หนุ่ม
ตรอม ตรม ระทม โศก สุด ประมาณ หล่อนพูด คับท แล้ว หล่อน บอก
เขาโดยตรง แล้ว แต่อนิจจา—คำรับ คำร่ำ ของ หล่อน ทำให้ ชาย
หนุ่ม มิสามารถ จะทน อยู่ดูหน้า หล่อน ได้ อีก เขากลับ ขัน ว่า

“เธอ กรุณา บอก ให้ฉัน ทราบ เช่นนี้ เป็นการ ดีมาก—แม้สุพิทท์
ฉัน จะไม่ หาว่า เธอ สดัด รัก คัด อาถัย ฉัน จะไม่ บอก กล่าว วาจา ให้
เป็นที่ รบกวนใจ เธอ อีก แต่ขอให้ เธอ ระลึกไว้ว่า ความรัก ของฉัน
นั้น เสมอ ด้วย ความรัก ของ เขา—นายวิเชียร วัฒนวิเศษ—แต่ วาสนา ของฉัน
ไม่ ถึง ฉัน ไม่ มี บุญ ที่ จะ ได้ เธอ เป็น คู่ ครอง เธอ จะ ให้ อภัย แก่ ฉัน ที่
ได้ กล่าว วาจา อัน ไม่ สมควร นั้น ด้วย”

เขา ถอย ห่าง จาก หล่อน นัยน์ตา ยัง คง จด จ้อง ภาพ อัน แฉ่น
เด่นหา ของ เขา อยู่ เขา ขยับ จะ กล่าว คำ ว่า ดา รัก อีก ครั้ง หนึ่ง แต่ ไม่

เป็นผล คงปล่อยให้เท้า น่ารำง ของเขา พ้น จาก ห่อถอนไป พร้อมกับ ด้วยใจ
ร้อน ผนว และ อาตัย อารณ ห่วงรัก ประดัก ประเคิด เป็น อย่าง ย้ง

ภาพ จาก กัน ของ หนุ่ม ดาว คู่นี้ ตรง กัน ข้าม กับ ภาพ ที่ ปรากฏ
ณ ภาย ไตรัม เภา ของ ต้น มะม่วง ของ หนุ่ม ดาว อีก คู่ หนึ่ง เมื่อ ราว ครึ่ง
จันทร์ แจ่ม กระจาง เลี้ย จริง หนอ ? ฝ่าย หนึ่ง จาก กัน โดย อาการ ขึ้น ขม
อีก ฝ่าย หนึ่ง จาก กัน โดย อาการ ปดบ ปดม.

* *

* *

* *

* *

“ดิฉัน คิด ว่า เด็ก ๒ คน นี้ รัก กัน นะคะ คุณ ?” นาง เจริญ นาคกรกิจ
ปราไธ กับ ลำมี

“ก็ แน่ ละ ช้ ห่อถอน ห่อถอน เห็น เป็น อย่าง ไหว เถา ?” คุณ หดวง
เจริญ นาคกรกิจ กล่าว กับ ภรรยา “ฉัน คิด ว่า ความรัก ของ เภา เมื่อ ครั้ง เป็น หนุ่ม
ดาว ก็ ด้ ความรัก ของ เภา ไม่ ไ้”

“คุณ จะ จัดการ อย่าง ไหว ละคะ ?” ภรรยา ถาม

“ฉัน เห็น ส้มควร” ลำมี ตอบ “ที่ จะ จัดการ ปลุก ผึ่ง ให้ เป็น
คู่ ครอง กัน เพราะ ฮัปลัร ก็ เป็น หตาน ของ ฉัน โดย ตรง ฝ่าย ผู้ ชาย ก็
เท่า กับ ว่า เป็น ญาติ และ เป็น เด็ก ดี ถ้า ได้ กัน จะ เหมาะ”

“จริง ซิคะ” ภรรยา รับ รอง ตาม คำ ของ ลำมี “เขา เคย พุด อะ ไว
กับ คุณ บ้าง หรือ เปด่า ?”

“เปด่า ทั่ว” หดวง เจริญ นาคกรกิจ ตอบ “คง เป็น ด้วย อยา หรือ
ไม่ กด้า แต่ เภา เถอะ ฉัน จะ เรียก เภา มา ถาม ดู ทั้ง สอง คน”

เมื่อหนุ่มสาวทั้งสองมานั่งพบเพียบเรียบร้อยอยู่ตรงหน้าหอดวง
และนางเจริญนาครกิจนั้น ตั้งเกิดคิดหน้าของเขาแสดงอาการตื่นเต้น
และคาดการณว่า คุณหอดวงเจริญฯ คงเจรจาถึงความเปนไปของเขา
ทั้งสองเป็นแน่

“แล้ว” เป็นเสียงของหอดวงเจริญฯ พุดขึ้น “พอวิเชียรบอก
ฉันตามตรงว่าเธอรักแม่อัปสรหรือไม่?”

หนุ่มสาวทั้งสองอยู่ครู่หนึ่ง เขามิทราบความในใจของหอดวงเจริญฯ
ว่าจะตอบคณนีประการใด แต่เขาจะกล่าวปฏิเสธในเรื่องนี้คือ
หน้าสตรีสาวที่เขารักนั้น เป็นการมิบังควรอย่างยิ่ง เขาจึงอย่าง
เต็มใจว่า “ครับ, กระผมรักแม่อัปสร”

หอดวงเจริญฯ หันไปดูภรรยาแล้วก็ยิ้มแสดงความปรารถนา
นางเจริญนาครกิจเอะยขึ้นว่า “จะว่าอย่างไร หาดานสาว หาดานรักตอบ
เขาหรือไม่?”

“” เป็นคำรับของหาดาน “เรารักกัน”

“เออ, ถ้ายิ่งนักดีละ” คุณหอดวงเจริญฯ เอะยขึ้น “ดังนั้น
คิดปลูกฝังให้สัมพันธ์อยู่กันด้วยกันให้สนิทเรื่องสั้นราวเสียดังนี้”

“เป็นพระคุณครับ กระผมรู้สึกในความกรุณาของคุณสูงมาก”
วิเชียร พุดด้วยความปลาบปลื้มแทบล้น

“ดังนั้นจัดการให้เป็นระเบียบเรียบร้อย สัมแก่เกียรติยศของหาดาน
ทั้งสอง ส่วนวันกำหนดการนั้น เราจะหาฤกษ์งามยามดีต่อไปภายหลัง”

ชายหนุ่มตอบซ้ำตื้อตื้อหญิงสาว เขาเห็น หล่อน หดหับ หน้า
 หนึ่ง เอียง อยาย โด่หิด นิด ชน แกม ทงต้อง ของ หล่อน จน แดง เรื่อ หล่อน
 มีความ คณเตน และ ปดอบ ปดม ยิง กว่า เขา เดีย อัก

“จง ชั่งใจ ดูให้ ดี นะ หลาน” หลวง เจริญ ๑ พุด กับ หลาน สาว
 “หลาน เห็น เป็น อย่างไร ใน เรื่อง ที่ ตั้ง จักรการ นี้ ก็ พุด ออก มา ตั้ง จั
 จักรการ ให้ หลาน ได้ รับ ความ สุข กาย สุข ใจ ทุก อย่าง”

“เท่าที่ กล่าว ก็ เป็น พระคุณ ยิ่ง แล้ว นะคะ” หญิงสาว ตอบ มิ ได้
 เหย หนา ชน ดู ผู้ เมตตา นว มอ ก็ รัด เสือ ผัน ที่ ปู รอง นึง “คุณ ตั้ง
 กรุณา ดี นัน มาก”

“แปลว่า เวลานี้ หลาน ทงต้อง ได้ หมั้น กัน ไว้ แล้ว ตั้ง ขอ ให้
 หลาน จง ผาสุก และ ปกป้อง ครอง รัก กัน อยา วัจจ รัม ร้าง”

หนุ่มสาว ทงต้อง น้อม กาย ลง กราบ หลวง เจริญ นาครทิจ วิเชียร
 อย ชน ว่า “ผม ต้อง บอก ให้ คุณ พ่อ ทราบ ถึง เรื่อง นี้”

“เอา เอะ, ไม่ ต้อง ว่า นว ยใน เรื่อง นี้ ตั้ง จะ บอก กล่าว ไป ยัง
 เขา เอง แล้ว จะ เหย นิด วัน วิวาท ให้ เป็น ที่ ตก ลง เสียด ด้วย” หลวง
 เจริญ ๑ พุด แล้ว หิบบ มุหรี ชน จุติ ดูบ

ขณะ เมื่อ หนุ่ม สาว ทงต้อง ตก ออก จาก ที่ นั้น พอ ให้ หลัง นาง
 เจริญ ราชกิจ พุด กับ สามี เบา ๆ ว่า “แหม, ข้าง ส่ม กัน เหลือ เกิน นะคะ คุณ”
 “จะ” สามี กล่าว กับ รอง “รัก กัน มาก คุณ”

*

*

*

*

“น้องเป็นของพี่ ว่า ยังไงจะ อปสร ดาวสวรรค์” วิเชียร พูดขึ้น ด้วย ความ ปราโมทย์

“ดูซิ คุ้งเอาง่ายๆ” เป็น คำฉนวน อ่อน ความ ของ หมิง “คิดนั้น เป็น ของ เธอ—ตาย—ใคร ยก ให้คะ?”

“อย่าพูด เป็น เล่น หน่อยเลย” วิเชียร กล่าว โดย มี สำนึก ใน กระบิด กระบวน คำฉนวน ความ ของ ห่อถ่อน “คุณ ดุง พูด เมื่อ ๕—๖ วัน ก่อนนี้ น้อง ต้ม แล้ว หรือ?”

“คุณ ดุง พูด” หมิง ดาว ทวน คำ “คุณ ดุง มิได้ เป็น เจ้า หัวใจ คิดนั้น นี้ คะ?”

“โอ—แม่อปสร—ถ้า น้อง ขึ้น พูด เช่นนี้ พี่ จะ เสียใจ มาก” ชายหนุ่ม พูด โดย ตรง ไป ตรง มา

ห่อถ่อน ยม—ถ้า เขา ฉลาด ใน เด็ด หู เช่นนี้ เขา จะ คง ระวัง กอง ห่อถ่อน ไว้ ใน วงแหวน แต่ ใน เวลานี้ เขา คง ปลดปล่อย ให้ หมิง ดาว ขึ้น จ้อง เขา เฉย อยู่ นัยนา เขา หดบ ดง เบื้อง ดาว

แต่ ภาพ เช่น นั้น เป็น ไป แต่ เพียง ชั่ว ครู่ เดียว วิเชียร จับ มือ หมิง ดาว มา กำไว้ เขา เกือบ จะ ดึง ห่อถ่อน มา ถึง ตัว เขา แล้ว แต่ ห่อถ่อน กระดก นั้น มือ ของ ห่อถ่อน ยัง คง อยู่ ใน กำมือ ของ เขา จะ เป็น ด้วย เขา ดึง ห่อถ่อน ไม่ ยอม ปลดปล่อย โดย กำตั้งแรง หรือ ห่อถ่อน ผ่อนตาม ไม่ สำคัญ นัก ที่ จะ กล่าว แต่ ห่อถ่อน รู้ ดี ว่า ห่อถ่อน แพ้ เขา เมื่อ เขา กอด ห่อถ่อน และ จุมพิต ห่อถ่อน แล้ว

“คุณพี่ รักน้อง จริงๆ นะคะ?” หญิงสาว นออิน ออกเสียงถาม ด้วย
ความ ปลง

“น้องรัก น้องไม่นึกเชื่อใจ ว่าพี่ รักน้อง เพียงใด ก็ขอให้เข้าใจ
ว่าพี่ รักน้อง เพียง นั้น” เขา ตอบ

“พูด ยังไง ค่ะ? น้อง คิดไม่ถึง” สาว นออิน ถาม ขึ้น อีก มือ ก็
ดูบดดำ ลำบ กระตุบ เลื้อ ของเขาไป พลาง

“คือ ว่า” เขา กอด ห่อถ่อน กระชับ แน่น “พี่ จะ รักน้อง จน ชีวิต
หา ไม่ พี่ จะ ไม่ ยอม ให้ มี อุปสรรค ใดๆ มา กัด กั้น วิถี ความ รัก ของ เรา
เป็น อัน ชาติ”

“ถ้า คุณพ่อ ของ คุณพี่ ไม่ ยินยอม ใน เรื่องนี้” ห่อถ่อน ออก ความ เห็น
“คุณพี่ จะ จัดการ สถานใด ความรัก ของ เรา จะมี ต้อง เวทีร้าง หรือ ค่ะ?”

“อุปสรรค ยอดรัก พี่ จะ ประกาศ ความคิด อัน ตายตัว ของ พี่ ให้ น้อง
ทราบ” เขา พูด แล้ว หยุด อยู่ ครู่ หนึ่ง “คุณพ่อ ของ พี่ จะ ยินยอม เห็นดี
ด้วย หรือ ไม่ ก็ ตาม” เขา พูด ด้วย สำเนียง หนักแน่น เน้น ถ้อยคำ “พี่—
จะ—ทั้ง—น้อง—ไม่—ได้”

“ถ้า เป็น เช่น คุณพี่ พูด” หญิง สาว เหยยหน้า ขน สดตา ชาย หนุ่ม
“น้อง ก็ เป็น ผู้ น้อง ขอ อย่าง เดียว คุณพี่ ต้อง รักน้อง เสมอ จะ ทำ
เป็น ‘ต้น หวาน ปลาย จืด เช่น อ้อย’ ไม่ได้ นะคะ”

“นี่ คือ คำตอบ ของ พี่” พอ ชาติ คำ เขา ก้มลง จมพิศพิศ ปราง อัน
นิม นวล ของ ห่อถ่อน นี่ คือ พยาน แห่ง ความรัก ของ เขา

“อัสสร! อัสสร!”

หญิงสาวผละออกจากชายหนุ่ม หด่อนพูดเบาว่า “คุณป้า
เรียกหา” แล้วก็หนีจากเขาไป

วิเชียร มอง ตาม หด่อน ด้วย แวดตา แดง ความรัก เขา พึมพำขึ้น
ว่า “น่ารักที่สุด เราจะรักหด่อนมาก อย่างใด จึงจะ สัม กัน หนอ?”

* * * *

โอกาสนี้ ขอนำเขาเหตุการณ์ที่ เป็นไปในเวลาเดียวกันกับใน
พระนคร ทาง จังหวัดแพร่ มาเผยให้ทราบ เพราะ เป็น ต้นเรื่อง ซึ่ง สำคัญ
ที่สุด ที่ ทำให้ วิถี แห่ง ชีวิต ของ คน หลาย คน ใน เรื่องนี้ เปลี่ยน แปลง ไป
ผิด ความ คาดหมาย

บ้านหลังหนึ่ง เจ้าของบ้าน เป็น หญิง กตาง คน ฐานะ ของ บ้าน
นี้ แดง ว่า เจ้าของ เป็น คน มี ทรัพย์ พอ เพียง ตน ไม่ ถักคัก ขัดสน ใน ยาม
ยาก มี ผู้ นับ หน้า ถูกราชการ ท้อง จังหวัด จน ได้ ชื่อ ว่า เป็น ผู้ ใหญ่ ที่
มีคน ย่าแยง เกว่ง กตัญญู

หญิงเจ้าของ บ้าน นี้—นางน้อม พุ่มเพชร—เป็น หญิง ที่ ชายหนุ่ม
โดย มาก ย่อม รู้จัก และ ประสงค์ จะ ยอม อยู่ ใน ความ บังคับ บัญชา ทุก
อย่าง ทั้งนี้ เพราะ นางสาว นวด พุ่มเพชร บุตรี หัก แก้ว หัก แหวง ของ
นางน้อม เป็น หญิง ที่ หนุ่ม ๆ ใน จังหวัด นั้น สรรเสริญ เย็นยอ ว่า มีความ
งาม เป็น อย่าง เด็ด

ไม่เคย ปรากฏ ว่า นางสาว นวด พุ่มเพชร ได้ มอบ ความรัก หรือ
จะมีใจ รัก พวกบุรุษ หนุ่ม ๆ นั้น ทั้งนี้ เพราะ มี ข้อ ตัณญา ปรากฏ ไว้

ในระหว่างตระกูล “ฉนวนิช” และ “พุ่มเพชร” ว่า นายวิเชียร กับนางสาว นวด จะต้องได้แต่งงาน อยู่กินเป็นสามีภรรยา กันเมื่อมีอายุเต็มโตพอจะครอบครองเลี้ยงดูกันต่อไปได้ ในกาลภายหน้า

เมื่อ นายวิเชียร ถูกส่งเข้ามาศึกษาวิชา ในกรุงเทพฯ นั้น นางสาว นวด ยังเป็นเด็กมีอายุ ๕ ปี เวลานี้ วิเชียร อายุได้ ๑๓ ปี ความจริง เด็กทั้งสองนี้ เคยเล่นหัวชอบพอกัน มาตั้งแต่เด็กๆ เพราะบิดามารดาทั้งสองฝ่าย มีความชอบพอรักใคร่ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ประจวบ ญาติ ได้ตกลงว่า ถ้าเด็กทั้งสองนี้ เติบโตเป็นหนุ่มสาวขึ้น จะปลูกฝังให้สัมพันธ์ อยู่หอด้วยกัน แต่เจ้าศุภทั้งสองมีทราบ ระคะระคาย การตกลง เรืองนี้เลย

มารดา และ บิดา สาว นวด อยู่ด้วยกัน ที่หน้ามุข ช่วยกันจับพลุ เพราะในวันนั้นจะมีงานทำบุญเลี้ยงพระ เลี้ยงของ นางหอม เขียวชื่นว่า “นวด แม่จะบอกอะไรให้ เจ้า นึก หรือเปล่าว่า เวลานี้ แม่ เลี้ยงคุณไว้ ให้เจ้าแล้ว”

“แม่เลี้ยงคุณไว้ ให้ฉัน” หญิงสาวพูด “ใครกันจ๊ะ?”

“พ่อวิเชียร ลูกตู่เมฆ ที่เขาเป็นเสมียน อยู่ที่ บางกอก เจ้าไม่รู้จักหรือ?” มารดาถาม

หญิงสาวนิ่ง แต่มีใจด้วยว่า หล่อนนึกว่าจะทำได้หรือไม่ได้ แต่ หล่อนมีความรู้สึกชนิดหนึ่ง ซึ่งหญิงสาวยอมรู้สึก เมื่อพูดถึงคู่รักของตน เป็นความรู้สึกที่นำความประดา ปราโมทย์ มาสู่เป็น อย่างยิ่ง

ความจริงนั้น เมื่อครั้ง นายวิชัย วิมลวิชัย ยังเป็น นักเรียน เขาได้ ไปเยี่ยมบ้านแทบ ทุกครั้ง ที่โรงเรียน บิดาเขม แต่เมื่อเขาได้เข้าทำงาน แล้ว เขาได้มี โอกาสไป จังหวัดแพร่ เพียง ครั้ง หนึ่ง หรือ สอง ครั้ง เท่านั้น นางสาว นวด พุ่มเพชร นั้นเล่า ไข่ว่าเขาจะไม่ได้พบหน้า หล่อน ก็หาไม่ เขาเคย นึกชม หล่อน เหมือนกัน ว่า หล่อน เป็น คน ค่อนข้าง สวย แต่ นัยน์ตา ของเขาเคยชิน ต่อภาพ ที่ สวยงาม ของ สตรีที่ พระนคร มา มาก แล้ว ฉะนั้น นางสาว นวด จึง หา ส่วน ที่ คิด ค้า คองใจ เขาได้ยาก

“พ่อ ของเขาก็ได้ มา พุดกับ แม่ อยู่ เสมอ” นางน้อมเอ๋ย “เขา จะจัดการ ส่งให้ เป็น พี่ ใน เร็ว วัน นี้”

“เขา—เขาจะ รัก ฉัน หรือ แม่?” หญิงสาว ถาม “ผู้หญิง บาง กอก ถ้วน แต่ สวย ๆ ฉัน คง ทำให้ เขา ขายหน้า เป็นแน่”

“ขายหน้าอะไร” มารดา แสดง ความ ประหลาดใจ “เขาไม่ได้ พาเจ้าไป อยู่ บางกอก เขาจะ อยู่ กับ เจ้า ที่ นี”

“ถ้ายังงั้น ก็ แล้ว แต่ แม่” หญิงสาว พุด พดาง จับ พุด ต่อ ไป โดยใจเต็ม

ขณะนั้น นายเมฆ วิมลวิชัย บิดา วิเชียร เดิน เข้ามา ใน ห้อง นางน้อม ตั้ง บุตรสาว ให้ยก กาน้ำชา และ บุหรี่ ออก มา รับรอง

“นี่พี่ พ่อเมฆ” นางน้อม เชื้อเชิญ “มีอะไร ไร ด้วย หรือ เปล่า?”

“จะ มา พุด เรื่อง นน ดักหน้อย” นายเมฆ ตอบ แล้ว นั่งลง “หาไร ให้ เป็น ที่ ตกตง กัน เสีย”

หญิงสาว ยก กานารอน และ พาน บูห์ ออก มา เมื่อได้ ตง ดง ตรง
หน้า ผู้มา ทา แล้ว หัดอื่น ก็ เดิน ออก ไป ข้าง นอก

“เจ้าเวียร์มัน เจ้าใหญ่ เลี้ยงแล้ว” เป็นเสียง ของนายเมฆ เอย์ชน
“จะ คิด แต่งงาน โดยไม่ ต้อง ได้ ถาม ฉันท์ เสีย ก่อน”

“เอะ ทำไม ยัง งง นะ พอเมฆ นางน้อม พด พอเวียร์ กัด้า
หาญ ถึง เพียง นน เทยว หรือ ?”

“ก็ นัน น่ะ นิจจดหมาย ของ หลวงเจริญนาครกิจ ที่ เจ้าเวียร์ เขา
ไป อยู่ ด้วย” นายเมฆ พด แล้ว หยิบ จดหมาย ส่ง ให้ นางน้อม “หรือ
จะให้ ฉันท์ อ่าน ให้ ฟัง ?”

“พอเมฆ อ่าน ให้ ฉันท์ ฟัง ก็ ได้ กัน” นางน้อม ตอบ
ความ ใน จดหมาย นั้น ปรากฏ ดังนี้ :-

คำนำ นายเมฆ วัณณินทร ทราบ.

ฉัน ขอ ข้าง ให้ คุณ ทราบ เรื่อง พอเวียร์ เวลา เขา คิด จะ แต่ง
งาน หญิง ที่ เขา รัก นั้น เป็น หลาน สาว ของผมเอง อยู่ ด้วย กัน กับ ผม
เด็ก ทั้ง สอง นักรัก กัน มาก ผม เห็น ว่า สมควร ที่ จะ จัดแจง ให้ เขา ได้ รับ
ความ สุข จึง ขอม ยก หลาน สาว ของผม ให้ และ ขอ ความ เห็น ของ คุณ
ว่า จะ ยินดี ด้วย หรือ เห็น เป็น ประการ ไດ ส่วน หลาน สาว ของ ผม นั้น
ขอ รับ รอง ทุกอย่าง ว่า เป็น เด็ก ที่ ไม่ มี เสีย ใน ทาง หั้น ทาง ไດ เป็น ที่
ถูกใจ ของผม มาก ถ้า คุณ เห็น ดี ด้วย แล้ว ผม ขอ ทราบ ว่า วัน วิวาห์
ของ เด็ก ทั้ง สอง นี้ ควร จะ เป็น วัน ไດ เดือน ไດ จึง จะ ดี.

ขอ แสดง ความ นับถือ

หลวงเจริญนาครกิจ

“ฉันไม่ยอมให้เจ๊อิกเชียร ทำอะไรได้ ตามความพอใจ” นายเมฆ
พูด เมื่ออ่านจบแล้ว

“แล้วพ่อเมฆ จะจัดการ อย่างไรเล่า?” •นางน้อมถาม

“ฉันจะเรียก ตัวเขา มา นี่ แล้วจะไม่ให้กลับไป กรุงเทพฯ อีก”

“แล้วแต่พ่อเมฆ จะเห็น ดี ส่วน ตัวคุณ คุณนั้น ฉันยินดียกให้
พ่ออิกเชียร”

นางสาว นวด เดิน เข้า มา ใน ห้อง เมื่อ นายเมฆ ออก ไป แล้ว เห็น
มารดา นั่ง ใน ท่า ครัก ครอง อยู่ หดหู่ จึ่ง นั่ง ลง ใกล้ กับ มารดา
พูด ว่า “แม่จ๋า ลูกเมฆ มา หา เรื่อง อะไรล่ะ?”

“เรื่อง ของ เจ้านี้แหละ” มารดา ตอบ “พ่ออิกเชียร เขาจะ แต่งงาน
กับ ผู้หญิง บางกอก”

“ยัง ไหน หรือ จ๊ะ แล้ว ลูกเมฆ พูดว่า ยัง ไง บ้าง?” หญิงสาว ถาม
ด้วย ประสงค์ จัก ทราบ เรื่อง

“เขา ไม่ ยอม เขา จะ เรียก ตัว ลูกชาย ของ เขา มา แม่ เห็น ว่า
พ่ออิกเชียร นั้น คิด การ ไม่ ถ่มถว”

“เขา คง ไม่ รู้ เรื่อง อะไร นะแม่ เขา คง ไม่ นึก ว่า ฉัน เป็น คู่ ของ เขา
ถ้า เขา รู้ เขา คง ไม่ ชอบ ฉัน แน่ ท่เดียว เพราะ ฉัน เป็น หญิง บ้าน นอก”
หญิงสาว พูด แล้ว ก็ หน้า นิ่ง อยู่

“นวด เจ้า คิด ผิด แม่ เห็น ว่า ผู้หญิง บางกอก นั้น ใช้ การ อะไร
ไม่ได้ เลย ดี แต่ แต่ง ตัว ต่อ ผู้ชาย ทำ อะไร ก็ ไม่ เปน” มารดา พูด
ตาม ความ เห็น

“จริงหรือแม่ แต่เขาสวย แล้วก็นั่น เป็นเพียงคนใช้เขา ได้กระมัง ถ้าพอวิเชียรได้กับฉัน ก็คงมีความสุข ฉันมีอะไรให้เขารักได้บ้าง แม่ไม่เห็นดอกหรือ?”

“อย่าพูดมากไปเลยลูก” มารดาเอ่ยขึ้น “พอวิเชียรจะต้องได้กับเจ้า เจ้าจงพอใจเสียเถิด เด็กพูดเรื่องน่เล่ห์ แต่ มารดา ก็งมมือเริ่มจับพูดต่อไป

ใครจะคาดได้ถูกหนอ? ว่าหัวใจของหญิงสาวในขณะนี้ เป็นอย่างไร ใครจะถูกว่า หล่อนกำลังคิดถึงเรื่องอะไรอยู่ หล่อนก็เห็นว่าทั้งถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แม้คนเดียว วิเชียรจะรัก หล่อนไม่ได้ หล่อนรู้สึกว่าการของหล่อนต่ำต้อยกว่าสตรีใน พระนคร ทั้งหมด ความสวยงาม, ความขวยขวอนเหล่านี้ ไม่มีใน ตัว หล่อนเลย หล่อนคิดว่าราคาตนต่ำ ถนัด ความจริงนั้น ถ้า วิเชียรไม่หลงรัก สาวชาวกรุงเสียแล้ว ไม่ต้องสงสัยที่เขาจะต้องมอบความรักให้แก่หล่อน อย่างบริบูรณ์ เช่นเดียวกับ มอบให้แก่ นางสาว อุปสร เหมือนกัน.

—๒๑—

เมื่อ นายวิเชียร วัฒนชัย ได้อ่านจดหมายที่ นายเมฆ ส่งมา นั้นแล้ว เขา ปลดปล่อยมาก บิดาของเขาได้บอกชัดชัดในการ วิวาท์ ของเขาเลย มีแค่แต่แสดงความยินดี และขอให้เขาขึ้นไป จังหวัดแพร่ เพื่อพูดจากันในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับ การ วิวาท์ ทั้งนี้ วิเชียร จะทราบว่าเป็นอุบายอันฉลาดของบิดาก็หาไม่ เขาใจอยู่แต่อย่างเดียวว่า บิดา

ยินยอมพร้อมใจ อปัสร์ จะต้องเป็น ภรรยา ยอดชีวิตของเขา วันข้างหน้า
 หนาคือวันที่มีความสุขทุก ๆ ชั่วโมงเท่านั้น

เขา นำข่าวดีตามที่ เขา เข้าใจ เรียน ให้ หลวงเจริญนาครกิจทราบ
 คุณหลวง ก็ พลอย ยินดี ด้วย มิได้ เฉลียวใจ ใน เหตุการณ์ ที่จะ บังเกิด
 ขึ้น ข้าง หนาน นน เถย

ไม่มีใคร ที่ จะ มีความสุขใจ เมื่อ ทราบ เรื่องนี้ ยิ่งไปกว่า นางสาว
 อปัสร์ เจริญศรี หล่อน วาฬ อยุ่ แต่ ว่า “ไม่ อึก ก็วัน แดว เราก็ เป็น
 ภรรยา ของเขา เขา จะ เป็น สามี ของเรา ”

“อปัสร์ จ้า” วิเชียร พุด เมื่อ อยู่ ด้วย กัน แดว พัง “น้อง รูดัก
 อย่างไร บ้าง ?”

“รูดัก อย่างไร หรือคะ ?” หญิงสาว ก้าว พลง ยิ้มละไม “น้อง
 พุด ไม่ ถูก น้อง ปราบ ปดม มาก ”

“พวก เชน เติว กัน ความสุข ของเรา เติง ขึ้น ถึง สุด สุด เป็น
 ความ กรุณา ของ คุณพ่อ มาก ที่ เติว ”

“คะ” หล่อน กระซิบ แดว เอน คัระ ละ ลง ชบ กับ หน้า ออก ของ เขา
 “น้อง ดีใจ แทบ ร้อง ให้ ”

เขา โอบ หล่อน ไว้ “พี่ จะ ต้อง จาก น้อง ชั่ว คราว ต้อง รีบ ไป ให้
 ทาน ความ ประสงค์ ของ คุณพ่อ ท่าน คง ถาม บัญหา เรื่อง น้อง หลาย
 อย่าง พี่ จะ ตอบ ให้ ท่าน มี นใจ ว่า น้อง จะ เป็น ลูก สะเก้ ที่ ดี ของ ท่าน ”

“อย่า พุด ไป ก่อน เติว คะ” น้อง จะ คอย คุณพี่ ๆ ต้อง ส่ง ข่าว ให้
 น้อง ทราบ โดย ด่วน นะคะ ”

“แน่นอน ยอติรัก ไม่มีชาวอะไร นอกจากชาวความสุขของเรา นี่จึงคงใจคอยเกิด”

คำสันทนาต่อไปไม่เป็นแก่นสาร เพราะเข้ารูป คำสันทนาของชายหนุ่ม หญิงสาวที่พัวถึงความรัก ไม่หยุดปาก ความรักที่นำออกเผยแผ่ซึ่งกันและกันจนเป็นเหตุสำหรับคนแก่ แต่ยุติลงเช่นเดียวกับการสันทนาของหนุ่มสาวคู่อื่นๆ คือแตกเปลี่ยนการจุมพิตก่อกันแล้ว

* * *
นายมานิตนรพงศ์ จะสละรักนางสาวสุพินท์เพื่อบุญจันทร์ได้ง่ายๆ นั้นเป็นการผิดวิสัย เขาหลงรักบุษยาสุพินท์อย่างเด็ดเดี่ยว แม้ว่าหัตถ์จะได้แจ้งความในใจของหัตถ์ให้เขาทราบแล้วก็ดี แต่เขามีได้ที่อึดออย คงพยายามประพฤติให้สุพินท์ได้เห็นหัวอกของเขาที่ปอดระทมกรรมหนองเพราะความรัก อยู่เสมอ และเป็นจรรยาวัตรที่ดี
• อย่างยิ่ง ที่เขามีได้แสดงกิริยาจากโกรธแค้นหัตถ์แต่อย่างใด คงพยายามที่จะโน้มน้ำใจหัตถ์ให้ นึกเล่นๆ ในเขาบ้างเท่านั้น

นายมานิตตกอยู่ในฐานะที่เขาเรียกว่า “รักหญิงฝ่ายเดียว” ถ้าความรักของสุพินท์ไม่มีต่อวิเชียร อย่างแน่นอนแล้วไซ้ เขาควรจะได้รับความกรุณาปราณีจากหัตถ์โดยไม่ต้องสงสัย แต่สุพินท์เพื่อบุญจันทร์ หัตถ์มอบชีวิตจิตใจของหัตถ์ให้วิเชียรเสียแล้ว เป็นสิ่งที่ยากที่จะโน้มน้ำใจหัตถ์ให้พองพองไหลในนายมานิตได้ อีก

บิดาของ สุปินท์ พร้อมใจที่จะปลุกฝัง บุตรสาวให้กับนายมานิต ตามที่กล่าวมาแล้ว แต่ยังจัดการโดยด่วนลงไปไม่ได้ ก็เพราะ บุตรสาว—หัตถ์ขอ ความกรุณาต่อ บิดาให้ สงบ คัดเรื่อง เช่น นั้น ส่วน บิดาโดย ความรัก บุตรจึง อนุโลม ตาม เหตุนี้ ทำให้ สุปินท์ คัด ความ ทุกข์ระทมใจไปได้ คราว ๆ หนึ่ง

หัตถ์ขอ มิได้วาย คิดถึง วิเชียร เลย หัตถ์ขอ รัก เขาโดย บริสุทธิ์จริงใจ เป็น ความรัก ที่มีค่า อย่าง สูง สุด ซึ่ง ยาก ที่จะ หา ความรัก ของ หญิง ใด ๆ เหมือน หัตถ์ขอได้ หัตถ์ขอ เฝ้า รำพึง ถึง เขา อยู่ เสมอ และ ย่อม ได้รับความ เศร้า สร้อย น้อยใจ อย่าง แฉ่น ส่ำ หัส เมื่อ หัตถ์ขอ นึก เขา ว่า เขา คง เหลว โหล อยู่ กับ หญิง อื่น เป็น ที่ ชม ชื่น ชื่น ชื่น ของ เขา อยู่ อย่าง เรือง รมย์ ปลดปล่อย ให้ หัตถ์ขอ จม อยู่ ใน ห้วง แห่ง ความ เศร้า เฝ้า คั่น ถึง เขา อยู่ เสมอ มิได้ เว้น ทิวา ราตรี ภาด ความรัก ที่ หวาน กัมม รัส ปาน โอษฐ์ อัน ชม ชื่น อะไร เจ้า จะ เป็น ที่ วัน รมย์ บ่ม มนต์ ให้ ชื่น เท้า กับ คั่น ความรัก ที่ ร้าง แฉ่น ให้ สู้ แห้ง อีก มิได้

วาระ ที่ หญิง สาว ปลดปล่อย ให้ จิต ใจ ต้อง ถอย ไป ตาม เหตุ การณ์ เกี่ยว แก่ ความรัก นั้น หัตถ์ขอ นั้น อยู่ ภายใน หอ้ง อัน คบ แต้ ละคร การ ตา หัตถ์ขอ เหม่อ มอง ตรง ไป เบื้อง หน้า ราว กับ คน สติ ถอย แสง ของ บิดา ที่ ร้อง เรียก หา ปลุก ให้ หัตถ์ขอ คั่น จาก ห้วง แห่ง ความ นึก ผ่าน และ ใน ขณะ นั้น เอง นาย พัน เพ็ญ จันทร บิดา ของ หัตถ์ขอ เดิน เข้า มา ใน หอ้ง

“พ่อ เรียก ทำไม ไม่ ชาน” บิดา พุด เป็น เสียง สัพยอก “นี่ คิด อะไร หรือ ลูก ?”

“เปล่าค่ะ” หล่อกับปฏิเสธ แต่ก็ได้พูดจาว่าอะไรอีก

“ถูกรักของพ่อ” นายพันพูดขึ้น เมื่อนั่งลง ใกล้กับบุตรสาว
“พ่อมีเรื่องที่จะต้องชี้แจงให้เจ้ารู้เสียแต่บัดนี้”

หญิงสาวทราบ โดยต้องทราบว่า เรื่องที่บิดาของ หล่อกับจะเจรจา
นั้น เป็นเรื่องอะไร หล่อกับมีสีหน้าเศร้า ซึ้งยิ่งกว่าก่อน นั่งก้มหน้า
นั่งคอยฟัง การมของบิดาอยู่ โดยอาการ ทุกข์ระทม

“พ่อรู้แล้วว่า นายมานิตเขารักเจ้า บิดามารดาทางฝ่ายเขาก็
มาสู่ขอเจ้าต่อพ่อ แต่พ่อยังไม่ด่วนตกลงกับเขา พ่อต้องได้ถาม
เจ้าเสียก่อน ว่าเจ้ามีความพอใจในตัวมานิตเขาหรือไม่?”

หล่อกับตอบ “คุณพ่อขา ลูกไม่มีใจรักเขาเลย”

“เขาก็บอกพ่อเช่นนั้น” นายพันพูด “แต่สุพินท์ เจ้ารัก
ใครอยู่เล่า?”

อว! นี่มิแสดงว่า บิดาของ หล่อกับทราบความจริงแล้วหรือ?
หล่อกับจะเบี่ยงบ่าย ถ่ายเท ประการใดในเรื่องนี้ แต่หล่อกับตกลงใจ
อย่างแน่วแน่แล้วว่า ถ้าหล่อกับมีตบั้งซ้ำเรื่องจะเข้ารูป ร้าย หล่อกับ
ตอบว่า “ฉันรักคุณวิเชียร”

“เจ้าใจ” บิดาหล่อกับพูด “พ่อไม่นึกว่าเจ้าจะมีจิตใจเป็น
ไปได้ถึงเช่นนี้ เจ้ารักเขาทำไม เขาพิเศษนักหรือ?”

“คุณพ่อ” หล่อกับร้อง “ลูก—ลูก—” หล่อกับไม่สามารถกล่าว
ต่อไปได้ อีก อัสสัซหุลลอฮ์ อยู่เต็มดวงคา หล่อกับซบหน้าลงกับฝ่ามือ
ทั้งสอง ส่ออีก ส่อน ด้วย ความโศกนัยน้อยใจ อย่างสุดแสน

“ไม่ต้องร้อง” นายพันพูดเป็นเชิงคุกคามๆ “พอเห็นว่าเจ้า
โง่เขลาจริงๆ เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าเขารักเจ้า” จริงอยู่พ่อเคยเห็น
เจ้าคนนั้นเดินเตร่ไปมาแถวบ่อน้อยๆ เมื่อ ๒-๓ ปีก่อนนั้น แต่เดี๋ยว
พ่อไม่เห็น เขาจะไปแห่งไหนบ้างได้ หรือเป็นอะไรไปแต่ก็ไม่มีใคร
รู้ แต่เจ้า—ยังรักเขาอยู่อีก”

“ดิฉันรักเขามานานแล้ว คุณพ่อ” หล่อก่นด่าภาพเป็น ครึ่งที่
ต้อง “แต่เธอหลบหน้าไปเสีย”
“นั่นเห็นอยู่โต้งๆ แต่ว่า เขาหมกมุ่นอยู่ในเจ้าแล้ว” บิดาพูด
“ชายหนุ่มชนิดนั้นใช้การอะไรไม่ได้ ไม่มีความจริง คือความรัก”

“คุณพ่ออย่าคิดเขาเช่นนั้นสิคะ” หล่อก่นแย้งหน้าขึ้นดู บิดา
“ดิฉันยังรักเขาอยู่เสมอ ดิฉันรักนายมานิดไม่ได้”

“ศัพท์ เจ้าไม่ต้องประกาศข่าวชาก พ่อได้ยินแล้ว แต่—พ่อ
จะบอกให้เจ้ารู้ว่า นายมานิดเขาเป็นคนดี ส่วนพ่อนั้นพอเห็นสมควร
พอยินดีที่จะยกเจ้าให้เขาโดยเต็มใจ เขาเป็นผู้ที่พ่อเห็นความมานะ
พยายาม เขารักเจ้ามาก—มากทีเดียว เจ้าไม่รักเขาจริงๆ หรือ?”

“คะ” หญิงสาววัยด้วยเสียงแผ่วเบา

“แล้ว พ่อจะพูดว่า พ่อไม่ประสงค์จะชื่นชมความประสงค์ของ
เจ้าเลย เจ้าไม่รักเขา พ่อก็ช่วยเขาไม่ได้ แต่เจ้าใคร่ครองตัว
แล้วหรือ?”

“คะ” หล่อก่นตอบ “เขาเคยขอความรักต่อดิฉันหลาย

ห่อถอก คอย รับ ข้าง จาก วิเชียร ข้าง ที่ จะ ทราบ ผล ดำ เจริญ แห่ง
ชีวิต ของ เขา ทั้ง สอง ค่อย ไป ใน ภาย หน้า ห่อถอก ได้รับ จดหมาย จาก เขา
ฉบับ หนึ่ง ใจ ความ ว่า เขา ถึง จังหวัด เพชร แล้ว นอกจาก นั้น คง มี คำ
ฝาก รัก หัก ไม่ ขาด ซึ่ง ไม่ มี ชาย หนุ่ม คน ใด พุด ได้ ดั่ง ยิ่ง ไป กว่า เขา อีก

ขณะที่ ห่อถอก นั่ง คร่ำ ครอง ทำ นอง รัก อยู่ ภาย ใน ห้อง นั่ง เติ่น อัน
ตกแต่ง โดย ประณีต บรรจง นั้น หญิง สาว ให้ นำ จดหมาย ฉบับ หนึ่ง มา
ส่ง ให้ ห่อถอก ด้วย ความ ตั้งใจ สด พรวรรณา ห่อถอก นั่ง ชอง รัก กระดาษ ที่
บรรจุ อยู่ ภาย ใน ออก คลี่ อ่าน จดหมาย ของ คู่ รัก ทันที

ใจ ความ ตอน สำคัญ ๆ ใน จดหมาย ที่ ทำให้ ห่อถอก มี ดี หน้า ห่ม
หมอง นั้น มี ความ ว่า “คุณ พ่อ ท่าน เล่น กัด ดิน ทราย มาก ทำให้ คน ทั้ง หมด
หลง เชื้อ แม่ แด่ น้อง และ ตัว เอง พัง พิน ทั่ว อย่าง รวบ คาบ ...
ผิด ความ คาดหมาย ของ เรา หมด ทุก อย่าง ท่าน คุณ พ่อ อย่าง
ยกใหญ่ ไม่ ปรานี หา ว่า พี่ เป็น ลูก นอก คอก พี่ จะ ไม่ แต่งงาน
กับ หญิง ที่ คุณ พ่อ ท่าน เลือ กไว้ ให้ เป็น อื่น ขาด พี่ น้อง โกล
แพ่ ทั้ง ความ สด งาม และ กิริยา มารยาท อ่อน โยน คุณ พ่อ จะ
ตัดขาด ไม่ นับ ว่า พี่ เป็น ลูก ใน ใต้ ของ ท่าน พี่ ตา บา ด ว่า จะ
คลาย ความ รัก ใน น้อง ไม่ ได้ พี่ อ่อน วอน อย่า ให้ น้อง วิด ก
ถึง เรือง นี้ ขอ ให้ น้อง รัก พี่ จัง พี่ จะ กลับ
กรุง เทพ ฯ ใน เร็ว วัน ”

อนิจจา ! ผิดความ คาดหมาย ของหนุ่มสาว คู่นี้ เสียแล้วสินะ
คำที่ว่า “ความรักที่แท้จริง ย่อมไม่ดำเนินไปโดยอาการ ราบรื่น” นั้น
จะจริง สำหรับความรัก ของหนุ่มสาว คู่นี้ หรือไม่ ?

ดู ประหนึ่ง ว่า จุดหมาย นั้น นำ ความทุกข์ เศร้า สดุด มาสู่ผู้ อ่าน
อย่าง ยิ่ง เพราะภาย หลัง ที่ ได้ อ่าน จุดหมาย ทบทวนไป มา หลาย ครั้ง
แล้ว หดห่อ เสง หน้า เหลือบ ตา อัน สะท้อนไป จ้อง อยู่ กับ ภาพ หนึ่ง
ภาพ นั้น เป็น รูปถ่าย ของ วิเชียร ติด อยู่ กับ ฝาผนัง ห้อง

“จง รัก นิ่ง ให้ สัมกับ เจ้าหน่า อัน ซื่อสัตย์ ของ คุณพี่ เกิด” เป็น
เสียง ที่ หดห่อ พมพามา เมื่อ ตา จม อยู่ กับ ภาพ “คุณพี่ ขา จงเชื่อ เกิดว่า
นึ่ง คง เป็น ของ คุณพี่ เสมอ”

ดู เหมือน ว่า รูป นั้น มี วิญญาณ จ้อง ดู หดห่อ ด้วย นัยน์ตา มืด
โศก ด้วย ดวงเดียวกัน ประหนึ่ง จะ ปลดตอบ ว่า “นึ่ง รัก, อย่า โทม่อ นิด
น้อยใจ วิเชียร นั้ ไม่ รักใคร่ อีก นอก จาก นึ่ง ผู้เดียว”

• สาว น้อยเอ๋ย, คง เป็น ครั้งแรก ใน ชีวิต ของ หดห่อ ที่ ได้รับ ความ
ซอกแซก ระกำใจ ละลืมนอ ความรัก ที่ ได้ ดำเนิน มา โดย อาการ ราบรื่น
นับได้ เกือบ ปี ก็ มา ถึง ซึ่ง เหตุขัดข้อง โดยมี ได้ นึก หวัง ใครเล่า จะ
สามารถ บัด เบ้า ให้ อุปสรรค อัน นี้ ให้ หลุด พ้น ไป จาก ทาง แห่ง ความรัก ได้
หดห่อ เหลียว หาก็ มอง ไม่ เห็น มี แต่ ขั้วรัก ของ หดห่อ ผู้เดียว ซึ่ง ถ้า
เขายัง รัก หดห่อ จริง เขา คง มี หนทาง ที่ จะ ร่วม ทุกข์ สุข กับ หดห่อ
ต่อไป ภาย หน้า ได้ แต่ เขา จะ จัดการ ได้อย่างไร เมื่อ บิดา ของ เขา ไม่
รัก นิยม และ ชัดขวาง ทาง ดำเนิน ของ เขา ทั้ง สอง ฝ่าย เช่นนี้

หัดอัน บิด เรืองน ไร่ เป็น ความดับ คุณตุง และ คุณบ่า มิได้ทราบ
 รหัดเหตุ หัดอัน ช่อน อาการ โคกเศร้าไว้ภายใน คอย พัง ข้าวคราว
 ว่าจะมี เหตุการณ์ อย่างไร อุปค ษณอก โดย อาการ ร้อนรน กระวน กระวาย
 ยิ่งนัก

ส่วน วิเชียร นั้น เมื่อได้รับคำ ชี้แจง แดงแดง เหตุผล จาก บิดา และตั้ง
 ขาวไปให้หญิง ที่รัก ทราบ เรื่อง แล้ว ก็เฝ้าใคร่ ครองหาหนทาง หัก
 เลี่ยง ความ ประสงค์ ของ บิดา อยู่เสมอ แน่นนอน, เขาต้อง ปด้อย ให้
 ความ ประสงค์ ของ บิดา ซึ่ง เป็น สิ่ง ที่ ตรงกัน ข้าม กับ ความ ตั้งใจ ของ
 เขาไว้ทาง หนึ่ง เขาต้อง ระดัก ถึง เรื่อง ของเขาเป็น ส่วนใหญ่ บ้าน
 ฉะนั้น อุปสรร จะเศร้า ด้ร้อย ดะห้อย หาเขาเพียงไร? และ ถ้าเขาไม่ปฏิบัติ
 การให้ เป็นไปตาม คำมั่น สัญญา ที่ ให้ ไว้ต่อ หัดอันแล้ว ในโลกนี้
 ชาย ก็จะมี ชื่อว่าไม่ มีความจริง ต่อ หญิง เสียเลย

“โอ้เอ๋ย หัดอัน คง อาศรัย พุทธเทวดา มาก ที่เดียว” เขาว่าฟัง “เรา
 จะนั่ง ทนดู อาการ พุ่ม พาย เพราะ ความรัก ของ หัดอัน อย่างไรได้ ถ้าแม่
 ว่า คุณพ่อ จะ คัดขาด ไม่เห็น แก่เรา ถ้า ประพฤติผิดความ ประสงค์ ของ
 ท่าน ก็ดี แต่เรา จะต้อง รักหัดอันเสมอ ต้องคน ผัวเมีย ถึง แม่ ชั่วคด
 จะตราก ตรว ตำบาก ยาก แค้น ประการใด ก็ตาม ขอให้ มีความรักกัน
 อย่าง แท้จริง เกิด”

เมื่อ เขา ตก ตงใจ อย่าง แน่ว แน่ แล้ว เขาก็ เตรียมการ จะ ถัดับ
 พระนคร แต่ ไม่ให้ บิดา ทราบ เขาจะหนี ท่านไป—ไปให้พ้นหู พ้นตา
 ไม่ประสงค์ ให้ ท่าน ห่วงใย ใน ตัวเขา อีก

เขาคงใจไว้ว่า เมื่อถึงกรุงเทพฯ แล้ว เขาจะต้องจัดการเรื่อง
 ของเขาเป็นความลับ ถ้าหลวงเจริญนาครกิจทราบความเป็นไปเสีย
 แล้ว คงจะมีอุปสรรคขัดขวางทาง การเสียอีก เขาจะขอร้องให้อัปสร
 ไปกับเขา ไปอยู่กันดำพิง คู้ผิว ตัวเมีย เสน่ห์โชค ที่ จะบังเกิดขึ้นโดย
 ความเต็มใจ ชีวิตในภายหน้าจะดำเนินไปอย่างไร ก็สุดแล้ว แต่ว่าสนา
 เมื่อเขามาถึงกรุงเทพฯ ไม่มีใคร ทราบเหตุการณ์ ที่บังเกิดขึ้น
 แก่เขาเลย นอกจากนางสาวอัปสร คู้ชีวิตคนเดียว หลวงเจริญฯ ทาม
 เขาถึงเรื่องราว เขาบอกมัดไปว่าในไม่ช้านายเมฆบิตาของเขาจะ
 มากรุงเทพฯ เจรจา กับ ตัวหลวงเจริญฯ เอง การวิวาท ก็คงจะเริ่ม
 กำหนดวันในเร็ว ๆ นี้

แต่เมื่อเขา—หนุ่มสาว ทั้งสอง สันทนา กันนั้น อนิจจา—น่าสงสาร
 ความรื่นเริง บรรเทิงใจ มิได้ ฉายให้ เป็นเค้า อยู่ใน ใบหน้าของเขาเสียเลย
 นอกจาก ความรันทด สดใจไม่ สว่าง คาย

“อัปสร น้องรัก” เป็นเสียง ของนายวิเชียร “น้องอย่าร้องให้
 ร้องห่มไปเลย ถึงแม้ว่า ผู้ใหญ่ ฝ่าย ที่เห็นดี ในเรื่องนี้ ด้วย ก็จริง
 แต่พี่—การอะไร ทั้งหมด นั้น สดแล้ว แต่พี่ น้อง คง พัง พี่ อธิบายให้
 เจ่มแจ่ม ก่อน”

“คุณพี่อา” หญิง พุด พดาง ล้ออีก ด่อน “คุณพี่ จะทำ อย่างไร
 น้อง จน ปัญญา แล้ว”

“ไม่ยากเลย น้องรัก พี่ ขอให้ น้องไป กับพี่ คืน วันหนึ่ง—คน วันหนึ่ง
 โดยเร็วที่สุด ถ้า ชักช้า การของเรา จะเหลว” เขา กอด หล่อ นไว้นั่น

“น้องรัก พี่ไม่ใช่หรือ ถ้ารักก็ทำตามคำพี่แนะนำมันเกิด มีหนทางอยู่ทางเดียว”

“แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหนเล่าคะ?” หญิงสาวถาม “น้องยินดีทุกเมื่อน้องเป็น ของคุณพี่ แล้ว การอะไร สุดแล้วแต่คุณพี่จะจัดการเกิด”

เป็นอันตกลงแล้วว่า หล่อนยินยอมพร้อมใจ หล่อนบอกแล้วว่า หล่อนเป็น ของเขา เขาจูบ หล่อน ประหนึ่งว่าจะเข็ดน้ำตาที่ไหลลงอาบแก้มให้แห้งไปโดยอาการจูบนั้น

“ครั้งแรก เราจะต้องไปอาศัย อยู่บ้าน เพื่อนสนิท ของพี่ก่อน” เขาตอบ ปตอบ หล่อนให้คลายเศร้า “เมื่อหาบ้าน ชองได้แล้ว จึงจะย้ายไป อยู่บ้าน ของเราต่อไป และพี่จะหางาน ที่อื่นทำ เราคงเป็นสุขมาก นะน้องรัก”

“คะ” หล่อนรับเบาๆ “ขอให้การจงดำเนินไปโดยราบรื่นเกิด” ต้อง ยาม ถ่วง แล้วใน คืนนั้น มีชายหนุ่ม และ หญิงสาว คู่หนึ่ง เดิน ออกจาก บ้าน “เจริญนาครกิจ” บ่ายหน้าตรง ไปยังที่มุงหมาย วิถีดำเนิน แห่งชีวิตได้เปลี่ยนแปลง แล้วแต่ วาระที่ เฝ้าข้าม พันจาก ธรณี ประตู่บ้าน นั้น

บ้าน สหาย ของ วิเชียร อยู่ที่ ส่ามเสน เขา และ หล่อน ชน ทรยณคร ที่ว่าจ้างให้มาคอย อยู่ตรงไป

“กัน ชอบใจ สหาย มาก” วิเชียร เอย ชน กับ นายมังกด สหาย ที่ เขา มา พานัก อยู่ด้วย เมื่อ เช้าวัน รุ่งขึ้น “แกมีบุญคุณ ค่อยกัน มากที่สุด กันจะไม่ลืมเลย”

“อย่าพูดถึงบุญคุณอะไรเลยเพื่อนเอ๋ย” ดัหาย ของเขา พูดอย่าง
ว่าเงิ “แก ชัดสน แก เป็น มิตร ที่ดี ที่สุด ของกัน กัน ยินดี ช่วย เหลือ”

“กัน และ หัดอน ขอ ขอบใจ แก มาก” วิเชียร พูด ครั้น แล้ว ก็
เปลี่ยน การ สนทนา เป็น เรื่อง อื่น ค่อยไป

๒ เดือน ถ่วง แล้ว นาย วิเชียร และ ภรรยา ยัง คง อยู่ ที่ บ้าน ของ
นาย มงคล ทั้ง นี้ เพราะ ดัหาย ของ เขา ไม่ ยอม ให้ วิเชียร ไป อยู่ ที่ อื่น
วิเชียร นั้น เขา ทำงาน อยู่ ที่ ห้าง ฝรั่ง ที่ บางรัก

วัน คืน ที่ ถ่วง มา แล้ว นั้น นำ ความ สุข สำราญ มาสู่ สามี หนุม
ภรรยาสาว คู่ เป็น อย่าง ยิ่ง ตาม ความ รู้ลึก ของ เขา ทั้ง ๒ นั้น เห็น ว่า
จะ ไม่มี สามี ภรรยา คู่ อื่น อีก ที่ จะ ด้ รับ ความ สุข สำราญ เหมือน เขา ได้

แต่วัน เวลา ที่ ถ่วง มา นั้น มี เหตุการณ์ อัน นำ เอาใจ ใ้ อยู่
ด้วย มงคล ดัหาย สนิท ของ วิเชียร มี ความ รู้ลึก ค่อย อธิบาย อย่างไร ?

อัปสร เป็น สาว สวย ไม่มี ใคร ปฏิเสธ นาย มงคล เป็น ชาย โสด
และ บุษบา สตรี ที่ มี ความ งาม ดังนั้น อัปสร จึง เป็น สตรี ที่ ถูกใจ เขา อย่าง
ยิ่ง เขา หอง ความ งาม ของ หัดอน จน ตี๋ม ว่า อัปสร นั้น เป็น ภรรยา ของ
เพื่อน ที่ รัก โอ! ความ สวย งาม ของ สตรี นี้ เป็น สิ่ง ที่ ทำลาย ความ
เป็น ไป อื่น ๆ เสีย สิ้น

เคราะห์ ของ วิเชียร ยัง ไม่ หมด ที่ เดียว นำ สงสาร ที่ เขา มิ ด้ ใ้
นั้น เลย ว่า ดัหาย ของ เขา จะมี ใจ จอด รัก ภรรยา ยอด ชั้ คง ด้ ว่าง ใจ
เท่ากับ ว่า เขา เป็น เพื่อน ที่ ดี ที่ สุด ของ อัปสร คน หนึ่ง

แต่เรื่องขู่ตัวนั้น ควรจะโทษฝ่ายชายหรือหญิงจึงสมควรแก่เหตุ
หญิง — แน่พอนั่นทีเดียว เพราะ ถ้า หญิงไม่มีใจรอนแรมแล้ว ก็ขู่ตัว
ก็ คงเกิดขึ้นไม่ได้

“ฉันนึกถึง วิเชียร แล้ว สงสาร จริงๆ” มงคล เขย่งขึ้นกับอัปสร
ภายหลัง เมื่อ วิเชียร ออกจาก บ้านไป ทำงาน แล้ว “ฉันไม่ประสงค์ที่
จะให้เขา ทำงาน เช่น นั้น เลย ไม่ ต้อง ทำงาน ฉันก็มีเงิน พอที่จะจับ
จ่ายใช้สอย กันได้”

“แต่แล้วล่ะ ที่เธอไปทำงาน นั้น เธอคง พอใจ มากทีเดียว คิด
ดูสิคะ เธอจะนั่งรอ มีของเก่า อยู่แต่บ้าน อย่างไรได้ ถึงแม้ คุณ จะ
เป็น เพื่อน ที่ ยินดี อุปถัมภ์ ค้ำชู เธอ ก็ จริง ”

“ถูกแล้ว จะ ” เขารับ พาด ยม “ฉัน เห็น ว่า จำบาก น่า
สงสาร ที่ เขา ตกทุกข์ ได้ยาก ”

หญิงสาว มีได้ คอบ ว่า ประการใด หด่อน คง นั่งนิ่ง กับ หน้า อยู่
หด่อน มีความ รู้ลึกในใจ เป็น ประการใด หนอ ?

“ฉันคิด ว่า หด่อน คง ไม่ มีความ สู้ ในใจ เลย ” เขาพูด อย่าง เดา
ความ มุ่งหมาย ได้ง่าย “หด่อน ไม่ เหมือน หญิง สาว อื่นๆ ”

“คุณ หมาย ความ ว่า กระไร คะ ?” อัปสร ถาม “ดิฉัน ไม่
เหมือน คน อื่น เพราะ อะไร ?”

“หด่อน ขาด ความ สู้ จริง ไหม คะ ?” และยัง ขาด — ขาด สิ่ง
อื่น ๆ อีก ทุก ประการ ”

“ดิฉันมีความสุขค่ะ คุณ มงคล ดิฉันไม่ขาดอะไรอีกแล้ว”

หัตถ์ตอบ

“หัตถ์เข้าใจผิดทันที แม่ อปัสร์ หัตถ์นึกใหม่ ว่ามีผู้ที่ จะให้ความสุข แก่หัตถ์อย่าง บริบูรณ์ทีเดียว”

เขาพูดหวาน ต่อม หัตถ์แล้ว แต่หัตถ์ไม่รู้ลึก เห็นไปว่า เขา เจรจา อย่าง ช้อ จัง มิได้ ไตร่ตรอง อะไร เสีย เลย

เขา กระโดด กายเขา โก่ง หัตถ์นั ผิด แห่ง ความงาม ของ หัตถ์นัรคน กับ พืช แห่ง ความรัก ของ เขา เป็น เพดิง เมา อยู่ใน หัวอก เขา เออม มือ จับ มือ หัตถ์นั แต่ หัตถ์นั สบุด หัน ถูก ชน ย่น นย่นตา หัตถ์นั แดง อากว ไกรรชคั่น เขา เอ่ย ชน คอย เลี้ยง อน อ่อนหวาน ว่า “อปัสร์ จ้า ดิฉัน รัก หัตถ์นั รัก มาก หัตถ์นั จะ ยินดี เป็น ภรรยา ดิฉัน ใหม่ ? ดิฉัน จะ ให้ ความสุข หัตถ์นั ทุก อย่าง ซึ่ง วิเชียร ไม่ ดำมารด จะ มอบ ให้ หัตถ์นั ได้”

หัตถ์นั ไม่ พัง เลี้ยง ของ เขา ค่อย ไป อีก เดิน ออก จาก ห้อง ไป

• เขามอง ตาม หัตถ์นั ชยบิจะ ถูก ชน แต่ กัด บั นั ง่ ดง อีก ปาก พร่า ชน ว่า “หัตถ์นั จะ หัน ไป ไหน พน”

อปัสร์ เดิน เข้า มา ใน ห้อง นอน ของ หัตถ์นั ใน หัตถ์นั บั นั บั นั “เขา รัก เรา แม่ ละ หรือ ? เรา มี สามี แล้ว ไม่ ได้ - วิเชียร เป็น อย่าง ไรว ? เขา กัด หมาย มาก ที่ อาจ กัด าว ความรัก ค่อย เรา จะ เลี้ยง ดู เรา ให้ ได้ รับ ความสุข อ่า ! เขามังมี เขา เรา จะ ทำ อย่าง ไรว วิเชียร ขา, รัก ดิฉัน ไม่ ใช่ หรือ คะ ? ไม่ ได้ - เขา รัก เรา ๆ เป็น ภรรยา ที่ รัก ของ เธอ . แต่ - โอ นี่ เรา เป็น อะไร ไป แล้ว”

เพียงแต่เขาพูด ๒-๓ คำเท่านั้น ยังทำให้ใจหดหู่เป็นถึงเช่น
นั้นแล้ว ถ้าเขามีอุปมาเดห์ดวง อย่างอื่นอีก อปัสร์จะมีดวงเข้าสู่
ดวงแทนที่เขาอาไว้ อยู่แล้ว หรือ ?

อา ! โสคมมนุษย์นั้น ทนอ ช่างเปลี่ยนแปลงเป็นเห็นเช่นนั้น ใคร
บ้างที่จะนึกว่า จะมีเหตุการณ์เท่าที่บรรยายแล้วเกิดขึ้น ในระหว่าง
สามภรรยา ซึ่งเคยรักกันมาก่อนนับได้ เป็นปี ๆ และได้ร่วมเรียงเคียง
หมอนด้วยกันมา แล้วเป็นเวลายาวหลายเดือน ?

เมื่อนึกถึงคำพูดอันหวาน ต่อมของเขา ที่กล่าวแก่หดหู่แล้ว ทำให้
ให้หดหู่คิดไปต่าง ๆ ยังคิดก็ยิ่งเห็นจริง หดหู่มีใจรวนเร แล้ว
ยังอยู่ก็ แต่ว่าจะโอนไปทางไหนเท่านั้น

๒ สัปดาห์ผ่านไป

“เขาไม่ทราบ ระแคะ ระคาย อะไร เลยไม่ใช่หรือจะ ?” มงคลพูด
กับ อปัสร์เช้าวันหนึ่ง เมื่อ นั่ง อยู่ด้วยกัน บน เก้าอี้ ยาว

“เปล่าเลย ค่ะ ยิ่งไง ก็ยิ่งงั้น แต่เขาคงรู้อะไรเรื่องเช้าวันหนึ่ง”

“อ้อ หดหู่ไม่ต้องวิตก แม้ยอดรัก วิเชียร จะรู้อะไรเรื่องนี้ไม่ได้
เพราะเขาโง่”

คำ สันทนนั้น แสดงให้ทราบ อย่างแจ่มกระจ่างแล้วว่า น้ำใจของ
อปัสร์โอนไปทางไหน

“ทำไมคะ ? ถ้าเขายังคงอยู่ในบ้านนั้นแล้ว เรื่องของเราคง
ต้องแดงขึ้นวันหนึ่ง”

“น้องจะให้ พี่จัดการ อย่างไรเล่า ถ้าพี่จัดการ ลงไปเมื่อใด เรื่องของเราก็คงเผยแพร่นั่นแหละ เพราะถ้าพี่ให้เขาไปจากบ้านนี้ เขาก็ต้องพาน้องไป ด้วย แล้วมีประโยชน์อะไรบ้าง”

“อ้อ! จริงดีค่ะ” หญิงพูดขมขื่น “แน่นอนเขาจะไปถึง ที่ทำงานแล้วนะค่ะ?”

เขาโอบ หัด่อนไว้ด้วย แขนซ้าย มือของเขา พาดอยู่บนไหล่ ข้างของ หัด่อน มือขวาคว้ามือ หัด่อน มา ประทับ กับทรงอก เขา รวบร่าง หัด่อน ให้กระชับ ชิดเข้ามา ด้วย กำัดัง ของ แขน ที่ เขากอด อยู่ หัด่อน ดึง มือ ที่ เขากำไว้ ยก ขึ้น กอด คอ เขา และ เขาก็ มั่น ตั้ง จมูก กด หัด่อน ด้วย ความรัก อย่าง สุด คม

นาย วิเชียร วิวัฒน์ ยืน ค้าง อยู่ ที่ ธรณื ประดู

ภาพ ที่ ปรากฏ แก่ คตอง จักขุ เขา นั้น เกือบ ทำให้ ตม ลง ทง ยืน ความ ทรยศ ของ มิตร ทรัก ความ ไม่ ซื่อ ดิษฐ์ ของ ภรรยา ปรากฏ ขึ้น ใน ภาวะ เดียว กัน

ภรรยา ของ เขา มิตร ของ เขา ยัง คง พนอ เกลา เกลย กัน อยู่

• วิเชียร เกือบ จะ เข้า ไป ช้ หน้า ประกาศ ความ ชั่ว ของ มนุษย์ ต้อง นั้น แต่ เขายัง ใจ ได้ เห็น ว่า ไม่ มี ประโยชน์ เพื่อน คิด ทรยศ เมีย คิด นอกใจ ปด้อย ไป ตาม เรื่อง

หัด่อน ไม่ รัก เขา นั้น เป็น สิ่ง ที่ แน่ นอน ถ้า หัด่อน ยัง รัก เขา อยู่ หัด่อน จะ บังอาจ ทำ เช่น นั้น ได้ หรือ หรือ ถ้า หัด่อน ถูก ดี หาย ของ เขา ใช้ กำัดัง อำนาจ หัก โหม แต่ ทำ ไม่ ยัง คง กก กอด กัน อยู่ เดา ?

“ไม่นึกเลย” เขา บ่น เมื่อ ลอย หลั่ง ออก มา เดิน ขึ้น บน ไต ไป
 ขึ้น บน เขา ใน ห้อง นอน เกบ เสื้อผ้า ของ เขา บรรจ กระเป๋า เขา เขียน จด
 หมาย ๕—๓ คำ ทิ้ง ไว้ บน เตียง นอน ความ ว่า “แม่ อัปสร ฉัน เฝ้าร
 หัด เป็น เมีย ไม่ได้ เสีย แล้ว ชอบใจ มงคล ดี หาย รัก ดาต” แล้ว ก็
 ออก จาก ห้อง นั้น ไป

ถ้า เขา เข้า เดือน ตา เข้า ไป ใน ห้อง ที่ เขา ผ่าน ไป เมื่อ ลง จาก บน ไต แล้ว
 เขา จะ เห็น เพื่อนเก่า เมีย รัก กำลัง พดอด กอด กัน อยู่ โดยมี ฐิต ว่า
 มี คน ๆ หนึ่ง ที่ ได้ เฝ้าร ค่ ความ ทรยศ ของ ตน ค่ เขา เข้า แล้ว

เมื่อ วิเชียร ออก จาก บ้าน ที่ เคย อาศัย แล้ว นั้น ยัง คง ว่า พัง อยู่
 ออก ว่า “ไม่นึกเลย”

*

*

*

วิเชียร เข้า ห้อง แวด เล็ก ๆ ห้อง หนึ่ง อยู่ ที่ ถนน พระราม ที่ ๕ เขา
 ยัง คง ทำงาน อยู่ ที่เก่า เขา อยู่ แล่ ตัว คน เดียว โดย ความ สุข อัน แท้ จริง
 นับ ตั้งแต่วันที่ เขา ออก จาก บ้าน ดี หาย หนี ความ ทรยศ ของ มิตร และ เมีย
 มา นั้น เป็น เวลา ๒ เดือน เศษ แล้ว

วัน หนึ่ง เวลา เข้า เหมอ ก่อน จะ ถึง ที่ ทำงาน เขา ซื่อ หนึ่ง สัปดาห์ หนึ่ง
 หนึ่ง เขา อ่าน พบ แรง ความ ซึ่ง ทำให้ เขา ตื่นใจ อย่าง ยิ่ง ตาม แรง
 ความ นั้น ว่า

“วิเชียร ลูก รัก ของ พ่อ

พ่อ เจ็บ หนัก ขอให้ ไป หา พ่อ โดย เร็ว พ่อ ยก โทษ ให้ เจ้า แล้ว
 อย่า ต้ม ว่า พ่อ คอย เจ้า อยู่ โดย ความ ร้อนใจ

นาย เมฆ จัง หวัด แพร่”

พอเขาอ่านจบ หัวใจเต้นแรง บิตามักเกิดเกล้าไม่สบาย คอ้ง
การพบ ถูกชายคนเดียว เขารู้สึกทโมนน้อยใจมาก คงเป็นด้วย
เขาที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำของบิดา เขารู้สึกว่าตนเป็นคน หัวคอตและ
เดาทรามมาก

ด้วยความร้อนใจ ในวันรุ่งขึ้นเขาจึงโดยด่วนรถไฟไป จังหวัด
แพร่ทันที และตั้งใจไว้แล้วว่า จะไม่กลับ มากรุงเทพฯ อีก

บิดาของเขาเจ็บหนักจริง ๆ และ รื้อแร่ จนจะสิ้นใจ อยู่ แล้ว เมื่อ
เขาไปถึง พอเห็น ถูกชายมานายเมฆ กอดคอ ถูกชายไว้แน่น น้ำตา
ไหล พรวก เพราะความดีใจ วิเชียร พุดขึ้นว่า “คุณพ่อครับ คุณ
พ่อ ผม กลับ มา แล้ว คุณ พ่อ เป็น อะไร ไป หรือ ครับ”

“พ่อ — เจ็บ มาก — เจ็บ — ลูกเอ๋ย” คนเจ็บ พุดขึ้นด้วย อากา
ลำบาก “พ่อต้อง — ต้อง — ตา — เจ้าแล้ว จง — อยู่ — เป็น — สุข —
เถิด” แล้วก็นั่งนิ่งไปในวงแขน ของลูกชาย ชีวิตหลุดลอย ออกจากร่าง

“คุณพ่อครับ คุณพ่อ” วิเชียร พุด น้ำตาไหล “โอ้เอ๋ย”

เขา มา ทัน เห็นใจ บิดา ผู้ เป็น ที่รัก ยิ่ง — เขา ชม ลง กับ หน้า ออก
บิดา พลาญ ร้องไห้ด้วยความเสียใจที่สุด

“นี่ เสีย เกอะ ค่ะ” เป็นเสียง ของสตรี เหยย ขึ้น ใน ท่ามกตาง
ความเศร้าโศก นั้น

วิเชียร เงย หน้า ขึ้น ดู เจ้า ของ เสียย คือ นาง ดาว นวด คุ่มัน ของ
เขา ตั้งแต่ เด็ก “แม่ นวด ก็ มา อยู่ ที่ น้ เหมื่อน กัน หรือ ?” เขาถาม

“คะ ดิฉัน มาพยาบาล ดงเมฆ ตั้งแต่นั้น มา แลว หลดอน
ตอบ แลว ร้องไห้

“ดิฉันชอบใจ แม่นวด มาก” วิเชียร พูด “ไม่ ตม บุญคุณ เลย”

*

*

* . *

เมื่อ จดการ ผัง ศพ บิดา แลว ด่วง มาได้ ๓ สัปดาห์เศษ เช้าวัน
หนึ่ง นาย วิเชียร นั่ง อยู่ ใน บ้าน ของ นางนอม พุ่มเพชร ดันทนา กัน ถึง
เรื่อง ๆ หนึ่ง

“ถูกแลว ความคิด ของ พ่อ ๆ วิเชียร เป็นเช่น นั้น” นางนอม
พูด “ถูก ล่าว ดิฉัน ยินดี ยกให้”

“เป็น พระคุณ อย่าง ยิ่ง ครัว แต่ การที่ ผม คิดผิด ไป ไม่ เชื่อฟัง
คุณพ่อ ผม นั้น คุณแม่ คง ยกโทษให้”

“จริง ๆ ก็ ไม่ ถ้อสา อะไร ทรอก ว่า แต่ จง ปกป้อง ครอบ แม่
นวด ของ นั้น ให้ เป็น สุข ก็ แลว กัน” นาง นอม พูด แลว ยิ้ม

“ครัว ผม จะ ถนอม แม่ นวด อย่าง ดี ที่ สุด แม่ นวด จะ เป็น ภรรยา
ยอด ชวด ของ ผม”

ต่อ จาก นั้น มา ๓-๓ สัปดาห์ นาย วิเชียร วัฒนฉนิก ได้ วิภา
กับ นางสาว นวด พุ่มเพชร การ ดำรง ของ หนุ่ม สาว คู่ นี้ ใหญ่ โต เป็น
ที่ เอ็กเกริก มาก ใน จังหวัด นั้น

วิเชียร ได้ ประพาศ คน ให้ เป็น ไป ตาม ความ ประสงค์ ของ บิดา พร่อม
มุต แลว — แต่ ยัง มี หญิงสาว อีก คน หนึ่ง ที่ วิเชียร ได้ เคย รัก มา แลว และ
เดียว น หลดอน ก็ ยัง รัก เขา อยู่ หญิง นั้น คือ สัพพิต เพ็ญจันทร์

บิดา ของ หล่อกง คงไว้ อยู่เสมอ ที่จะให้แต่งงาน กับ นาย มานิค
นรพงศ์ แต่ หล่อกง ไม่ มี ใจ รักเขา หล่อกง รักวิเชียร วัฒนวิธ—เป็นความ
รัก ที่ ผั่ง อยู่ใน หัวใจ หล่อกง แน่น เดี่ยว เดี่ยว

แจ้ง ความของ นาย เมฆ ใน หนังสือพิมพ์ เป็น เหตุ ให้ หล่อกง เห็น
หนทาง หล่อกง คิด ว่า ถ้า หล่อกง ยัง คง อยู่ใน บ้าน เพื่องานต่อไป มี
วันใด ก็ วัน หนึ่ง หล่อกง ถูก บังคับ ให้ แต่งงาน กับ ชาย ที่ หล่อกง ไม่ มี ใจ
รัก เป็น แน่ • ดังนั้น หล่อกง จึง หด ตัว ขึ้นไป จังหวัด เพชร ภายหลัง การ
วิวาท ของ คู่รักเก่า ของ หล่อกง ๓ วัน เท่านั้น

“แม่ สุพินท” วิเชียร ร้องเมื่อหญิงสาวไปหาเขาที่บ้าน “เธอ
—เธอ มา ทำ อะไร ที่นี้ ?”

“ดิฉัน มาหา คุณ ” หล่อกง ตอบ “ดิฉัน หนี อยู่ กรุงเทพฯ ไม่ได้
ถูก บังคับ ” แล้ว หล่อกง ก็ เล่า เรื่อง ของ หล่อกง ให้ เขา ฟัง ตลอด

• วิเชียร นั่ง อยู่ คุ้ย หนึ่ง ใน ที่ สัก เขา เอ่ย ขึ้น ว่า “สุพินท จำ ดัน
แต่งงาน มา แล้ว ๓ วัน ”

หญิงสาว ตึง ตา คอ ตา สด กัน หล่อกง พูด ว่า “คุณ จาก ดิฉัน
มา แล้ว ๓ ปี ถึง กระนั้น ดิฉัน ก็ ยัง คง รัก คุณ อยู่ เสมอ จน เดียว

“เธอ ไม่ รังเกียจ ” เขา พูด “แม่ นวด ภรรยา ของ ดัน ก็ คง ไม่
รังเกียจ ดัน รัก เธอ จริง ถ้า เธอ มา แล้ว กว่า ๕ ปี เธอ จะ ได้ เป็น
ภรรยา คน แรก ”

หญิงสาวก้มหน้าอาย เขาจูบมือหล่อนให้หลุดจากเกาะ และพูดว่า “ไปหาแม่ นวดเถิด จงปรองดองเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันนะน้องรัก” เขาจูบหล่อน แล้วก็พากันเดินเข้าไปข้างใน

โบราณว่า “มีเมียต้องต้องห้าม” ดังนั้นต่อมาอีกไม่กี่วัน มีสัตว์ผู้หญิง อุ่มเต็กน้อยน่ารัก เ็นดู เดินขึ้นบันไดบ้าน วัฒนวิธ สัตว์ผู้นั้น คือ อปสร และเด็กน่ารัก คือ บุตรของ หล่อน

วิเชียร กับ ภรรยาทั้ง ๒ นั่งสนทนา อยู่ด้วยกัน พอ วิเชียร แลเห็นแขกที่มาหา เขาวิ่ง ออกมา ว่า “อปสร หล่อน มาทำไม?”

อปสรวางตุ๊กตงแล้วร้องให้ เด็กก็เลยร้องด้วย หล่อนพูดว่า “ดิฉัน ผิดแล้วเธออา ถึงเธอไม่เมตตาดิฉัน ก็โปรดเห็นแก่ ลูกของเธอเถิด”

“ลูกของดิฉัน” วิเชียร คั่ง

“คะ” หล่อน ตอบ “ดิฉัน มีท้อง ประมาณ ๓ เดือน แล้วเมื่อเธอจากดิฉันมา และ ——”

“ฉัน หัน จาก ความชั่ว ของ หล่อน” วิเชียร พูด ตัดบท

“โอ้ เธอ ยัง จะ เคียดแค้น ดิฉัน อยู่ อีก หรือ?” หล่อน พูด อย่าง น่าสงสาร “เป็น ความ เชตา ของ ดิฉัน ทั้ง สิ้น” แล้ว หล่อน ก็ เล่า เรื่องราว ตั้งแต่ วิเชียร จาก หล่อน ไป แล้ว ให้ เขา พัง ตลกด จน ถูก มงคด สหาย ของ เขา ทอด ทิ้ง หล่อน โดยไม่ ปรานี

“โอ้ น่าสงสาร” เป็นเสียง ของ สุนัข “คุณ คะ หล่อน เคย เป็น ภรรยา ของ คุณ มา แล้ว และ มี ลูก ด้วย กัน แล้ว คิดดู ให้ ดี นะ คะ?” แล้ว หล่อน ก็ อุ่ม เต็ก น้อย นน เชยชม

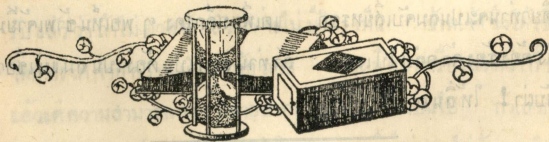
วิเชียร รู้ลึก สดสาร อัสัร กับเขาเคยรักกัน มา เป็นความรัก
อย่าง ดุดัน หด่อนเคยเป็นภรรยา ของเขา และเด็กน้อย นั้น ก็เป็น ลูกใน
ไส้ ของเขาเอง เขาพูด ว่า “อัสัร ฉัน ยกโทษให้ หด่อน เป็น
กรรม ของ หด่อน ที่ โหม่ จิตต ใจ ไม่ ซื่อตรง ค่อดำมี เซ็นนั้น และ นภรรยา
ของ ฉัน ทั้ง ๒ คน แม่ นวด และ แม่ ดุพิณ ที่”

*

*

*

ต่อมา บน ระเบียบ บ้าน วัฒนนิช ทุก ๆ เวลาเย็น มี ชาย ๑ หญิง ๓
นั่ง สันทนา กัน อยู่ เสมอ เด็ก น้อย บาง ครั้ง ก็นอน อยู่ ในเบต บางครั้ง
ก็ มี ผู้ อุ่ม ชู หยอกเย้า นาย วิเชียร พ่อ บ้าน นั้น ไม่ มี ความ หนักใจ ใน
เรื่อง ภรรยา ของ เขา เลย เพราะ หด่อน รู้จัก เขา ออก เขา ใจ ปรอง ดอง
กัน ดี รักใคร่ กัน ไม่ รัง เกียจ เคียด ฉันท อัจฉา ฤษยา จึง นับ ได้ ว่า เป็น
เนื้อ คู่ ที่ สร้าง สม อบรม กัน มา แต่ ชาติ ปาง ก่อน โดย แท้ จริง.



ไอฉมละลิต.

การที่ข้าพเจ้าเผยนหน้าขึ้น มาเขียน บัจฉิมลิตเตือนนี้ ก็เพราะ
ข้าพเจ้าอยากเขียนเอง หาใช่ทำนบรรณาธิการ ปรำปราน หรือเชอเชิญ
หรือ ช้อนวอน หรือเข้าชี้ไม้ (หรือ มากจริง) แต่เพราะหัดที่ ท่าน
บรรณาธิการไม่ ยก หัก ฉีก ของ ข้าพเจ้า ลงตะกร้า ข้าพเจ้าเลยยอมออก
สาธุ ! ขอให้ท่าน บรรณาธิการ จงเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป เกิดเจ้าประคุณ !

ข้าพเจ้าต้องขออำนับท่านบรรณาธิการ ๑๐๐ ครั้ง จ้มมือ ๑๐๐ ครั้ง
หัวเราะเหะ ๆ อีก ๑๐๐ ครั้ง เฮ้, ยมอย่างหวานอีก ๑๐๐ ครั้งเฮ้ ! ใน
การที่ท่านบรรณาธิการ กรุณาไม่เอา ของข้าพเจ้า ฉีกทิ้ง ลงตะกร้า

ท่านอยากดู ข้าพเจ้ายม อย่างหวานรึ อ้าย ! อย่าเลยจะบอกให้
เดี๋ยวท่านจะเป็นลมจ้มเสียหรือก แต่เพียงเด็กแดง ๆ พอเห็น ข้าพเจ้ายม
ยังต้องร้องจากตับไปเลย ถ้าท่าน ละ ก็ เป็น ต้องเป็น ลม แฉะว
พบผ่า ! ให้ดินตายซี

เอ๊ะ ! นี่ ข้าพเจ้า จะเขียนเรื่องอะไร นี หือ — หือ — อะไรก็ไม่รู้ แะ
นึกว่าจะ เขียน กลับ ถม เสีย หมด มีเสียง สอดเข้ามา ว่า อุปะ จะเขียน

ก็ไม่เขียน มัวแต่รำไร อยู่บนเอง เค็มที่จริง ๆ ข้าพเจ้าเคยหนามอย
(ชดใช้, สมน้ำหน้า)

“เขียนไม่ได้ยังจะเฉย !” คำนี้ข้าพเจ้าพูดเอง แล้วข้าพเจ้า
ก็โกรธตัวเองว่า หนอยแน่ ใครบอกว่าเขียนไม่ได้ ฮี! ฮี! ฮี! หือ!
แต่แขก คัด หย้า หรือ ไม่ก็ คน กวาด ถนน ยังเขียนได้ ข้าพเจ้านี่
จะเขียนไม่ได้ ไม่มีวันเสีย ตะ (หนอยแน่ อวดดี)

“ข้าพเจ้าอวดดีรึ ?” ใครก็ไม่ทราบถาม ฮือ, แน่ทีเดียว
เพราะถ้าไม่อวด ก็คงไม่มีใครเห็น จริงไหม ข้าพเจ้าว่า ทำแล้วไม่
ต้องกลัว, กลัวแล้วไม่ต้องทำ และเพราะยังงั้นถึงว่า - ว่า
ได้กล้าส่ง มาให้ท่าน บรรณาธิการ ดึกทั้งเล่นได้ (ใจนักตง)

ข้าพเจ้าเห็นเขาเขียน ๆ ปัจฉิมลิขิตกัน ข้าพเจ้านึกสันทก ก็อยาก
เขียนเล่นบ้าง ใครจะว่าข้าพเจ้าอวดดี ข้าพเจ้าก็ไม่โกรธ เพราะ
รับแล้วว่า ถ้าไม่อวด ก็กลัวว่าจะไม่มีใครเห็น ข้าพเจ้าจึงได้เขียน
โดยปราศจากความยับยั้งท้อถอย จะดีกว่าหรือเลวกว่าก็ช่าง
แต่แต่ความสามารถ ของ ปดายปากกาจะชักนำไป เป็นไป ถ้าเลวกว่า
ใครจะว่าเฉยก็ช่าง ถ้าดีกว่าใครจะอวดดีก็ช่าง ไม่ต้องเอาใจใส่
(ชะ! คุยไม้)

ข้าพเจ้าเขียนโดยไม่หวังจะ ชิงดี จริง ๆ นะ พับผ่าซี ! แต่
ว่าข้าพเจ้าเขียนโดย ความ อวดดี (ไม่เลี้ยง ล้อต เข้ามาว่า ไม่ต้องบอก
หรอกยะ ! วัฏฏะ) ตรงนี้ ท่านคง ต้องรับรอง ถ้อยคำ ของข้าพเจ้าละซี
นั่นแหละ ข้าพเจ้ายินดี นึก เพราะข้าพเจ้าอยากให้ท่านเห็นว่า ข้าพเจ้า
เขียนด้วย ความ อวดดี มากกว่า ชิงดี (ไม่ ไม่หยด)

ท่านคง จะถามว่าทำไมข้าพเจ้าจึงไม่ชิงดี พุทโธ! ขอนี้แหละหรือ
ท่านเอ๋ย เพราะข้าพเจ้าชิงดีเขาไม่ได้ซะนี่ (ถึงว่าเถอะนา !)
พวกนั้นเขา ถ้วน แต่เป็น เอะตะทะคะ ด้วย กัน ทั้ง นั้น น้า หน้าทิด เบือก
อย่างข้าพเจ้าจะ ดูเขาไหวหรือ ! แต่ข้าพเจ้าอยาก ส่นุก (อยาก อวดดี
นะไม่ว่า) จึง เขียน เล่น ขำ ๆ มื่อไป ยังงั้นเอง ถึงชิงดีไม่ได้ก็อวดดี
ไว้พาดัง ๆ ก่อน พอให้ท่าน นึก กลับ ได้ คำนึง พึง เล่น อย่างงั้นแหละ !

ข้าพเจ้า อวดดี มาพอ แก่ ความ ต้อง การ แล้ว (หมั่นได้ไหม ?)
ต้องขอขมา ที่ ใ้ว่าง ๆ จะอวดดีให้ฟังใหม่ ถ้าท่านบรรณาธิการไม่ฉกทั้ง
ตะกร้า และในที่สุด ขอให้พรแก่คณะศัพท์ไทย ทั้งผู้เขียนผู้อ่านและท่าน
บรรณาธิการ ด้วยว่า จงเจริญ

ชโย ศัพท์ ไทยจงเจริญ ชโย

คุณ พันธุ์



"You cannot compel her presence; neither can you cajole or bribe her. Her coming will be free, often times unsought; for she may as soon arise out of the ashes of vengeance left by the fires of hate, as from amongst the roses of happiness which grow in the Garden of Love itself."

--The Pilgrim's Shrine.

ชีวิตสนิทกันยิ่งขึ้นอีก และสมบัติหน้ากลับเดินออกประตูไป ส่วน
กองตเมื่อได้ไฟพันให้ไฟลุกติดแล้วก็ตามออกไปเหมือนกัน ปัดอย่า
ให้รบกวนอยู่กับอาณ ๒ คนเท่านั้น.

วิแปรรพทนนิ่งคุกเข่าอยู่แทบเคียงน้อยนั้นเป็นเวลาไม่นานจนรู้สึก
เท้าชาเย็นชืดเหยียดไม่ออก แต่ไม่กล้าที่จะกระดกกระคิกเคลื่อนไหว
กาย หรือเปลี่ยนอิริยาบถ ด้วยเกรงจะเป็นเหตุปลุกให้อาณตื่นจากการ
หลับอันสนิท ดูเวลาข้างล่างไปเข้าเส้นกระไร กองไฟซึ่งเมื่อ
กองตออกจากห้องไปกำลังลุกฮือส่งแสงสว่างแทบเท่ากับการตามด้วย
ดวงเทียนนับเป็นจำนวนร้อยๆ ณบัดนี้ได้มอดดับไปแล้ว นานแล้ว
จะคงเหลืออีกแต่ถ่านเถา และก็น้อยไม่พอที่จะทนกับความเย็นของ
อากาศได้ แสงสว่างก็ค่อยๆ ดับน้อยถอยลง คงเหลือเป็นเพียง
แสงหลวๆ แต่แม้จะเป็นเวลานานถึงเพียงนี้แล้ว อาณก็ยังคง
หลับอยู่เรื่อย ในที่สุดเมื่อทนความเมื่อยไม่ไหวจริงๆ วิแปรรจึง
ค่อยๆ ขยับตัวเปลี่ยนอิริยาบถยืดแขนแตะเท้า ซึ่งมีแต่ความขัดชา
แล้วไม่ช้าเขาก็พ่ายแพ้แก่ความง่วงและหลับไป.

วิแปรรคงหลับอยู่ในสภาพเช่นนั้นจนรุ่งเช้า โยธังเคอเบรอส
พบเขานอนหลับครีษะหลับอยู่บนหมอนข้างๆ ครีษะของเด็กหัดนอน
หุ้ยคียนก้มหน้าพิจารณาดูภาพนี้มีอาการอย่างประหลาด
ปรากฏที่ตักขม.

วิแปรรพมารู้สึกตัวขึ้น เมื่อรู้สึกว่ามีใครมายืนจับตา
ดูเขา และเมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นว่าเป็นใครแน่ หน้าของเขาก็เริ่มแดง
แล้วกลายเป็นสีแดงเข้ม.

“ฉันได้หลับไป, แต่มาด. อานมิได้คืนเลย ไม่เช่นนั้นผมคงได้ยื่น อากาไรใช้ดูเหมือนกันจะส่งบ. ลงแล้ว”

โยดง ก้มลงฟังดูลมหายใจของอาน ซึ่งปรากฏว่าเป็นไปตามปกติ พวกแก้มทั้ง ๒ ซึ่งเคยแดงและร้อนระอุมา ๓ วัน เป็นแต่เพียงสีแดงเรื่อๆ แล้วหลอดก็มองดูรีเบรต์ด้วยสายตาอันปราศจากแวว ซึ่ง ความโกรธ และความได้ตัว.

“ฉันไม่นึกเลยว่าคุณจะมีชีวิตพ้นคนที่แล้วได้” หลอดพูดด้วยเสียงสั้นๆ “ไม่มีอะไรที่จะทำให้แกสงบได้” ต่อเมื่อนายมาแหยะแกจึงหลับ ฉันคิดว่าท่านเป็นผู้ที่ได้ช่วยชีวิตของแกได้ เป็นเคาฟท์ที่สองแล้ว ยานและฉันสองคนช่วยกันปลดปล่อยช่วยกันหลุดเท่าไร แกก็ไม่ยอมนอน อานต้องการแค่ท่านเท่านั้นแหละ ม. เคชวริก ท่านเป็นผู้ที่มีน้ำใจกว้างขวางมาก”

รีเบรต์เงยหน้าขึ้นมองดูหลอด และรู้สึกได้ว่าดวงตาอันงามคู่ นั้นเยิ้มคลอด้วยอดีตชัด ยิ่งกว่านั้นเขายังเห็นอีกว่าดวงตาคุณนั้นแดง อ่อนโยน ซึ่งตรงกันข้ามกับสภาพที่เคยมา ซ่อนเป็นเหตุให้เขาแปลกใจ และหน้าแดงขณะที่ยับตัวลุกขึ้นยืน.

“ต่อใครกันครับ, มาดามัเซตที่ว่าผมมีใจกว้างขวาง?” เขาถามด้วยสำเนียงเอื่อยๆ.

โยดงเดอเบรชเงยหน้าขึ้นสบตาเขาด้วยดวงตาอันไม่กระพริบ.

“ขอบคุณ” หลอดตอบ.

“แล้ว มาด. ซานดะ?” เขาถามโดยมี กระแสดแห่ง ความโกรธระคน
 ขยู่ “ที่คุณ จะ ต้ม แก่ เตี้ย ตะกระมัน มาเดอมักเซต ต้มมุกิ ว่าผมเผยให้
 อานรู้ ความจริง ว่า คุณ ไม่ ยอม ให้ ผม มา เยี่ยม และ ว่า ผม ไม่ ทราบ
 เรื่อง เลย ว่า แก เรียก หา ผม จน เมื่อ การ ตอด ไป ตาม มาหิ และ
 เพราะ เหตุ นั้น ไซ้ โหม ที่ คุณ ได้ ผม ไป จาก ระเบียบ เมื่อ วัน นั้น โดย ที่
 เกรง ว่า ผม จะ ได้ ยืน แก เรียก หา ผม? ถ้า ผม เอา ความนี้ ไป เถา ให้
 แก ฟัง คุณ นึก ว่า จะ ทำให้ แก หาย ไซ้? อ่า! อาน เชื้อ และ นบ ก็
 คุณ เปน ที่ ดุด คุณ เชื้อ หรือ ว่า คุณ ไม่ มี จิต ตอด ยาว รณ ใน มาด. อาน
 บ้าง เลย? ผม เข้าใจ ว่า นน เปน เพียง ความ เชื้อ เท่า ที่ คุณ ได้ บอก แก”

หต่อน ยืน ฟัง เขา โดย มี ได้ แดง กิริยา จัด ขวาง แค่ ดัก อย่าง ไດ
 อย่าง หนึ่ง พอ เขา พูด จบ หต่อน จึ่ง เรย คัระ ชน เมษณู หนำ กับ เขา
 ด้วย สายตา อัน ดุจ วาธ เช่น เดียว กัน.

“เออะ, เปน ไอการต ของ ท่าน แล้ว ท่าน จะ พูด อะไร ก็ พูด เออะ
 และ จง พูด เสีย ให้ พอ ม. เตอวัก” หต่อน เน้น เตียง ใน คำ สุต ห้าย.

* * * *

เมื่อ ถุด ไป ไม่ ร่วง ได้ ผ่าน พัน ไป ตม เหนือ ก็ พัด พา เอา ไป หิมะ
 มา ไปรย ปราย กระทำให้ ทุก สิ่ง มี ยอด ชาว เปน เกรือง ประคืบ ทิดาวัน
 ซึ่ง เคย ยาว ณ บัดนี้ ได้ เบี่ยน หด กตาย เปน บัดเดียว ๆ ก็ คำ เพราะ
 เจ้า เซวร์ เคือน มกราคม อากาศ ซึ่ง เคย เปน แค่ เพียง หนาว เย็น ก็ ได้

เปลี่ยนสภาพเป็นชาชาติ ไว้จากสรรพเสียงอันแข็งขันของคนานก.
ระยะนี้ชานหายไข้แล้ว ยังวันต้องไปตักน้ำอากรกระเดื่องตักขึ้นและ
ทวดความแข็งแรง วิแปรมักมาตักง้วนอยู่กับชาน เต่านิทาน
ให้ฟังบ้าง และบางครั้งก็แกะตุ๊กตาไม้ให้เล่น กองตจะหัวเราะ
และยกไหล่เมื่อเรียกใช้เขา และได้รับคำตอบว่า ชานได้จองตัวเขา
ไว้ก่อนแล้ว และเมื่อได้เขากลับ กองตยังซ้ำสั่งให้เขาไปอยู่
กับชาน จนกว่าชานจะไม่ต้องการเขาอีก และสำหรับโยตัง
เคอเบรอลเก่า แม้ถึงหล่อนจะไม่หัวเราะหรือยกไหล่เมื่อเรียกใช้
ไม่ได้ แต่ก็ไม่ปรากฏเลย ว่าหล่อนได้พยายาม หน่วงเหนี่ยวกักกัน
เขาให้ไกลจากชานเลย นั่นแหละเขาก็รู้ว่าโยตัง ฤษยา ในความ
เป็นไทยของเขาอย่างที่สุด.

อากาศเป็นไปอย่างหนาวจัด อยู่หลายอาทิตย์ หนาวจนสุนัข
บ้าซึ่งได้หลบหนีขึ้นไปอาศัยอยู่ในบ้านต้นคอนบนท่นความหิวโหย
ไม่ไหวเพราะขาดภักษาหาร ชาวบ้านมาเล่าว่า หมู่นมั้นระบาท
ออกมาเที่ยวเล่นผ่านเรารอบบ้านหาอาหารในเวลาค่ำคืน เมื่อกองต
ได้ทราบข่าวนั้นก็ได้ออกไปซุ่มตักยิงมาหลายคราวแล้ว และปรากฏ
ว่ามัมย์ได้เซตยมาทุกครั้ง กองตเป็นผู้มีนิสัยรักการกีฬาทุกชนิด.
ในงานสนุกเช่น วิแปรมักได้มีโอกาสได้ร่วมมือด้วยเลย แต่
บางทีจะเป็นเพราะเหตุที่เขาได้แสดงกิริยากระเหินกระหือวอย่างจะ
ออกหน้าเกินไปนัก กระมังจึงเป็นเช่นนั้น ชัดอันเป็นไปอย่าง
หงอยๆของมัมย์เท่าที่เห็นมาแต่ๆก็รู้สึกเบื่อเขาอยู่ ยิ่ง

มาโต ยืนดูเพียงคนที่ได้ออกไปผจญกับสุนัขมาหึ่ง ลอยกองไฟเผา
การผจญของเขา ก็ยังเราให้เขากระหายยิ่งขึ้น จนแทบจะยอมแลก
ทุกสิ่ง ขอแค่ให้ได้อดมอดยแค้น

พวกนั้นเถาว่ายังมีสุนัขอยู่ อีกตัวหนึ่ง รูปร่างสูง ผอมใหญ่ ไก่
และฉลาดมาก กัดและตบยัก้า มันเป็นจำเริญ หว้ายครี
แต่ที่มีลูกไล่ จนมุม แต่เพราะความกลัวของมัน ๆ ได้เห็น รอค

ความตามไปได้ทาสสาว เจ้าสุนัขเช็นต์ก็ไล่ไม่ถ่วงจะตอมมันเสีย

เจ้าสุนัขแค้นแห่งที่กองคดีเตรียมการ จะปราบ แต่ตั้งใจ

จะจับเป็นถ้าสามารถจะจับได้ กับหรือ, ร้อยก็ทั้งร้อย ไม่ว่า

จะไปซุ่มไว้ที่ไหน ไม่ได้ ถิ่นมันเสียละ คืบหนึ่งก็แล้วต้องคืบ

ก็เถา กองคดีและพวกคอยเฝ้าซุ่มดักยิง แต่ก็ไม่เห็นมันปรากฏ

ทั้งเข้ามาในคลองจักษของน้ำโตเลย แต่ทุกเช้าเป็นต้องได้เห็น รอย

เท้าใหญ่ ๆ ของมัน ตราปรากฏอยู่ที่หิมะใกล้ ๆ คล้ายกับจะเขย และ

ชาวบ้านก็มารายงานเถาให้ฟังว่ามันได้ ไป ซะโมยอะไรต่ออะไรทุกคืน

ความไม่สำเร็จเป็นเหตุให้กองคดีมานะพยายามยิ่งขึ้น เขา

ตรองหาอุบายด้วยความพิถีพิถันระหว่าอีก ๓ คืนต่อจากนั้น พระจันทร์

ก็จะเต็มดวง แสงของดวงจันทร์เมื่อทอดส่องความขาวของหิมะก็

จะสะท้อนสว่าง ประดุจกลางวัน คืบนั้นแหละกองคดีได้เตรียมการไว้

รับมือเจ้าสุนัขตัวโกง และได้พยายามวางอุบายได้เป็นอย่างดีเพื่อ

จะจับมันลงเป็น

เมื่อรแปร ได้ ยิน พวก ที่ จะ ออก ไป ทำการ นี้ มา เต่า ประกอบ กับ
 ที่ ได้ เห็น การ ตระเตรียม ก็ ยิ่ง รู้สึก งุนงง ว่า ภายใจ เขา เชื่อ แน่
 ว่า อย่างไร เสีย กองค คง ไม่ เขา เขา ไป ด้วย แต่ เจตสิก กรุ่น เตือน ว่า
 เขา จำ ต้อง ไป และ ต้อง ไป ให้ ได้ ด้วย ความ หนักใจ อันนี้ เขา จึง
 ตรงไป หา กองค บอกร ความ ประสงค์ ขอ ไป ด้วย แต่ ชารัส เดอ
 ตารชสัน คัษะ พร้อม ด้วย อาการ ยัม.

อาการ ยัม เช่นนี้ เปน เหตุ ให้ รแปร ถ่มคน เว้า โทสะ ให้ เกิด
 พถ่าน โทสะ ซึ่ง สั่งสม มา แล้ว เปน การ แรม ปี แล้ว อาการ ยัม ที่
 ใบ หน้า ของ กองค ก็ หาย และ ยกมือ ขน ข้าง หนึ่ง แดง ตั้ง ทำ เปน ที่ บังคับ
 แล้ว รแปร ไม่ พัง เสีย เดิน คาทา ความ โกรธ ออก มา เปน ดันๆ ไม่ พัก
 ที่ จะ เกตเอา ให้ เกิด ยิง หู ต้อง ตา ตก วาว อย่าง เล็ก คิด จัน.

กองค กับ รแปร อยู่ ด้วย กัน ใน ห้อง นั้น เพียง สอง คอ สอง แต่
 เมื่อ รู้สึก ตัว ว่า การ ที่ คน ได้ ระเบิด ความ โกรธ ออก มา เช่น นี้ กลับ เปน
 เหตุ ให้ กองค หัวเราะ จึง หยด.

กองค นั้น ดู สั้น ไป อีก ประเดี๋ยว แล้ว เขาก็ พยัก หน้า พดาง จับ ตา
 พินิจ พิจารณา ดู รแปร ด้วย กริยา อัน ยัม เย้ย.

“อ้อ!” กองค เริ่ม พดาง คอด หีบ ขนม ออก มา และ ทำ กริยา
 หัว เล็ก หีบ ตก ไม่ แห้ง กัด เข้า ไป คำหนึ่ง แล้ว ก็ เลิก คิ้ว พุด ตากๆ ว่า
 “อ้อ, งั้น แก ก็ ไม่ อยู่ บ้าน ฉันทาย เกิน ไป ตะ ชันะ เดอ วัก? ก็
 แปลก มาก!” กองค เค้น หัวเราะ เปน ที่ เย้ย “แก ก็ ถุ่ม ใจ เหมือน กัน
 หรือ? และ คิด อยาก จะ ไป ต่ำ กับ เขา บ้าง เมื่อ ฉันทาย ไม่ ยอม ให้

แกไป แกก็เหมาเอาว่าฉันเป็นคนใจร้าย ขี้ชดาด จึงได้เก็บแกไว้แต่ในบ้าน ปล่อยให้แกเหงานใจตาย เหล่านี่นะ ฉันเข้าใจว่า เป็นความนึกเห็นของแกแต่ฝ่ายเดียว ฉันเองนะไม่รู้เรื่องอะไรด้วยเลย อ้อ, แล้วแกกลับมากำทวดกับฉัน โดยมีข้อตกลงว่า ถ้าฉันแพ้ฉันจะต้องให้แกไป ก็ฉันจะไปทวดกับแกเอาประโยชน์อะไร?”

“เฮ้! ฟังนะ ฟังฉัน” กองตกลดาลับไป ด้วยสำเนียงหยาบๆ ทำหน้ามึงทั้ง และก้าวหน้าเข้ามา หึ่งก้าว แต่ฉันไม่เคยทวดกับคนไข้ อัยยพุด! เจ็บ! เพราะคำสาปของแกเองมิด แกให้กับฉัน แกอยู่ที่นี่ ไม่สบาย และแกอยากจะออกไปยังสัตว์กับเขาบ้างงั้นหรือ? อ่า, ได้ซ้! ก็เพราะเหตุนี้แหละฉันจึงบอกว่า “ไม่ได้” การที่จะไปจับอ้ายหมาตัวนี้ นะ มันจะทำให้แกสนุก บรรเทาใจ ฉันก็รู้ เพราะแกไม่ใช่ อ้ายขี้ชดาด คาชาว แกรู้ไหมล่ะ เพราะเหตุนี้แหละฉันจึงไม่ให้แกไป แกมันโง่บัดซบ และเมื่อมันแกได้ปล่อยให้โมหะเข้าครอบครองเป็นนายแก แกได้ปรามาสฉันว่าเป็น อ้ายขี้ชดาด คาชาว เพราะเหตุที่ฉันได้เลือกใช้ทางนี้ เป็นทางแกคนแก และไม่ยอมให้การทะเลาะให้แกด้วยปดายตาบ แกก็โกรธ ฉันแหละ ความเห็นระหว่างเราออกจะไม่ตรงกัน แต่ฉันยังรู้สึกปลื้มอยู่ เสมอที่ได้เลือกทางดำเนินที่เหมาะสม.

“สมมติว่า เมื่อคืนวันนั้น คืนวันที่โนปาร์นี้ นะ สมมติว่าฉันได้ทวดกับแกจนเราตายลงข้างหนึ่ง และไม่พึกคิดที่จะทำความ

ตกลงในเรื่อง ความ ปราศภัย ของ พวก สหาย แก่ หรือ ไม่ก็ตาม นี่เป็น
 การ สัมมุติ ที่ ขยับ จะ เหมาะ มี ไร่ หรือ ? คิด ดู ว่า โอกาส ซึ่งฉันได้
 เปิด ให้ แก่ คุณ นั้น ความ หวาดเสียว ของ การ ฆาตกรรม อัน ของ เลือด
 ซึ่ง ถึง จะ เป็น ไป เพียง ธรรมดา ๆ ก็ ยัง พยายาม ทำให้ แก่ ใจ เบื่อ ได้ บ้าง ต่อ
 ความ เป็น ห่วง ด้วย ฮาตัย รัก ใน มาด, เดช แฉ่ง ชั่ว และ ไร่ ไร่ อื่น ๆ
 ออก ดง ร้อย พัน แดง เหตุ เหล่านี้ มี อำนาจ พอ ที่จะ ยืด เน้น ยาว แก่ ให้ หน้า
 หาย ได้ มี ไร่ หรือ และ ซึ่ง คุณ เอง จะ ไม่ รู้ ตัก เล็บ ร้อน ไร่ ไร่ ด้วย สัก นิด
 และ ใน โอกาส นั้น ฉัน จะ บิด ประตุ ค่า ความ มี ภัย อย่างไร ก็ ได้ มี ไร่ หรือ เพราะ
 อย่างไร เสีย ฉัน ก็ ต้อง เป็น ฝ่าย ชนะ แล้ว การณ์ มัน จะ เป็น อย่างไร เถอะ
 ที่ ถูก คุณ ควร จะ ฆ่า แก่ เสีย ใน คราว นั้น จะได้ ตัด ความ เป็น ห่วง ไม่
 ต้อง ทน ทุกข์ ทรมาน ภาย และ ใจ จริง ต่อ กะ นั้น ควร จะ ทำ บุญคุณ
 กับ แก่ ช่วย ให้ แก่ พ้น จาก อำนาจ เหล่านี้ เถอะ จะ สัมมุติ เอา ว่า ผล
 ของ การ ตัด นั้น แก่ ได้ เป็น ฝ่าย ชนะ ก็ ได้ และ แก่ คง ทำ ความ ตกลง
 กับ ฉัน ไว้ ให้ การ ตัด และ เจ้า พวก ทหาร พา แก่ และ พรหม พวก ของ
 แก่ ไป สั่ง ฮาตัย เซอ นาด นั้น มี ไร่ หรือ แน่ จะ บอก ให้ ถึง การณ์ มัน
 จะ ได้ เป็น เช่น นั้น แก่ คิด หรือ เปล่า ว่า เมื่อ แก่ ได้ ฆ่า ฉัน ตาย แล้ว เจ้า
 การ ตัด และ ทหาร หอก ของ เดอ กะ ชมัน จะ ยอม ให้ แก่ มัด มือ ชก ด้วย คำ ตั้ง
 ของ ฉัน สำหรับ เจ้า การ ตัด นั้น มัน อาจ ยอม เพราะ ความ ซื่อ ของ
 มัน แต่ เมื่อ มา พิเคราะห์ ดู ออก ท ถึง ความ ผูก พัน ซึ่ง มัน มัด ต่อ ฉัน มัน
 ก็ เป็น ปัญหา ที่ จะ ต้อง วินิจฉัย ว่า มัน จะ เคารพ ต่อ คำ ตั้ง ของ นาย มัน ที่
 ตาย มากกว่า มัน จะ เคารพ ต่อ ความ อาฆาต แก่ แก่น เทน นาย ของ มัน หรือ ?

แต่ทำอย่างไรเสีย คน ของ เดอกซ์ มัน คงไม่หยุดคิดในเรื่องนี้ และชีวิต
ที่ รอดไป จาก คมดาบ ของ กัน ก็ คง จะไม่ ยืดไป ได้นาน เท่า ไถ่ นัก ส่วน
ซาตา ของ แม่ โทมัส และ แม่ นา จะ ยัง ร่าย กว้า ความตาย อาย ทหาร
เหล่านาน นอกจาก ที่ มัน มี หน้าต เป็น บ่าว ของ เดอกซ์ แลดู มัน ยัง เป็น ผู้ ที่
เคร่ง ค่อ ค้าง นาคา ซอ ดิก และ ขอ บอก เลี้ย ด้วย ว่า เดอ โว เอส กับ
ฉัน ก็ ออก จะ หวัน ๆ อยู่ เหมือน กัน เมื่อ ให้ มัน เผ้า แก อยู่ นั้น ที่ มัน
จะ ยอม ให้ ใคร เข้า ไป ซ้ำ พวก แก นะ ขอ นน ฉัน ใจ ได้ ว่า มัน คง ไม่
ทำ เป็น อนาชา แต่ มัน อาจ ลงมือ เลี้ย เอง และ หาก มัน ไม่ตาย คือ
ถูก แก ซ้ำ แก ซึ่ง เป็น พวก อี เกอ โน แก นึก หรือ เป่า ว่า ยัง จะ มี
อำนาจ อะไร ใน โลก นี้ อีก ที่ พอ จะ ยัง หอก ของ มัน จาก คอ หอย ของ แก ?
ถึง เดอกซ์ เอง ฉัน ก็ นึก ว่า ไม่ ไหว อีก ประการ หนึ่ง ฉัน เอง เป็น ผู้ ที่
ได้ เดอกซ์ เขา วิถี ที่ แก ต้อง มา ใช้ กรรม อยู่ ทุกวัน นี้ และ เป็น ทาง แก แค้น
หวัง ว่า แก คง ยัง จำ ได้ ดี มี ไช หรือ ว่า การ ฆาตกรรม ครั้ง นั้น อัน เป็น ที่ ตก
ใจ ของ พวก แก เพียง ไหนะ พวก เรา ไม่ รู้ ดี กี่ แปด กี่ อะไร จน นิด เพราะ
เรา รู้ จาก พระเจ้า แผ่นดิน และ พระนาง กา เทอรูนี ถ้า หาร บมด เดอ แฟง ชัวร์
และ ยายน่า อีก ทั้ง เจ้า พวก บ่าว ๆ ของ แก นะ ถึง จะ ไป เป็น อะไร หรือ
ซี้ ค่อ กัน ตาย ฉัน ก็ ไม่ ดัน ใจ นึก เพราะ เขา เหล่านั้น เป็น แค่ เพียง เครื่อง
ช่วยให้ ฉัน มี อำนาจ บังคับ หัวใจ แก เท่านั้น แก คน เดียว ที่ ฉัน ต้องการ
แก แค้น และ ฉัน เชื่อ ว่า แก เอง ก็ คง นึก ซม ว่า ฉัน คิด ถูก เพราะ
เท่า ที่ แก ได้ ฝัน ใจ ยินยอม ตาม ถ้อยคำ ของ ฉัน ก็ เป็น เครื่อง พิสูจน์ ความ
ซม ซน พอ อยู่ แล้ว

ต่อไป นี่ก็เจ็บ อยู่ ดัง ประเดี๋ยว ส่วน กองตกแผ่นขนไปประคิษฐานนั่ง กระดิกเท้าอยู่ บนโต๊ะ พดางควัก หีบ ขนมห ออกมา อีกเป็นเคียวพรวแปรย นิ่ง มิได้ กระตัก กระดิก หรือ พุด ว่ากระไร แต่ ดวง ตา นั้น จับจ้องไม่ ละ ดวงหน้า ของ กองศเตย แดง กองตก เก็บ หีบ ขนมน นเข้าที่เดิม ทำบดเบาฝุ่น ซึ่ง ดู เหมือน จะไม่ มี คด ที่ เสือ กัก นั้น และเริ่ม ค่อย ๆ ว่า :

“ แก ทน อด คุ้ย แด ใน ดาวรช น ไม่ ไหว และ เพื่อ ทอน ความ เบื่อ แก อยากร จะ ผสม โรง ระคม กัน ไป ยิ่ง หมา ใน คั่น ด้วย ฉัน ไม่ ให้ แก ไป แดว แก ก็ โกรธ ไม่ บังคับ สติ อนิจจา ! เดอ วร กเฮ้ย แก มัน ปราศ จาก หัวคิด ทำไม แก จึง หวัง ว่า ชีวิต ของ แก จะ เป็น ไป อย่าง สุข ไม่ เป็น ทุกข์ ไม่ ลำบาก ภายใน รั้ว บ้าน ฉัน ? หรือ จะ พุด ให้ ตรง ที่ เดียว ก็ คือ ว่า เหตุไร แก จึง ได้ มา อยู่ ที่ นี้ . เมื่อ แก ได้ ตก ลง ตาม คำขอ ของ ฉัน เพื่อ ที่จะ แลก เอา ความ ปราศ ภัย ให้ แก่ พวก และ ผู้ ที่ แก รัก ฉัน ไม่ นึก เลย ว่า ใคร เขา จะ ใจ พ้อ ที่ จะ ต่ง ความ หวัง ว่า แก จะ ได้ รับ ความ สุข เมื่อ อยู่ กับ ฉัน เพราะ ผล คือ ความ คับ ใจ ที่ แก ได้ ประสบ คุ เหมือน จะ ยิ่ง ร้าย ไป กว่า ที่ แก ได้ นึก ไว้ อีก ความ ข้อน แหะ ฉัน อยากร จะ คุย อวด ว่า มัน เป็น ผล ของ ความ ฉลาด เล็ก ใน วิถี แก่ แก้น ของ ฉัน นะ ! ฉัน จะ บอก ให้ ว่า การ ที่ แก ได้ ระเบิด โทษ ออก มา เมื่อ ก็นั้น ไม่ ใช่ กิริยา ที่ ฉัน เคย ได้ รับ จาก คน ไร่ แต่ ฉัน จะ ไม่ ลง โทษ แก ใน ข้อน เพราะ ความ บ้า ของ แก ได้ ทำให้ ฉัน รู้สึก สิ้น ใจ ไม่น้อย ฉัน จะ อด ขม ฝืด ไม่ได้ ว่า แก ข้อน ความ รู้สึก ของ แก ดี มาก น้อย ครั้ง นึก ที่ ฉัน จะ ม

โอกาสปลื้มใจ รู้ว่าแก่ได้รับความเข้าใจเพียงไรในการเป็นบ่าวฉัน
แกลจะกลับไปห้องของแก่ก็ได้แล้ว และอยู่แต่ในนั้นจนกว่าฉันจะ
เรยกแก่ใช้”

วีแปรเดินไปยังประตู โดยมีได้ปริปากพูดว่ากระไร เขาซ่อน
ความโกรธกตใจไว้แต่ใบหน้า แต่พอจะถึงประตูก็ได้ยินเสียงกอด
เรียกเขาอีก พอเหลียวไปก็เห็นเขาเอนตัวเอามือเท้าโตะนั่งกระดิก
ขา และจ้องดูเขาด้วยสายตาแสดงความปลื้มในชายชนะ.

“ฉันเชื่อว่า” กอดพูดลากๆ “มาด.เคอเบรอนจะรู้สึกสนใจ
—และสนุก— เมื่อฉันเล่าเรื่องนี้ให้ฟังนะ เคอวรก”

แถวของคอกหัวเราะอย่างเย้ยๆ ส่วนวีแปรก็รีบเดินออกจาก
ห้องไป มีสีหน้าแดงด้วยความโกรธ.

พอชนบันไดไปถึงห้อง วีแปรก็บิดประตูต้นด้านและยื่นฟัง
ประตู คิวสั้นด้วยโทสะจริต.

“อายส์คิว” วีแปรพึมพำด้วยเสียงแหบเครือ “อายส์คิว!
ทำไมมันถึงกล้าพูดกับกูเช่นนั้น ตัวรวรค์เอ๋ย! ทำไมข้าน้อยจึงจะ
เห็นมันเสียให้เป็นเช่นๆได้หนอ? เราจะไปกับมันให้ได้ในคืนนี้
เราจะไป! ถึงจะมีอะไรมาบังคับก็ไม่ยอม หรือถึง—ถึง” วีแปร
ซังกะเมื่อนึก— “ถึงหากเขาจะฆ่าเราเสียเพราะเหตุนี้ก็ไม่ยอม”





ขุน ยัต เฐิน

ในเรื่อง หมิ่น ถัก อื่น หัง

มีจำหน่ายที่ โรงพิมพ์ หนังสือพิมพ์ ไทย

๒ เล่มจบ ราคาเล่มละ ๑ บาท



อนุกูลราโม มหาราชา จีวรชเช ปติภูวสุตฯ.

